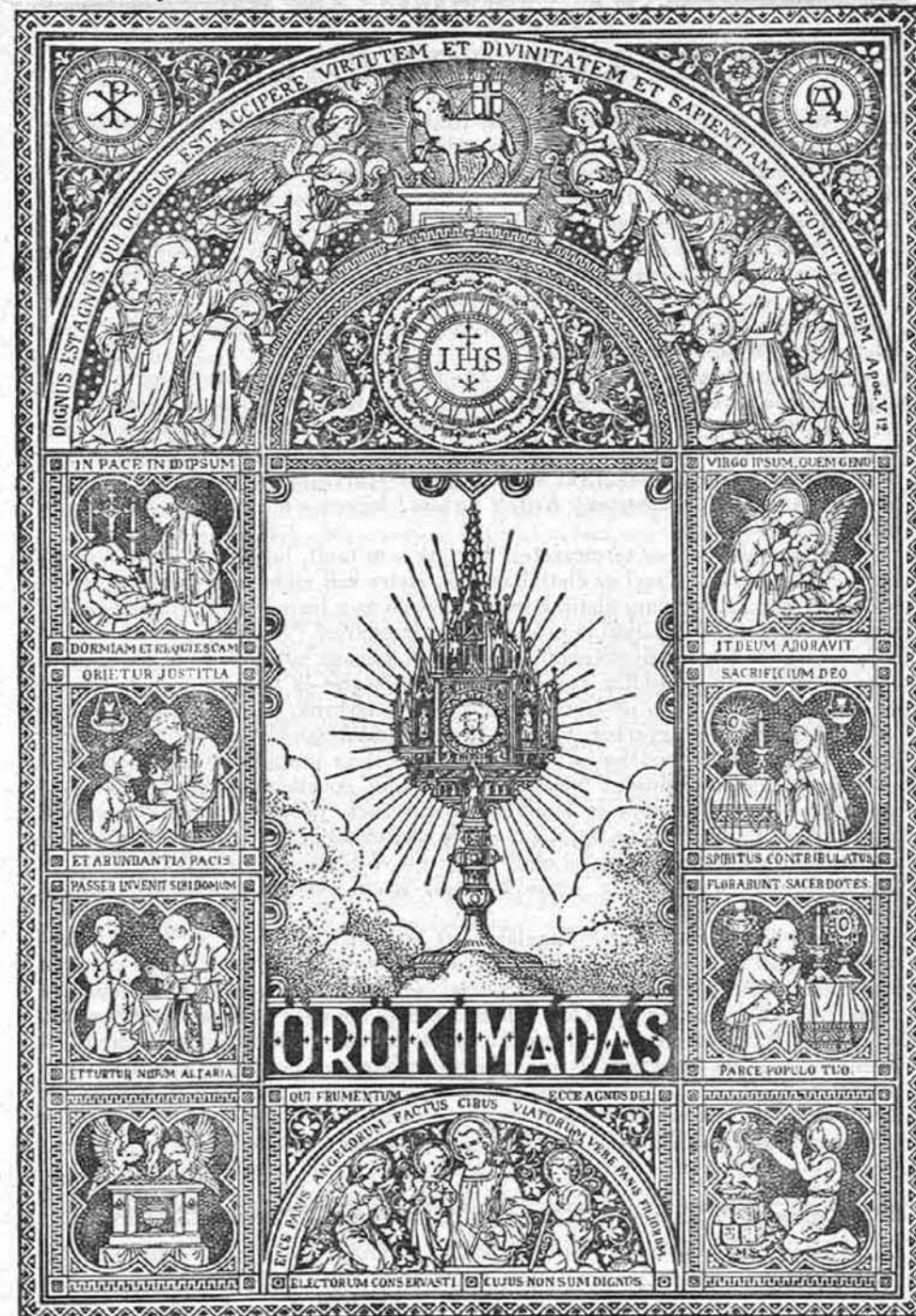

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

AZ ÉLET SODRÁBAN.

Amikor a sebes áradásban levő folyón kell átkelnie az embernek, úgy irányítja a csónakját, hogy ne derékszögben kaphassa az ár, hanem — amint átkelőben van — ugyanakkor az ár ellen is dolgozzék egy kevéssé azzal, hogy „felfelé” is tart, amikor átmegy a vizen. Amikor csendes a folyó, nincs szükség erre, úgysem „viszi le” a víz, mert nincs sodra.

Az új esztendő elején úgy állunk mi is, mint akinek át kell kelni a vizen, mégpedig olyanon, amelynek sodra van. Amelyik veszedelmeket rejt magában: bizonyítja ezt azok a dolgok — fadarabok, hullák stb. — amiket magával sodor. A mi újesztendőnknek is sodra van. Rengeteg pusztítás jeleit hordozza. Megfelemlít! Át tudok-e kelni rajta?

Igen, ha okosan indulok neki. Ha én se vagyok annyira magambabizó, hogy egészen keresztben vágok neki, hanem kicsit felfelé is tartok átkelés közben.

Anyaszentegyházunk számtalanszor figyelmeztet erre. Minden szentmisében van szurszum korda — fel a szívvel! A Magyar Sion ormán, az esztergomi bazilikán óriás aranybetűkkel van kivésve a „kve szurszum szunt kverite” — „amik odafönt vannak, azt keressétek!” *Felfelé tartani!* legyen a mi jelszavunk is! Olyan nehéz ez? Nem!

Hívó embernek ez természetes! Hitünk arra tanít, hogy örök életre születünk. Azt keressük! Ezzel az élettel az örök életre kell előkészülnünk és érdemeinké lennünk. A mostani életünk bajai, gondjai és a legmostanibb napok „sodró árja”, ez a háborús élet külön is próbára teszi az embert. Ne akarjunk csak emberi erővel megküzdeni az újesztendő feladataival, hanem nézzünk föl a „magasba”, abba a mi gyarlóságunkhoz szabott Isten-közelségbe és úgy induljunk neki az újévnek, hogy sodrában az Úrra nézünk. Feléje tartunk, gondolataink, szavaink és cselekedeteinkkel egyaránt. Hogy még praktikusabban beszéljünk, az Úr Jézus kezét fogjuk, az Ő szemébe nézzünk és az Ő erejére támaszkodjunk. Nem képzelődés ez, hanem valóság! Nekünk is szól, amit apostolainak ígért, mikor azt mondotta: „ha előjáróitok és királyok elé vezetnek, ne törjétek előre fejeteiket, hogy miként fogtok felelni”, mert Én fogok ajkatokkal beszélni, és adok bölcseséget a beszédhez! Minden kezdet előtt jó ilyen hívő bizakodással és hálás alázatossággal „bekapcsolni” az Úr Jézus telkínált isteni jószágát, amely annyi áldást jelenthet életünk sodrában.

Ez a természetfölöttiség legalább azt eredményezi, hogy az életet magasabbról látjuk és kevésbé fájnak azok a dolgok, amelyek közelről olyan csúnyák és visszataszítóak. Mit törődünk mi porral, sárral, meredek úttal stb., amikor a napot felkelni látjuk? Egy dolog tölt be: a nap fenséges világossága és szerte-sugárzása! Emellett minden eltörpül! Betölt egészen a szépség s a fényözön! Ilyen napkelet legyen számunkra az élet sodrában az új évben az eucharisztikus gondolat: a szeretet sugárzó szépségének lélekboldogító simogatása és a felfelé törekvésnek örök kihangsúlyozása, izmokat töltő erőforrás és soha ki nem alvó bölcseségre oktatás: *Ami odafönt van, azt keressétek az élet sodrában!*

Mátrai Gyula dr.

Dr. Tiefenthaler József: Kis Örökimádás. Ifjúsági imakönyv. 15 látogatás az Oltáriszentség tisztelére. I.— P.

OLTÁRTÜZEK MELEGÉBEN.

Ma oly nehéz volt a délelőtt az Úr szőlőjében. A munka rengeteg és hátra van még a délután! Azért a Tabernákulum elé Erőt jöttem meríteni az Eucharisztia energiaforrásaiból. A lelkek mélyén oly áthatolhatatlan a sötétség, ezért az Egő Szentostya tündöklős fehérségéből töltekezem Fénnyel. Kint a Tereken hangos vásári zajjal kínálják az Élvezeteket, amik azonban csak az idegeket zibbasztják el és csömört okoznak, én viszont papi szívvel az Élet Kenyerének zamatos égi boldogságával szeretném jóllakatni a Tömeget. S főleg ezért jöttem ide...

Érzem: boldogan súlyosodik lelkemre a Csend igája itt: imakórusunk boltívei alatt. A színes ablaküvegeken pedig a zuhogó napsugár kibontja mind a hét színét és ráhull az Oltárszekrényre, mint vakító királyi köntös a napfényözön. Az olajlámpás virrasztó éberséggel lángol. Elnézem, s rövid fohások után ösztönös mozdulattal a zsebembe nyúlok. Gimnazista voltam, amikor az egyik szent-egimádás alkalmával kezembe került *P. Marton Bernát O. P.: Oltártüzek c. művének* kiskötet-sorozata. Fellapoztam őket. Megtetszetek. S azóta utitársaimmá szegődtek. Hisz mindegyikük kitérő meglátások gyűjteménye és az eucharisztikus papi lélek vademecuma. Most is velem van az egyik kötet. S csak úgy találok felütem...

S csakhamar az oltártüzek fényében látni kezdem, hogy mily *rút a bűn!* Aquinói Szent Tamás szerint *privatio* csupán, de kihatásaiban borzasztóbb, mint a legrettenetesebb világkatasztrófa. Miért? Hisz az emberlelkek az Isten szentséges templomai, amiket az Atya épített, a Fiú vére szentelt meg és a Szentlélek ékesített fel kegyelmeivel; amik a bűntelenségben az Isten gyönyörűségei voltak és az édes Jézus hajlékai, de a bűnökben a templomok romokban hevernek, szentségei megbecsületlenül, borzasztó szennnyel és utálatos hulladékokkal vannak tele... Igen, mert a bűn olyan robbantásokat visz végbe a lelkek falán, amihez arányítva a most folyó borzalmas háború minden stukájának szörnyű pusztítása egészen jelentéktelen dolog! Leírhatatlan csúnyának látja meg a pap az oltártüzek fényében a *bűnt*, amely a javulni nem akaró embereket a pokol infernóiba taszítja, a kárhozottak szennyes társaságába, az örök emésztő tűzbe!... De mégis... míg a földön élünk, a konok bűnösökön is lehet segíteni és kell is!... De hogyan?

Pár oldallal később megtalálom erre a feleletet az *Oltártüzek*-ben. Olvasom és az oltártüzek szelid sugárzásában a hitemmel tapasztalom meg, hogy *Krisztus az Áldozat a Bűnért!* Az Úr Krisztus értünk halálra adta magát. De szeretete ennél is tovább ment. Mivel szeretete övét, végig, a végletekig szeretete őket. Az áldozatban megtörte testét és kiontotta véré, hogy lelkünknek tápláléka legyen. Ezért az Eucharisztia egyúttal áldozati lakoma, szent vendégség, ahol az Úr a legfölségesebb étellel és itallal kínálja vendégeit, tulajdon szent testével és vérével, az Igazság kenyérével és a Szeretet borával, amely dús életet, örök halhatatlanságot és kifejezhetetlen boldogságot ad. Krisztus az Agnus Dei, a fölöslen elégséges áldozat a Bűn szörnyű Isten-sértéséért és boldog az az ember, aki asztalához járhat naponta és majdan az Örökkévalóság időtlenségében a Mennyei Lakomát szüntelen élvezheti!

Aztán csakúgy ötletszerűen nyitottam újra fel az *Oltártüzeket*, hogy végül az oltártüzek melegében a lelkem színültig csorduljon a szeretet eucharisztikus izzásával. S lelkem egészen megnyugszik, mert mint a szomjas szarvas égető szomjúságát lecsillapította Üdvözítője forrásaiban. A szeretet kivisz az emberek közé, de újra visszajövők Hozzá, Uram Istenem! S a lelkeket is megtanítom arra az örvendeztető igazságra, hogy többé ne a farizeus házában, ne is sírod körül keressenek a bűnös Magdolnával, hanem saját házában, oltárod és szent sátorod alatt. Uram, Istenem! Fénelon-nal érzem, hogy Te pihensz most a keblemen, Arcod az arcomhoz ér, megpihensz a szívemen, mint egykor szeretett tanítványod a tiéden. Tégedet tartalak, tégedet élvezlek, tégedet bírlak. Ha pedig Te az enyém vagy, akkor minden az enyém. Ó szeretet Isten! Te betöltöd minden vágyamat és szívem még nem nyílnak többé semmi földi jónak, hiszen övé maga a végzetlen jó! Mitől félnék, mikor Az van velem, aki engem szeret és aki megtehet isteni hatalmával fogva mindent!...

* * *

Becsukom P. Marton remek kis könyvét: az *Oltártüzeket*, mert hátra van még a délután és hív az apostoli munka trombitaszava. Búcsúzom az Úrtól. A lelkemen csillog az adoráció friss kenete... Türelmetlenül les már rám az Utca. Az aszfalt repedéseiben drágagyöngyöket keresek, — lelkeket!... Hív a Szószék. Onnét hintem a Magot! Legjobb barátom a Gyóntatófülke. Az ember-szíveket itt aranyozom meg az evangélium mosolygós derűjével, mert lemosom róluk a bűnök patinás zománcát! S minden reggel korán szólít az Oltár, hogy a transzsubstanciációs szavak elszuttogása után a kerek Szentostyából az Élet kenyere, a borból pedig a Halhatatlanság Itala lényegüljön...

Mindezekért forró köszönet Neked, Uram! Megyek...

A csinos kis kötetet, ami ihletőm volt, a zsebembe csúsztattam és amint az ajtókilincsre nyomom a kezem, az utolsó gondolataim ezek: *Quam dilecta tabernacula tua, Domine, virtutum!* Édes az Úr otthona, melegsívé az Ő tabernákuluma. Mily gyönyörűséges itt megpihenni!...

P. Fenyvesi Jeromos O. P.

A KÖVEK BESZÉLNEK...

(Római úti emlékek.)

Húsvét vasárnap a koradélutáni órákban a tűző olasz napfényben kissé elpihenő Örökvárosban bolyongok. Dioclecián császár thermáinak (fürdők) hatalmas romjait nézegetem, — negyvenezer keresztény rabszolga építette egykor ezt a kőkolosszust, amely némaságában is beszél a zárandokhoz. A gyenge és beteges Dioclecián tán nem is adott volna ki rendeletet a keresztények üldözésére, ha gonoszlelkű császártársa, Galerius erre rá nem beszél. Mikor a befolyásolható Dioclecián elhatározta az üldöztetést, az oly nagymérvű lett, amely minden addigi kínoztatást, gyötrelmet felülmúlt, s amelyről az egyik történetíró, ki szemtanúja volt a vértanuk viselkedésének, írja: «Ó, mily csodálatos és minden tiszteltetreméltó a szentek cme serege, Krisztus dicsőségének fénylő koronája, akik zsoltárokat, himnuszokat énekelve várták vértanúságuk elérkezését». (Eusebius.) Az üldözések ekkori viharainak lett vértanúja Szent Ágnes is.

Amint körüljárom az óriási romhalmazt, amelynek falaira zöldelő növény-indák kúsznak fel, egy kis ajtóra bukkanok. Benyitok, vajjon mi van ennek a kőtömegnek belsejében? S íme nagyszerű keresztalakú bazilikában találok magamat. Ó, de fölséges gondolat, — röppen el ajkamról a csodálkozás. A legnagyobb keresztény építőművész, Michelangelo, a thermákból pompás bazilikát tervezett, hogy megőrkítse a negyvenezer keresztény vértanunak emlékét, akik itt könnyes verejtékkel dolgoztak a haláláig, míg a pogány római császárok fürdőit felépítették. Ez tehát a Sta Maria degli Angeli bazilika. A napsugarak remekül világítják meg a kereszthajónak szebbnél-szebb roppantméretű festményeit, közülük különösen megragadó Krisztus keresztezése, Szent Péter keresztrefeszítése, Szent Sebestyén vértanúsága. A templom szentélye teljesen sötét, s amint egészen közelmegyek, látom, hogy nagy, díszes Mária-kegykép van a főoltár felett. A kereszthajók végében is hatalmas oltárok állnak. A templom közepén állva festői látványt nyújtanak a kereszt szárainak végén levő oltárok. Hosszan imádkozom a baloldali kereszthajó szentségháza előtt, itt őrzik az Oltáriszentséget, majd elhagyom az Angyalos Boldogasszony-templomát.

Az autobusz csodaszép utakon visz és mindenütt bazilika bazilika mellett, sőt egymás alatt és egymás felett is, amint azt egyes helyeken megfigyeltem. Széles sugárúton a Via Nomentánán robogunk Szent Ágnes bazilikájához s az autobusz csakhamar megáll egy ódon ház előtt, a kalauz int: Bazilika st. Agnese! Leszállok, ám templomot nem látok. Megkérdezem az autobusz megállónál levő virágárust: hol a Szent Ágnes bazilika? Ő is a barna emeletes kis házra mutat. Belépve a ház ajtaján, régi boltíves kapualjon át kis udvarba jutok, de bazilika itt sincs. Pedig látom, hogy jó helyen járok, mert az udvarban levő zárt folyosó falán igen szép freskót pillantok meg. 1855 áprilisában idejött IX. Pius pápa I. Sándor pápa bazilikájának feltárt romjait megtekinteni, amit a Szent Ágnes-bazilika mellett ástak ki. Miután a Szentatya megnézte a Sándor-bazilika maradványait, a kíséretében levő bíborosokat, püspököket s a Propaganda növendékeit e ház emeletén — amely a lateráni kanonokok kolostora — lábsókra bocsátotta. Ez aktus alatt a padozat gerendái meglazultak s a Szentatya kíséretével a mélységbe zuhant; mivel azonban haláleset és súlyosabb sérülés nem történt, IX. Pius pápa halálából Isten íránt az eseményt a színhelyen freskóval örökíttette meg. Oly friss, üde, minden romlás nélküli a freskó, mintha ma készült volna. Látom, hogy Sándor pápa bazilikájának romjai az udvar végében húzódnak, csak Szent Ágnes-templomát nem találok. Ekkor segítségemre jön két pap, kik a ház emeletéről lejöttek s a kapu alatt breviáriumboznak, tőlük kérek felvilágosítást. Útbaigazítanak, hogy az udvaron menjek csak végig, át egy kis hídon, onnét lépcsők vezetnek le, a bazilika a föld alatt van. Ügylátszik a templom Szent Ágnes családi házában helyén áll, tán ott volt egykor a triclinium (ebédlő-terem), ahol a kis Szent Ágnes szegényeinek osztotta ki adományait.

Amint a lépcsőkön lemegyek, a lejárati falain rengeteg graffitit, őskeresztény karcolatokat látok s egyszerre ott állok az ősi Szent Ágnes-bazilikában, amit még Nagy Konstantin császár építtetett leányának, Konstanciának kérésére. Konstancia ugyanis súlyos betegségéből Szent Ágnes sírjánál gyógyult meg, midőn ott imádkozott s ezt az égi szót hallotta: «Konstancia légy állhatatos». (Konstancia = állhatatosság.) A bazilika oly régi, hogy a szentély szép szürke márványa elválk a vakolattól már. A főoltár alatt nyugszik Szent Ágnes hugocskájával, Szent Emerenciánával. A főoltáron nagy és díszes mennyezet alatt Szent Ágnes gyönyörű alabástrom szobra áll. Az egyik mellékoltárnál a falon két káprázatosan

szép festményt pillantok meg: Szent Ágnes és Szent Emerenciána halála. Szent Ágnes oly élethű, — sokáig szemlélem, hogy a rajta levő hófehér ruha festmény-e vagy selyem? Az apsisban a szentély falán Szent Ágnes megdicsőülését látni hatalmas mozaikképen. E templomban szentelik meg január 21-én Szent Ágnes ünnepén azoknak a báránynak gyapját, amelyekből az érseki palliumok készülnek. (Ágnes = Agnus = bárány.) Szépen mondja a Szent Ágnesről szóló anti-fóna: «Jobbján állt egy bárány, fehérebb, mint a hó, Krisztus az, aki Ágnest menyasszonyává és vértanújává avatta.»

Míg a szent vértanuk sírjánál imádkozgatók, jön a sekrestyés, hogy szívesen megmutatja az itt levő katakombákat is, miután többen is jöttek megtekinteni. Csakhamar hosszú katakomba-gyertyákkal megyünk le az őskeresztények dorumiumába (= fekvőhely). Egyik-loculusban (= üreg) számtalan kisebb-nagyobb őskeresztény mécsset látok, amivel még maguknak világítottak itt a szent vértanuk. A falakon levő rengeteg márványtábla jelzi, mely sokan nyugosznak itt a coemeteriumokban (= nyugvóhely). A katakombákban különösen díszesek a columbáriumok (= galambalakú sírúregyek), hol előkelőbb vértanuk pihennek, kiknek hozzátartozói mozaikkal, festményekkel díszítették sírjukat. Imádkozva, a szent falakat ajkunkkal illetve haladunk az «ecclesia fratrum» (= testvérek gyülekezete) temetkezőhelyén, hol a levegő egészen tiszta, mert az őskeresztények a katakomba-falakba több helyen lucernáriákat (= szellőztető nyílás) is készítették.

A katakombából feljőve a kolostorudvar legvégére megyek, hol néma magányosságban áll Nagy Konstantin császár leányának, Konstanciának temploma, aki ide kívánt temetkezni. A nagy kerek kupola-memoria belseje egészen üres, csak középen áll egy remek szép oltár, amelyben Constancia alussza álmát. A templom oldalfalain két drága mozaikkép még teljesen ép, a mennyezetfestés, ami szüreti jeleneteket ábrázol — ügylátszik e templom eredetileg pogány szentély volt —, már erősen lekopott.

Elhagyva ezt az értékes emlékü helyet, Sándor pápa bazilikájának romjaiból szeretnék egy-két kövecskét elvinni magamnak emlékül, sajnos, ezek az erős masszív falak ma sem engednek — törhetetlenek. Szétteltek a környéken s amerre csak szemem ellát, mindenütt a tavasz pompájában öltözött természet ünnepel. Fehér virágfüzerekkel díszített bokrok, illatos olajfák, sárga gyümölcsökkel megrakott narancs- és citromfák, tűzpiros-virágú cserjék, virágzó kertek adják meg e tájnak a fenséges harmóniát, ahol egykor a kis Szent Ágnes dalolta az ő kedves himnuszát: «Akinek szépségét ámulva szemléli a nap és a hold, annak szolgálatára van szentelve hűséges szeretetem».

Hoffer Ilona róm. kat. hitoktatónő.

HÁLAADÁS.

Isten, aki jóságoddal
átszövöd az Életet,
Téged illet a dicsőség,
a hála és szeretet.

Isten, aki áldásiddal
betöltöd a Világot,
mindenkitől mindörökké
légy áldott és imádott!

Brenner Tivadar.

OLTÁREGYLETI ÉLET

A budapesti Örökimádás-templomban évenként megtartani szokott engesztelő-kilenced január 9—17 közötti időben lesz. A kilenced sorrendje a következő:

I. nap. Az engesztelés időszerűsége. Szónok: uzdóczi Zadravetz István ny. tábori püspök.

II. nap. Az engesztelést megkívánja az Isten. Szónok: Dr. Hamvas Endre pápai protonotárius kanonok, érseki általános helytartó.

III. nap. Az engesztelés kötelességünk. Szónok: Dr. Mátrai Gyula p. kamarás, hercegprímási titkár.

IV. nap. Az engesztelés kitüntetésünk. Szónok: Dr. Tiefenthaler József pápai kamarás, kollégiumi igazgató.

V. nap. Az engesztelés igazi örökimádás. Szónok: Kiss István, az Örökimádás-templom lelkesze.

VI. nap. Az engesztelés kihatása az egyénre. Szónok: Dr. Erdey Ferenc pápai kamarás, lelkiigazgató.

VII. nap. Az engesztelés kihatása a családra. Szónok: Dr. Szabó Imre pápai kamarás, érs. helynöki titkár.

VIII. nap. Az engesztelés kihatása a nemzetre. Szónok: Dr. Nádas Zoltán püspöki tanácsos.

IX. nap. Az engesztelés kihatása az Egyházra. Szónok: Dr. Marczell Mihály tb. kanonok, egy. tanár.

A szentbeszéd **minden este 1/6 órakor** kezdődnek, utánuk ünnepélyes áldás. A kilenced alatt minden reggel 9 órakor engesztelő szentmise. Ezúton kérjük a fiókoltáregyesületeket, vallásos és társadalmi egyesületeket, hogy szentséglátogatásaikat szíveskedjenek kellő időben a Mária Reparatrix zárdával (IX., Üllői-út 75.) személyesen, vagy írásban közölni.

A háborús időkben sokszorosan szükség van az engesztelésre. Jöjjünk minél többen megkérlelni az eucharisztikus Jézust!

Uj Oltáregyesület alakult Ipolyságon 372 taggal. A népes egyesület vezetőségét és minden tagját a szentségi Jézus kegyelmébe ajánljuk.

Férfiaink engesztelő szentségimádási órája december 13-án délután 3—4 óra között volt s a multkorinál jóval többen vettek rajta részt. A következő engesztelő óra január 10-én a fenti órában lesz. Tekintve, hogy ez a nagykilenced alatt lesz, különösen kérjük a férfiak szíves megjelenését.

Oltáregyesületi érem a régi nagy formátumban a háborús viszonyok miatt nem készíthető. Helyette kisebb, de szíves érmek készültek, melyek korlátlan mennyiségben kaphatók a központi Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.).

Istenben boldogult Kápter Károlynak, a közp. Oltáregylet nagynevű igazgatójának életrajza már megjelent dr. Tiefenthaler József kollégiumi igazgató tollából. A nívós könyvújdonság kapható a Szent István-Társulatnál és a központi Oltáregyesületnél 3 40 P áron. Portó előreküldésével postán is.

A fiókoltáregyesületeket ezúttal kérjük, hogy évi beszámolóikat szíveskedjenek a Központ rendelkezésére bocsátani. A beszámoló nemcsak tükrökpépet nyújtja az apostoli munkának, hanem sokakat tevékenységre is sarkal.

Január 11-én választmányi ülés, terjesztőnői értekezlet pedig csak februárban lesz.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Január 1, egy tetszésszerinti napon, imádási óránk napján, a hó első csütörtökén és péntekén.

«Vigyázzatok tehát testvérek, hogy óvatosan éljete; ne mint esztelenek, hanem mint bölcssek; jól értékesítsétek az időt, mert rossz napokat élünk.» (Efez. 5. 15—16.).

IMASZÁNDÉKUNK

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében.

Mikor az Anyaszentegyház felvesz a keresztségben tagjai közé, a Hiszekegy ünnepélyes szavaival kísér be hitünk szent földjére. Az új esztendőben mi is az apostoli hitvallás ágazatai nyomán vesszük havi imaszándékainkat, hogy méginkább megerősödjön bennünk szent hitünk és öntudatossá legyen katolikus meggyőződésünk.

Lelki szemeink előtt lejátszódik a teremtés nagyszerű színjátéka. Az Atya hatalmas alkotóereje egymásután hívja életre a világegyetem láthatatlan és látható alkotóelemeit, lelkes és élettelen lakóit. Megteremti az angyalokat, a mennyei udvar szem nem látta, fül nem hallotta világát. S látom, amint benépesül a mennyország ragyogó lelkekkel. Azután felcsendül a világ legszebb szimfóniája: Sanctus, sanctus, sanctus Dominus! hogy soha el ne csendesedjen, hanem visszhangozzék reá a világegyetem minden teremtménye az ő sajátosan egyéni dallamán.

Azután látom az Atya hatalmának kisugárzását, amint az áthatolhatatlan «khaoszból» abszolút művészi gonddal hozza létre a világűr hatalmas bolygóit, csillagjait. Azután mindeneket átható «legyen» szavára megkezdik keringésüket, hogy az idők óceánjain át jelezzék mozgásuk által a korszakokat, évszakokat, napszakokat.

Majd megilletődve szemlélem, amint a sok bolygó közül kiszemel egyet, nem is a legnagyobbat, a legékesebbet, a Földet; megpihen rajta atyai tekintete. És az igazi Atyát jellemző szeretettel ezt jelöli ki nagy események színhelyéül. Felékesíti élő és élettelen lények díszleteivel, hogy féltett kincsének, a teremtendő embernek méltó lakhelye lehessen. S mikor minden kész, az összes díszletek, kellékek helyükön vannak, vezényszavára megjelenik az első ember a világ nagy színpadján. A földből alkotott, de isteni szikrával, a lélekkel felruházott ember a teremtett lények légióinak élén bevonul a történelembe. S a földről visszhangzik az égi szimfónia: Szent, szent, szent az Isten! Micsoda nyitány ez!

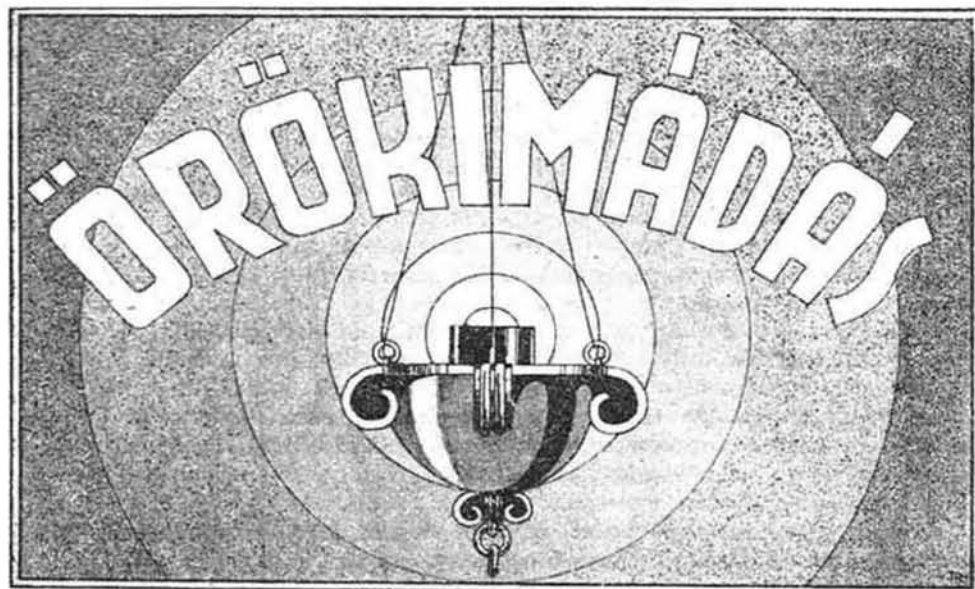
Azután atyai tekintete megáll egy ponton. Itt lesz Názáret. Innen fog elindulni egy tiszta lelkű leány. Odébb lesz Betlehem, ahol ez a tiszta hajadon, atyai szeretetének kivirágzását, egyszülött Fiát, az örök Igét fogja átnyújtani az emberiségnek. Hogyne szeretné ezt a földet! Azután atyai tekintete megpillantja örök terveiben a sok-sok templomtornyot, millió és millió oltárt, ahol napkelettől napnyugtáig tiszta és szeplőtelen áldozatot fog az ő tiszteletére emberkezek által bemutatni Egyszülöttje. Igen ez az igénytelen bolygó lesz a legértékesebb valamennyi között.

S mikor mindent megteremtett, mikor minden elindult sok évezredek útjára, Ő megpihen, hogy nagy meditációjában ünneppé avassa a teremtés lezárását. Isten, Atya, Teremtő fogalma így olvad össze egy soha szét nem választható egységgé. Mikor alattvalói hódolattal borulok le Isten előtt, aki egyúttal Teremtőm is, megnyugszom, mert ő Atyám is. Megfogható erő, szerető kezét, kérhetem jóságának reámsugárzását, mert Atyám.

Újév hajnalán így lépek be a Credo áhítatos területére és lesz az én egész évi kicsiny, küzdő életem ünnepélyes hitvallása.

K. I.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János.**

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.

Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Engeszteltünk — engeszteljünk!

A lelkek impozáns megmozdulása volt az a szép szentkilenced, melyet január 9—17-ig tartottunk az Örökimádás-templomban. A főváros, sőt a közeli vidék hívei is megkapó módon kapcsolódtak be az engesztelésbe. Mert ezzel a jelszóval indultunk a nagykilencedre: Engeszteljünk! Minden évben újra és újra elhangzik ez a vezényszó. De minden esztendő más problémákat vet fel és szövi át különleges színekkel a mi engesztelésünket. Az idén az engesztelés külső és belső kihatásait vettük megfontolás tárgyává. S mindannyian megértették kedves hallgatóink, hogy az engesztelés a mai idők legidősebb mozgalma.

A háborús idők mindig kitermelik magukból sokak lelkében az Istennel való meghasonlást. Ezt kell nekünk észrevennünk és az engesztelő ima hatalmas erejével vissza kell állítanunk a lelkekben Isten tekintélyét. Vele kapcsolatosan pedig ki kell esdenünk a lelkek megbékélését az Istennel. Meg is kívánja Isten az engesztelést, mert abszolút Úr. Isten tekintélyének csorbíthatatlannak kell lennie s ha a porszemnyi ember kezét emel az Istenre, rövidesen éreznie kell a megbántott tekintélynek kemény visszasujtását. De magunknak is reá kell jönni, hogy Isten figyelmeztetése nélkül is kötelességünk az engesztelés. Ha ezt elmulasztjuk, akkor nagy lelki érzéketlenségről teszünk bizonyosságot s maga az Isten fog fájdalmas módon erre kioktatni. Éppen ezért az engesztelés kitüntetés is számunkra. Igaz, hogy ezt csak az érzékeny lelkek tudják megérteni. De ezek aztán nagyon is komolyan fogják fel és mint önkéntes imádkozó hadsereg beállnak

az eget ostromló imakórusba: Parce nobis Domine, Miserere nobis — kegyelmezz nekünk Uram, irgalmazz nekünk!

Az engesztelés éppen ezért örökimádás is, mert a bűn a világ teremtésétől a világ végéig húzódó sötét fekete hatalom. Amíg bűn lesz, lesz engesztelés is. És az emberiség mindig kitermelte magából a nagy engesztelő, örökimádó lelkeket, mozgalmakat. Legszebb kivirágzása ennek az örökimádási, örökké engesztelni akaró vágnak a Maria Reparatrix női szerzet, gróf D'Oultremont Emilia, szerzetes néven Jézusról nevezett Mária anya alapítása. A földkerekség sok pontján létesült örökimádó szerzetesházak és templomok mint égbenyúló imádkozó kezek fognak az emberiség nevében engesztelni.

Maga az engesztelés Isten megdicsőítésén kívül jótékonyan hat az emberiségre is. Megszentelő hatással van az egyénre, a családra, a nemzetre és áldások következményei vannak az Egyháza. Ime ezért engeszteltünk és ezért fogunk mindig engesztelni. De kérünk is mindenkit, engeszteljenek velünk együtt. Ne csak egy jámbor embercsoport kiváltsága legyen az engesztelés, hanem legyen tömegmozgalom; tömegmozgalma az Isten tekintélyének megvédéséért és az emberiség boldogulásáért önzetlenül fáradozó lelkeknek.

Befejeztük a nagy kilencedet, de szeretnénk megkezdetni minden templomban, hogy mint valami csodálatos imafüzér fonja be ezt a szerencsétlen bűnös földet. Ezért, bár engeszteltünk, tovább fogunk engesztelni. Jöjjetek velünk Oltáregyesületek ti is engesztelni!

Kiss István.

SZIVEMBEN PIHENJ!

Szivemben pihenj,
Égből jövő gyermek.
Itt nem szűrös szalma,
Hanem rózsza szirma
Leszen jászolod.

Szivemben pihenj,
Drága Kisdéd.
Itt nem fogsz fázni,
Mert melegíteni
Fog szeretetem.

Szivemben pihenj,
Názáreti Ifjú.
Taníts meg engem
Örök bölcsességre,
Én égi tanítóm.

Szivemben pihenj,
Üldözött Mesterem.
Itt lakóhelyet,
Menedéket lelsz,
Itt megpihenhetsz.

Szivemben pihenj,
Szenvedő jó Mester.
Itt nem keresztfá,
Hanem virág szirma
Leszen nyughelyed.

Szivemben pihenj.
Ó szent Ostya.
Te vagy lelkemnek
Mennyei eledele,
Szívemnek öröme.

Szivemben pihenj,
Jézus szent Szíve,
Melyben csobog
Égi italunk,
Jézus szent Vére.

Szivemben pihenj,
Égi Királyom.
Légy az én szívem
Lakója s Királya
Földi életemben.

Szivemben pihenj,
Isteni Jegyesem.
Te vagy szívemnek
Örök nagy Vendége,
Lakj nálam örökre.

Sebestyén Ilona.

RÓMAI BAZILIKÁK.

Az Örökváros bazilikái megannyi fénylő drágaköve a katolikus Egyháznak. 1940 Húsvéthétfő reggelén ott álltam Szent Lőrinc bazilikája előtt, „a falakon kívül”, — amint ezt a bazilikát nevezik, mert mellette húzódnak a Septimius Severus által építtetett római falak s így ez a templom Róma városán kívül esik már. Szemben a bazilikával a Campo Verano, a római temető sudár ciprusai köszöntenek, mikor egyedül leszálok a villamosról, amelynek ez a bazilika végállomása. A feltámadás szent misztériumát jöttem ide ki ünnepelni, habár a zarándokember lelkére nem hat itt ez a szent esemény, mert Rómában még az isteni Üdvözítő is mintegy háttérbevonulni látszik, hogy az embert annál inkább az Egyházhoz kapcsolja, — az Örökvárosban a lélek húrjait az Üdvözítő élete kevésbé érinti, hanem a pápaság, a vértanúk, a katakombák, az olasz művészet nagymestereinek nevei dominálnak, hacsak nem bennszülött római valaki, és így már némileg hozzászólt a sok-bazilika látványainak benyomásaihoz.

A bazilikának grandiózus előcsarnokában monumentális freskó ábrázolja Courtenay Péter latin császár koronázását, amelyet III. Honorius pápa végzett itt 1217-ben. Tehát egy császártkoronázó bazilikában vagyok! Amint a templomajtón benyitok, mintha az őskereszténységbe léptem volna be! Szentmise van ép, folyik az áldoztatás, a templom tele feketeruhás rómaiakkal, — keresve sem találni egyetlen színes ruhát, — akik most mind odavonulnak az áldoztatópadhoz s a miséző pap nyújtja nekik a Legszentebbet. A pap oldalán két szerpap halad, kezükben nagy égő gyertyákkal, a gyertyatartókon a húsvéti áldozás elvégzését igazoló imaképecskék, — a szerpapok minden áldozónak adnak egyet. Hátral a szenteltvíztartónál állva figyelem, amint jönnek vissza a szentáldozástól sűrű fekete sorokban, fekete ruhákra ráborul a fekete csipkefátyol, összetett kezeikben a «Comunione Pasquale» (imaképek), előttem pedig eltűnik minden, megáll az idő, az évszázadok, a divat — mintha a katakombákban volnék, ami itt is van a templom alatt, — ó igen, ott ép úgy vonulhattak a szent Communiohoz a Martínák, Luciák, Petronillák, Priscillák és Ceciliák, Ponciánuszok, Szalviuszok, Pongrácok és Lőrincsek s vették magukhoz épígy az Urat a szent szűzek és vértanúk. Amikor a következő szentmise szentáldozásánál magam is a római hívők közé sorakozom, a katekizmus drága szent igéi rezgenek az emlékezetemben: «én katolikus keresztény vallású vagyok!»

Szentmise után lemegyek a confessióhoz, amely a hajó és a szentély találkozásánál van, itt nyugszik II. Sixtus pápa diakonusa, Szent Lőrinc, kinek kivégzésénél 175 pogány katona tért meg. Midőn Róma prefektusa megfenyegette, hogy megégeti s akkor majd örökös sötétség borul életére, Lőrinc így válaszolt: «Az én éjszakám sötétséget nem ismer, ott minden nappali fényárban úszik». Vasrostélyra fektették, amely alá paraszat helyeztek s így égett meg. Könnyei végigperegtek arcán, amit egy angyal törölt le. Mindvégig imádkozva halt meg.

Midőn ez a templom elkészült, idehozták Lőrinc szerpap-társát, Szent Istvánt, az első diakonust is (kinek ünnepét Karácsony második napján üli az Egyház), hogy egymás mellett nyugodjanak. A hagyomány szerint ekkor kedves esemény történt: amint kibontották Szent Lőrinc sírját, a vértanu holtteste megmozdult, összehúzódnak, hogy helyett engedjen a koporsóban Szent István vértanu csontjainak. Most magas varács zárja el a két diakonus sírját, a sír előtt levő oltáron egyik mise a másikat éri. A sír felett is oltár van, mégpedig kettős.

oltár, egyik a hajó, másik a szentély felé fordul. Ez egyúttal a templom főoltára is. Valamennyinél kapucinusok miséznek, akik a bazilikát gondozzák. A nyolcvanas években volt ennek a templomnak egy szentéletű sekrestyése, aki átvirrasztotta itt Szent Lőrinc ünnepének vigiliáját, amikor fenséges látomásban részesült. Éjszaka kitarultak a bazilika kapui, fényes ünnepi menetben szentek, vértanúk sokasága vonult be, kezükben pálmaággal, legelől egy főpap haladt, fején tündöklő pápai tiara, nyomában Szent Lőrinc és Szent István diakonusok. Midőn a menet a confessióhoz ért, a sekrestyés megkérdezte a főpapot: «Kik vagytok ti mind?» Mire a pápa így válaszolt: «En II. Sixtus vagyok, s ma eljöttünk mindnyájan ide, hogy Lőrincet, kedves diakonusomat ünnepeljük.»

A szentély úgy van újonnan hozzáépítve a régi bazilikához, — amely ma a templom hajóját képezi —, gyönyörű ünnepi csarnok, több lépcsőn lehet felmenni, mert jóval magasabban fekszik, mint a hajó. A főoltár helyén márvány püspöki trónus áll és a falak mentén márványpadok futnak körbe. A szentély hatalmas emeleit vörös bársonnyal bevont oszlopok tartják, ez a Matroneum, ahol az őskereszténységben a nők hallgatták a szentmisét.

A hajóból balra van lejárát az egyházi állam utolsó nagy pápájának, IX. Piusnak sírjához, ki ide kívánt temetkezni és kinek egész élete is vértanúság volt: «Crux de cruce» = kereszt a keresztben, mint róla a Malachiás-féle profeciák mondják. Amint, a sötét kriptában betűzgetem sírfeliratát, egész élete elvonul előttem. Ó mily nehéz, kemény, tövises volt az az út, amelyet IX. Pius pápa megjárta, míg ide eljutott, hol most már örök pihenőre tért.

1846-ban indult el Mastai bíbornok a pápaválasztásra, amikor hintájára fehér galamb száll. Az olasz nép, akinek hite azt tartja, — mióta a III. században Szent Fábian pápa megválasztásánál egy fehér galamb vonta magára a püspökök és a nép figyelmét, — hogy a conclave előtt fehér galamb megjelenése valamelyik bíbornok mellett előjele annak, hogy pápává választják — lelkes kiáltásban tört ki: «Ő lesz a pápa!» És Mastai gróf pápa lett; midőn a Quirinál erkélyére kivonul pápai díszben, felemeli kezét, hogy áldását adja a néptömegre, de meghatottságában lehullanak kezei, — könnyek csillognak szemében, s hogy megindulását eltitkolja, mindkét kezével elfedte arcát. A nép között síri csend állott be. IX. Pius meghatottsága villanszerűen átragad a népre s mikor a pápa kitarja karjait áldásra, százezernyi hang kiáltja feléje: Evviva Pio Nono! Az Angyalvárból százegy ágyúlövés dördül el s a Monte Pinchio fényben úszik. Első pápai miséjekor, midőn Róma virágtengerbe öltözött s a Szent Péter-bazilikába induló pápa kocsijába az ujjongó néptömegből virágkoszorúk repülnek, a pápa ekkor így szólt környezetéhez: «Ma kezdődik az üldözés». Valóban megkezdődött és a pápa nagy jótette sem szüntette azt meg, midőn a bíborosi kollégiumot szavazásra hívta fel a börtönök foglyainak szabadonbocsátására. Mondják, hogy a szavazásnál a fekete golyók voltak többségben s ekkor a pápa levette fejéről kis fehér pileolusát, befedte vele a fekete golyókat mondván: «Most már valamennyi fehér». A szabadonbocsátott foglyok készítettek elő azt a forradalmat, amely a pápai államig elért, IX. Piusnak menekülnie kellett otthonából s a keresztény világ ekkor kezdte meg a Péter-fillérek gyűjtését. 32 évig tartó gyötrelmes pápaságát 1878-ban fejezte be. Midőn holttestét éjszaka a Pons Angeluson (=Angyal-híd) átvitték a Tiberis folyón, Róma népe égő gyertyával kezében kísérté nagy halottját, a koporsót váratlanul mintegy négyszáz főből álló csőcselék rohanta meg s bele akarta fordítani a Tiberisbe, de népe megmentette a Szentatyát. Valóban IX. Pius pápa élete is, halála is vértanúság volt.

Ezek jutottak eszembe, míg sírfeliratát olvasgattam: «IX. Pius pápa csont-

jai és hamvai, orate pro eo: imádkozzatok érte». Nem érte, hanem Hozzá imádkoztam.

Azután a templomot elhagyva a kapucinusok kolostorának kedves-bájos kis udvarát néztem meg, amelynek fedett csarnokát teljesen elborították az itt húzódó katakombákból előkerült maradványok, őskeresztény feliratok. Maga az udvar telve délszaki növényekkel, amiket a kis kert közepén levő szökőkút vize csobogva öntözött. — Majd megegyszer visszamenve a templomba, tédreborultam két szent diakonus sírjánál és imába merültem: «Ó Róma, Róma Urbs Aeterna, Tied a tiszta, égi ének, — hangjait mártírsíroknál lestem el... tied a szívem halk zsolozsmázása, amely Avét zengő harangjaira felel.»

Hoffer Ilona
rk. hitoktató.

M. Margit Anya «él»...

Mióta *M. Margit* anya életrajzát olvastam, mint sűrűbben lelkes és tartós vonzalom húz az Új Köztemető 154. parcellájában lévő sírjához, ahol egészen különös, szinte a Föld és az Ég közötti hangulategyeleg tölti be szegény lelkemet. Ismétlem, van ebben az érzésegyelegben egy kevéske a «földből», van az élet-küzdés kényszerűségéből, a győzni akarók számára előírt kitartásból, de sok-sok leírhatatlan, zsongó bizakodás és öröm az Egből!... Sírchantja mellett olyanná válik a lelkem, mintha nem állana, e pillanatok alatt, másból mint KIKIVÁNKOZÁSBÓL, VISSZAMARADÁSBÓL és nagyon, nagyon különös «VILÁGOSSÁGBÓL», melynek belső fényét, ha fokozódna, alig bírnám e földi sötétségben elviselni. Amint vágyó szeretettel figyelgetem e lelki ajándékokat, egy láthatatlan «valaki» szelíden int, hogy fogjam szorosabbra a «gyeplőt», mert ha csak az érzésekre figyelek könnyen elvesztem a *lényeg*et és új rabságba, szenvedésbe esem. Bizonyos vagyok benne, hogy *Margit* anya az, akit én sohasem ismertem, sohasem láttam, de az az intő «erő», ez az eligazító szelíd «jóság» — a lényeg felé terelve engem — megérteti velem, ott a sírja mellett, hogy nem a *harmónia* a fontos, a tartós, hanem az abból áradó ERŐ. Ismétlem, ennek az eligazításnak mikéntje hasonlít, sőt azonos alkatú a Róla megjelent életrajz személyének JÓZAN apostoli természetével!... Amikor elolvastam élettörténetét, ILYENNEK rajzolódott ki előttem lelkiarcépe:

ISTEN MINDENEKELOTT;
MINDENT KRISZTUSNAK;

KÖVETKEZÉSKÉP MINDENKIT KRISZTUSHOZ, de... *józanul*, nehogy egy valaki is a megtértek közül újra *el bírja hagyni* forrón szeretett s hűség-gel követett Krisztusát.

Hogy ez így van, ezt bizonyítja *Margit* anya sírhantja is. Jóleső örömmel közlöm, hogy a sírjával egy sorban lévő sok-sok szerzetesnői sír közül egyedül az Ő sírdombján látható *állandóan* évszaki virág és gyertya- vagy mécsmaradvány!... Több-kevesebb «filléres» virágszál, melyet «megsegítettjei», megmentettjei szúr-nak sírhantjába. Szerette és mentette embertestvéreit, a tékozlókat, vagy ahogy Ő becézte őket, a «nagy halakat». És ezekről a virágszálakról már messziről lát-szik, hogy szegények vették, akiknek az élő *Margit* anya egykor tetszhalott és kér-ges szívükről a durva jeget felolvasztotta, és akiket a halott *Margit* anya sem hagy cserben. Minden virág köszönet és hála. Bárki meggyőződhet róluk egy órai

villamosút után, akár tavasszal, akár nyáron, sőt a mennybetávozásának évfordulója körül, advent táján, télen is . . .

Hogy mások is szeretnek *Margit anyá* sírhantjához zárandokolni, ezt nemcsak a harmonikus érzésektől, a filléres virágoktól tudom, hanem a sírja előtt álló nagy fától is. Ez a fa adta tudtomra, hogy ez az egyszerű, szegény reparatrix-apáca a Krisztus *választottja* volt, és ma is az! Mégpedig a JÓ PÁSZTORÉ, aki kitárt, áldó kezével örködik minden hű báránya fölött. U. i. a sírparcella említett sorát végig fa szegélyezi, de arról a fáról, mely közvetlenül *Margit anyá* sírhantjával áll szemben, kb. horizontmagasságban, szelíd vonallal egy vastag ág nyúlik a sírja fölé, teljes hosszban és lényegileg 5 felett ágra ágazik széttartan, úgy hogy — különösen télen látható jól — olyan mint egy ÁLDÓ kézfej! . . . Nyáron a széles, nagy levelek elfedik a kézfejszerű, kézujjszerű ágakat és mintegy levélből varázsolt „baldachint” képeznek a sír fölé . . .

Egészen lenyűgöző égi jelkép ez!

Mintha az eucharisztikus JÓ PÁSZTOR figyelmeztetné az arra járó szomorkodókat, hogy : EGY EZ AZOK KÖZÜL, AKIBEN NEKEM KEDVEM TELIK!

Következésképen ennek a reparatrix-szerzetesnőnek megadta az Úr a halál utáni apostolkodás, vagyis istendicsőítés kegyelmét, tehát bajunk s jajunk közepette jó Őt közvetlenül felkérni. Ezt súgja nekem, évek óta, a nagylevelű, ötágú, áldó kézformájú fa, de nemcsak a sírhant mellett, hanem távol tőle, a mindennapi életforgatagban is, ha felhő borul a lelkemre vagy másokéra.

Ez a fa, úgy mint minden társa, ősszel hullajtja leveleit, de e leveleknek csak kevese kerül az útra, miután ott sárba, porba s a hóba taposnák. Valaki különös módon gondoskodik róluk . . . A sírhant fölött zöldültek, hát hervadtan is a síron akarnak maradni. Jó ott nekik. Ki tudja, miután a megsegített szegényeken, a megtért tékozlókon kívül «ki» sem és mi sem maradt Krisztus szolgája után, talán így akar emléket és emlékeztetőt adni *Margit anyá*, akit kérjünk, hogy könyörögjön értünk!

(M. Margit anyá a budapesti Maria Reparatrix Zárda tagja volt. 1867-ben született, 1932 dec. 10-én halt meg a budapesti zárdában.)

Anonymus.

Gounod, a híres zeneszerző egy alkalommal a gyermekek elsőáldozásán volt jelen. A miséről kijövet a katedrális ajtajában egy édesapa elsőáldozó kisfiával együtt eléje áll s így szólítja meg a nagy zeneszerzőt:

— Kedves művész úr, ez a gyerek él-hal a muzsikáért, főképp az ön zenéjéért. Nem lenne olyan jó és nem csatolná hozzá a mai nap áldásaihoz még a szépség áldását is?

Gounod letérdelt a templomcsarnok lépcsőjére a kisfiú elé és így szólt hozzá:

— Kedves fiacskám, ma nem vagyok méltó arra, hogy saruszíjjad megoldjam. Te az élő Istent hordod most szívedben: kisfiam, te áldj meg engem!

Engesztelő kilencedünket január 9—17-ig ünnepélyes keretek között tartottuk meg az Örökimádás-templomban. Ezúton is hálás köszönetünket fejezzük ki Angelo Rotta pápai nuncius úr öccsellenciájának, ki a befejező áldást tartotta; üzdőczy Zadravec István ny. tábori püspök úr öccsellenciájának, ki a bevezető szentbeszédet és ünnepi áldást tartotta. Tartalmas szentbeszédekért hálával adózunk dr. Hamvas Endre érs. helytartó és dr. Marczell Mihály egy. tanár úr öccsellenségeiknek, továbbá dr. Tiefenthaler József, dr. Mátrai Gyula, dr. Szabó Imre kamarás uraknak, dr. Nádas Zoltán püspöki tanácsos és dr. Szapanyos Béla koll. prefektus uraknak; a szentmisék és áldások végzését dr. Mészáros János, dr. Pataky Arnold prelátus és dr. Beresztóczy Miklós min. tanácsos úr öccsellenségeik, dr. Hévey Gyula, dr. Tóttósi Miklós kamarás urak, dr. Zaymus Gyula, Sármány Ferenc érs. tanácsos urak, Farda Adolf, Ferenczy Géza és Schusztér Antal plébános urak voltak szívesen vállalni, amiért szintén hálás köszönetünket fejezzük ki. Ezúton emlékezünk meg a családok jan. 10-i, a papok jan. 14-i és a KIOE jan. 17-i engesztelő ájtatosságairól, illetve szentóráiról, továbbá a kongregációk csoportos szent óráiról, amelyeken buzgó összeszedettséggel vettek részt a megjelentek.

Januári választmányi ülésünk. Dr. Pataky Károlyné öccsellenségét, a Vöröskereszt Oltáregyesület másodelnöknőjét a központi választmány tagjává, br. Jeszenák Istvánné és Grüner Tivadarné öccsellenségeiket pedig állandó központi kiküldöttekké választotta meg: Pantl Kálmánné és özv. Kolozsvári Dezsőné pedig terjesztőnökké választattak.

Legközelebbi választmányi ülésünk március 15-én d. u. 4 órakor lesz, terjesztőnői értekezletünk pedig február 15-én ugyancsak d. u. 4 órakor lesz.

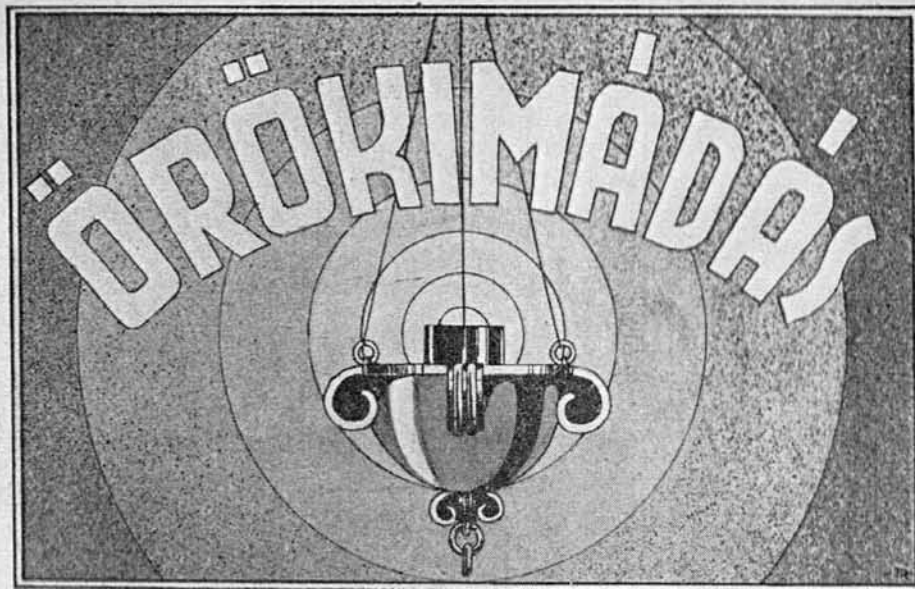
Szany községben (Sopron m.) új fiókoltáregyesület alakult. — Örömteljes jelentést kaptunk a budapesti Szent Borbála plébánia és a kőszegi plébánia Oltáregyesületeinek munkáiról is. Ismét kérjük az Oltáregyesületeket, hogy 1942. évi munkájukról mielőbb szíveskedjenek a Központba beszámolót küldeni.

Lapunk a csökkentett oldalazám miatt új és a réginél kisebb címlappal jelenik meg, hogy több szöveget adhassunk. Tervezője: Janesch Rudolf.

Értékes könyvjáradásokra hívjuk fel olvasóink figyelmét: 1. Szabó M. Erna: Nagyobbra hív az Úr. Szent István Társ. kiadásában. Ára 3.40 P. 2. Gausz Tibor S. J.: Ha az ő szavát halljátok. Ára 4.50 P. 3. Dr. Tiefenthaler József: Budapest apostola. Ára 3.40 P.

VATÉLJES • BÜCSÜNK

Gyertyaszentelő Boldogasszony napján február 2-án, február 26-án, imádási óránk napján, a hó első csütörtökén és péntekén, egy tetszésszerű napon.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.

Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Az Úr Jézus Testőre.

Szegény názáreti ácsmester volt az Úr Jézus testőre. Nem közéleti nagyság. Egyetlen tőkéje két szorgalmas keze. Őseinek kezében valamikor fejedelmi pálca díszlett. Neki csak a munka maradt örökségül. De ezt szent hagyatéknak tartotta. Mégis kapitalista volt lelki értelemben, mert a világ legnagyobb kincsét a Megváltót tarthatta karjaiban, sőt ennek a nagy Úrnak testőre lehetett. A földre szállott Istenember nem keres testőrt a nagynevű emberek között. Mindenben megfelelt a kívánalmaknak a munkától kérges kezű József, a «vir iustus», az igazférfiú. A mennyből hozzánk érkezett «Iustitia», Igazságosság, iustus, igaz testőrt keresett. És Józsefben megtalálta. Milyen odaadó áldozattal védte a reábizott Kincset, mennyire áthatotta a kiválasztottság tudata. Felelősségtudatos lélekkel keres szállást a Megváltó számára, az üldözések elől Egyiptomba viszi, aggódva keres elvesztett kincsét Jeruzsálem utcáin és házaiban. Földi életét és sorsát mindenben összeköti a Megváltóval. De mindig a nagy lelkeket jellemző szerénység maradt. A Megváltó melletti szerepe sem csalogathatta elő az ismeretlenség homályából. Ő maradt továbbra is hűséges testőrnek. «Ime a hű és okos szolga, kit az Úr Isten a saját családjá fölé rendelt» — mondja találóan a zsolozsma. (Antif. ad Magnif.) Az Úr szolgáló leánya mellett ő is csak szolga akart maradni Jézus szolgálatában.

Szent József Jézus testőre maradt halála után is. IX. Pius pápa az egyháznak akkori küzdelmes napjaiban 1870 december 8-án ünnepélyesen az Anya-

szentegyház védőszentjévé nyilvánítja szent Józsefet. Így vonul be a szerény szent József mint a „corpus Christi mysticum”-nak, Krisztus titokzatos testének örökös védője, testőre az egyház életébe. Amint egykor a gyermek Jézust védte, úgy védi most az Anyaszentegyházat, vagyis a titokzatosan köztünk élő Jézust. És mint ilyen nemcsak védője, hanem a kérések közvetítője is lett. Mennyire igaz, hogy aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

Mint az Anyaszentegyház égi pártfogója, egyben az eucharisztikus Jézus testőre is Szent József. Minden katolikus templom kicsiben az egész Anyaszentegyházat jelképezi. Templomaink legféltettebb kincse pedig az Eucharisztia. Imádságos lelke most is ott őrködik a tabernákulumok Jézusa mellett. Védi és imádja. Szent inkognitóban van, mint az, akit őriz. Mint egykor ószövetségi névrokona, egyiptomi József, úgy ő is az éltető kenyér osztogatója. A nagy egyiptomi éhség idején a fáraó így biztatta a szenvedő népet: Menjetek Józsefhez és amit ő mondand nektek, azt cselekedjétek. (Móz. I. 41. 55.) Ma a lelki inség idején nekünk szent Józsefhez kell menni kérés szívvél, hogy védje meg az egyházat és annak kincsét az Eucharisziát. Kárhozas sötét hatalom nyújtja öldöklő kezét az eucharisztikus tabernákulumok felé. Modern Heródesek tervezgetik Krisztus „eltüntetésének” módját. Fel kell kelni az álomból s szent Józseffel együtt menteni kell a „Gyermekeket” a tiszta lelkek békés országába. Ilyen értelemben az Oltáregyesületek védőszentje is szent József. Hiszen ezeknek hivatása az Eucharisztia körüli intenzív lelki szolgálat. A tagok feladata, hogy lelkük készséges lakóhelyül szolgáljon mindenkori az Üdvözítőnek. Ime így lép lelki rokonságba az Oltáregyesület szent Józseffel és így lesz a hűséges Testőrrrel együtt adorációs imádságuk: Áldassék végnélkül és dicsőítessék a legfölségesebb Oltáriszentség!

Kiss István.

Káncer Károly az életszentség fényében. Az Oltáregyesület tagjai, de más hívek is, ismerik és végzik a farsangvégi negyvenórás szentségimádat. Különösen ilyenkor a farsang tartama alatt, — mikor az emberi könnyelműség az önfelegyelemzés béklyóit széttepi és bűnös mulatozásokkal bántja meg a köztünk lakozó eucharisztikus Jézus szerető Szívét, — kétszeresen helyénvaló, hogy az Őt szerető lelkek engeszteljenek. Nem mindenkor lehetséges, hogy valaki a templomban tarthassa imaóráját, vagy külön engesztelését, de tegye meg legalább otthon. Az engesztelést mindenhol és mindenkor, nagy lelki haszonnal végezhetjük. A hősies engesztelésnek lélekemelő példáját olvassuk az Eucharisztia lánglelkű hódolójának a szentéletű, boldogemlékű Káncer Károly preláts úrnak feljegyzéseiben. 1905-ben tartott lelkigyakorlatának egyik feltétele: „A ciliciumot fogom hordani csütörtökön lefekvés előtt” és az 1906-ban tartott lelkigyakorlatának jegyzetében pedig, ez a feljegyzés olvasható: „Fölkelés álomból csütörtök éjjel 12 órakor, cilicium, ostorozás”. Így engesztelnek a szentek, kik már egészen Jézuséi! Mi gyarló, köznapi emberek, ebben talán nehezen követhetjük az ilyen lelki hőseket, de példájuk mégis ragyogóan áll előttünk és fényt mutat, mint Káncer Károlynak, a magyar Oltáregyesületek megalapítójának élete is. Azonban tegyük meg részünkről legalább azt a csekélyet, amire képesek vagyunk: hitből és alázatos szeretetből fakadó imáinkkal, önmegtagadásainkkal mi is engeszteljük a szentségi Jézust. Így lehetünk mi is az engesztelésnek értékes munkatársai. (Ima meghallgatásról is kaptunk értesítést; két feltűnő esetben, egy illető Káncer Károly közbenjárására meghallgatást nyert.)

Az Eucharisztikus áldozat és eledel.

A megtestesült és emberi természetében már megdicsőült Fiú-Isten, a mi édes Megváltónk és Üdvözítőnk szent Gertrúdnak és szent Brigittának kinyilatkoztatta, hogy ha ezzel üdvözülésünket elősegíthetné, kész lenne most is — kiérdemelt mennyei dicsőségét odahagyva — minden egyes lélekért külön-külön újra, meg újra végigszenvedni mindazt, amit egykor földi életében elszenvedett az egész emberi nemért. Ilyen áldozatos szeretet, ilyen belső áldozat tüze lángolt istenemberi Szívében már a kereszthalálát megelőző utolsó vacsora előtt is; ilyen belső áldozattal ajánlotta fel magát mennyei Atyjának áldozatul a világ váltásáért.

A mennyei Atya azonban úgy határozott, hogy emberré lett szent Fia a világ váltásának teljes árúért csak egyszer haljon meg vérontásos kínokkal teljes kereszthalállal. Ezen kereszthalál után megdicsőülten, titokzatosan jelképezett kereszthalálával adjon a szentmiseáldozatokban minden szenvedés nélkül külső ünnepélyes liturgikus kifejezést soha meg nem szűnő, még megdicsőültségében is örökké tartó belső áldozatának. A szentmiseekben lelkileg, készségileg ismétli meg kereszthalálát azok üdvére, akik örök boldogságuk kiérdemlése végett lelkiismeretesen akarnak együttműködni a Krisztus Urunk által részükre kiérdemelt kegyelmekkel. Hogy mennyei Atyja akarát teljesítse, azért rendelte az utolsó vacsorán a szentmiseáldozatot és az Oltáriszentséget. Hogy Melkizedek rendje szerinti Főpapunk és lelki eledelünk maradjon mindennap egészen a világ végéig és a törvényesen felszentelt áldozópapok közreműködésével naponként feláldozza magát oltáraink Golgotáján.

Az utolsó vacsorán bemutatott első szentmiseáldozata, a kenyér átváltoztatása szent testvére és a bor átváltoztatása szent vérére, nemcsak a másnapi vérontásos kínos kereszthalálra való készségét fejezte ki külsőképpen liturgikusan, hanem azon állandó készségét is, hogy a szentmiseben a mennyei Atya akarata szerint áldoztatja fel magát oltárainkon. Azért parancsolta apostolainak és azok törvényes utódainak: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, vagyis belső áldozatom külső ünnepélyes liturgikus kifejezésére, hogy lelkeitek eledele is maradjon mindennap egészen a világ végéig. A szentmiseáldozat tehát az Úr Jézusnak érettünk lelkileg megismételt, készségileg megújított vérontásos kereszthalál minden szenvedés nélkül csak képletes vérontással, csupán titokzatosan jelképezett kereszthalálával. Mert így határozta el öröktől fogva a mennyei Atya, „aki előtt kedvesebb áldozat az engedelmesség, mint az önfejlőleg hozott áldozatok, vagy kínos önfeláldozások bármilyen sokasága” (1. Kir. 15. 22.) A szentmise tehát az Úr Jézusnak készségbeli kereszthalálata.

A trienti szent zsinat tanítása szerint kétféleképpen van jelen az Úr Jézus az Oltáriszentségben, nemcsak az átváltozást eszközölő megszentelő (konszekráló) szavak erejénél fogva (vi verborum), hanem kísérelőleg is (per concomitantiam). A megszentelő szavak, amelyekre átváltozaskor a kenyér Krisztus Urunk szent testvére és a bor Krisztus Urunknak szent vérére változik, ezek: „Ez az én testem, mely áldozatul értetek adatik”, illetve: „Ez az én vérem, mely értetek és sokakért bűneitek bocsánatára kiontatik”. A miséző pap ezen szavai szétválasztva egymástól az Úr Jézus szent testét és vérére, Őt képletes vérontással titokzatosan jelképezett kereszthalála állapotába helyezik örökké szüntelen belső áldozatának külső ünnepélyes liturgikus kifejezése végett. A szavak erejénél fogva az Oltáriszentség

Istennek bűneink miatt megölt Báránya, kinek szent teste és vére lelkünk táplálására is szolgál a szentmise kiegészítő főrészeiben, a szentáldozásban. A szentmiseáldozat lényege ugyanis csupán a kettős átváltoztatás (konszekráció). Mert ez azon áldozati ténykedés, mely az Úr Jézus örökké szüntelen belső áldozatának külső ünnepélyes liturgikus kifejezését célozza és a szentmisét tökéletes áldozattá teszi; a tényleges keresztáldozattal Isten előtt egyenlő értékű legszentebb áldozattá.

Minthogy a feltámadt Úr Jézus istensége és embersége, emberi lelke és teste, szent teste és vére egymástól tényleg többé már nem választhatók szét, azért kísérőleg (per concomitantiam) az örökre megdicsőült Istenember egészen és élve is megjelenik átváltozaskor az Oltáriszentségben a kenyérnek és bornak külső színei alatt. Megjelenik kísérőleg egészen és élve is, hogy személyesen adjon külső kifejezést örökké szüntelen belső áldozatának, miszerint most is szívesen ismételné meg tényleg értünk minden egyes szentmisében az egyszer elszenvedett vérontásos kínos keresztáldozatot, ha ezzel az emberek üdvözülését elősegíthetné. Vagyis, ha a mennyei Atya másképp nem parancsolta volna. Tökéletes liturgikus áldozat minden egyes szentmiseáldozat, a keresztáldozatnak készségi, lelkileg való megújítása. Ha nincs is itt tényleges vérontás, „de megvan az istenáldás”: bőven árad ránk a váltság vérenek szent harmata.

Igazságosság címén megillető (de condigno) érdemeket úgy magunk, mint mások részére csak földi életünk folyamán (in statu viae) szerezhethetünk Isten előtt. Az Úr Jézus az utolsó vacsorán bemutatott első szentmiséjével tette keresztáldozatát s annak készségi megújításait, a többi szentmiséket számunkra igazságosság címén (de condigno) végtelenül érdemszerzőkké. Úgyhogy a többi szentmisékben már nem új érdemeket szerez számunkra, hanem csak reánk alkalmazza mindhaláláig való engedelmességéről tanuskodó utolsó vacsorai szentmiséjének és tényleges keresztáldozatának végtelen érdemeit. Reánk alkalmazza, mint olyanokra, akik isteni Mesterünk tanítása és példaadása szerint akarjuk az általa szerzett kegyelmekkel lelkiismeretesen együttműködve örök boldogságunkat kiérdemelni.

A szentmisékkal továbbá nemcsak magunknak szerezhethetünk kegyelmeket, de a földön élő és a tisztítótűzben szenvedő embertársaink javára is. Ezt teszik a mennyei Szentek is, különösen a boldogságos Szűzanya, akik az Úr Jézuséhoz hasonló örökké szüntelen belső áldozataikat Vele egyesülten fejezik ki javunkra és a tisztítótűzben szenvedők javára minden egyes szentmisében. Így a szentmise a Szentek Egyességének, a győzedelmes, a küzdő és a szenvedő hármasság Egyházának legszentebb közös liturgikus áldozata. Ezért szeressük és becsüljük meg a szentmisét. Igyekezzünk azon minél többször lélekben is résztvenni, hogy gazdag gyümölcsseiben eredményesen részesülhessünk.

Juhász Béla nyug. lelkész.

«Ha Istennek kezdünk el valamit, be is kell azt fejeznünk, akármilyen nehezünkre is esnek; ezért őszinte szívből mondjuk ki: akarom!»

* * *

«Az Úr Jézus Szíve szenved, mert megvetik, félreismerik, meggyalázzák. Mihozzánk úgy jöhessen, mintha Édesanyjához menne.»

(Jézusról nev. Mária Anya.)

Bepillantás a magyar szentek lelkvilágába.

A legutóbbi jubileumi évek közelebb hozták hozzánk a magyar szenteket, akik közül eddig csak 5–6 volt ismeretes előttünk. És ma csodálkozva halljuk, hogy számuk — akikről tudunk — a 40 felé tart.

Magából az Árpádházból — nemzetünk első uralkodó családjából — 300 esztendő alatt 12 szentünk van. Olyan gazdagság ez, amellyel a világ egyetlen uralkodóháza sem bír. És a királyok közül, akiket az Egyház oltárra emelt, Szent István a legelső. Arra sincs több példa a történelemben, hogy egy nemzet első uralkodó családja szent család legyen. A miénk az. Szent István, felesége Boldog Gizella és gyermekük Szent Imre. Ez a fiatal herceg egész életét liliomcsokorba kötötte s letette a Boldogasszony lábaihoz. És ma, — 900 év múltán is ő a magyar ifjúság liliomkoronás halhatatlan királya.

Azután ott van a többi: Szent László király, Európa legelső lovagja. Árnyékában a nagy bűnbánó, Boldog Salamon remete. Szent Erzsébet, a szerető feleség és édesanya. A liliomos asszonyok: Boldog Szalome és Szent Kinga. Majd Boldog Jolánta és Konstancia az erzsébetes lelkükkel és életprogramjukkal. Boldog Margit, mint a nemzet áldozata és Szent Erzsébet szűz, az utolsó Árpád-leány.

Szent István korából Boldog Máté budai nemes, aki Kínába megy misszióba. Szent Benedek rendjéből nyolcan, Szent Domonkos rendjéből kilencen, köztük három Árpádházi királyleány. Veszprémi Boldog Ilona szintén domonkos apáca, az Egyházban az első stigmatizált nő. Szent Ferenc rendjéből nyolc szent, köztük öt Árpádházi királyasszony. Boldog Özséb, a magyar eredetű pálosok alapítója. Boldog Báthory László, a Biblia fordítója. És a kassai három Vértanu, akik közül egy esztergomi kanonok és kettő jezsuita atya.

Szenteink között királyok, hadvezérek, édesanyák, fiatal leányok, fiatal emberek és szerzetesek vannak. Megszentelődtek a trónon, országos küzdelmekben, a politikában s hadvezetésben. Megszentelődtek férjek oldalán, gyermekbölcső mellett. Viszont voltak, akik a házasságban is megőrizték liliomos életüket. Volt, aki az egyetemi katedráról ment szerzetesnek, más, aki országbírói hivatalát hagyta oda. Voltak liliomos leányok, liliomos ifjak, ezek a nagy életigenlők, akiknek Krisztus lett egyetlen szerelmük.

És mit mondanak nekünk mindezek a nagyok, mindezek a hősök, mindezek a szentek? Lehet-e a lelkükbe úgy bepillantani, hogy megértsük őket s megszeressük azt a célt, amely felé ők rendíthetetlenül haladtak?

A szentek lelkvilágába belenézni nagyon nehéz, mert ők a legjobban hozzáegyszerűsödött lelkük az Úristenhez. A mi nagy bajunk itt a földön az összetettség. Az élet reánk rakja terheit és divatjait, reánk rak sokszor bűnünket is s mindezekben sokszerűvé, sokszínűvé lesz a lelkünk, amely pedig mint fénysugár oly egyszerűen s tisztán indult útjára az Úristen kezéből.

Amikor az Úristen elindít egy-egy lelket, megvan róla a fényképe, milyennek szeretné, milyennek gondolta el. A szentek váltják valóra az isteni elgondolást, rajtuk megvan a Teremtő anyajegye, ők vonásról vonásra hasonlítanak az Istennézzel megrajzolt képhez, amely csak haláluk percében lepleződik le előttük.

Az Úristen boldogságra teremtette az embert, ezért akarata az emberre csak egy: a boldogítani akarás. Ezt a szentek értették meg legjobban s az életükkel igazolták. Ők a világ legboldogabb emberei, mert legyőzték önmagukban a megváltatlan sötét hatalmakat, került legyen az bármibe. Ők tudtak maguknak

fájni, ha a boldogságért saját vérükkel kellett fizetniük. Nem kimélték a testet, ha a lélek ellen lázadt. Ők tudtak szabadok lenni bilincsekben s tudtak szabadok lenni hatalomban. Szabadok a szegénységben s a gazdagságban, mert övék volt a Krisztus. A benne megnyilatkozó pozitív erőket segítették magukban is előtörni. Minél nagyobb volt az őket körülvevő rossz, annál több jót hoztak ki belőle. Körülöttük nem volt boldogtalanság, mert *ők maguk voltak boldogok*. Ezért tudták másokban is szolgálni a jó életet, a több életet, a gazdag életet.

A legnagyobb életigenlők a szentek. Ők értették meg legjobban, hogy a szeretet az élet s minden, ami nem szeretet, az a halál. Amint az Úr Jézus mindenkiben szerette és szolgált az életet, úgy a szentek is az élet szeretői, az élet szolgálói akartak lenni, a cselekvő felebaráti szeretet által. Ennek az életigenlésnek a tulajdonképeni lényege: a jó akarás, a jót cselekvés. Az nem élet, amelyben tagadás, harag, rosszakarát van, az csak látszólagos élet, mert önmagát fosztja ki.

Nincs arra emberi szó, nincs arra emberi toll, amely csak meg is tudná közelíteni a szentek boldogságát, már itt e földön. A szenvedéseket ők is ismerték, de mélységesebben, jobban ismerték, mint mi. Tudták, hogy a szenvedés nem mint cél van beállítva az Ursten világrendjébe, hanem csak mint tisztulási folyamat. Aki magára valóban tisztítólag hagyja hatni, már túl is van rajta. Amint a bűnöknek nincs többé hatalma a megváltás kegyelmeiből élő emberen, úgy nincs hatalma a szenvedéseknek sem a boldogság állapotában. Ezt a szentek már e földön elérték, hogy legyőzték a bűnt s legyőzték a szenvedéseket is. Velük nem történt más, mint amit Isten akart, hogy történjék. De a szentek nemcsak tudták, hanem élték is, hogy az Ursten akarata a boldogság. Más szavakkal: a boldogság az Istennel egyesült élet, amelyet a Szentek e földön is már bírtak. Ezért olyan mindegy volt nekik jó idő vagy rossz idő, megértés vagy meg nem értés, elismerés vagy megvetés, szegénység vagy gazdagság, fekete kenyér vagy úri jólét, mindez oly közömbös volt előttük. Ők Istent bírták s benne a mi fogalmainkkal ki nem fejezhető boldogságot.

Zelatrix.

«URAM LEGYEN...»

Ha keserű kelyhet adsz, kiiszom,
Ha örömet adsz, szemedbe mosolygok,
Engem nem tudsz megtörni sohasem.
Látod, én mindig boldog vagyok.

Ha eljössz hozzám, hát szívembe zárlak,
Ha nem jössz hozzám, a fejem lehajtom.
Tőlem nem hallasz panaszt sohasem
Amit Te óhajtasz, azt én is óhajtom.

Én nem sírok, ha elszakítod tőlem
És elfordítod mind, akik szeretnek.
Látod, én mindig boldog leszek,
Boldog, mert csak Téged szeretlek.

A. A.

Az oltáregyleti mozgalom terjedése érdekében igyekezzenek a fiók-egyesületek minden tőlük telhetőt elkövetni templomban és azon kívül is. Az előbbi cél érdekében rendezzenek engesztelő ájtatosságokat (triduum, novena) kellő előkészítés után ünnepélyes keretek között. Ajánlatos évenként ünnepélyes tagfelvételt vagy fogadalomújítást tartani, melyre a többi híveket is meghívjuk. Templomon kívül pedig rendezzünk eucharisztikus kultúrestéket, ünnepélyeket, esetleg színelőadásokat, vagy filmelőadásokat. Ilyen alkalmakkor egy ünnepi szónoklat vagy előadás keretében hívjuk fel a figyelmet az eucharisztikus mozgalmak fontosságára. A buzgóbb híveket pedig egyéni beszélgetések alkalmával szervezzük be az Oltáregyesületbe. A mai és minden idők legaktuálisabb mozgalmak az eucharisztikus apostolság.

Új Oltáregyesület alakult Hajdúszoboszlón. Sorokpolány (Vasm.) és Zebevényben. Meginduló munkájukon legyen az Eucharisztikus Jézus áldása.

Legközelebbi központi választmányi ülésünk március 15-én, központi terjesztőnői értekezlet pedig március 22-én lesz, mindkettő délután 4 órakor.

Farsangvégi 40 órás engesztelő szentségimádás lesz az Örökimádás-templomban március 7., 8., 9-én. Mindegyik napon este 1/6-kor szentbeszéd, utána ünnepélyes áldás. Utolsó napon Te Deum és szentséges körmenet fejezi be az ájtatosságot. Az engesztelés jegyében szeretettel hívjuk a kedves híveket az ájtatosságra.

Értekez és tanulóságos beszámolókat kapott a központ az egyházmegyei igazgató uraktól. A legtöbb helyről a komoly, áldozatos munka szelleme sugárzik felénk a kimutatásokból. Ime a tételek: Esztergomi főegyházm. 8.866·16 P, Szombathelyi egyházm. 3.050 P, Egri főegyházm. 1.578·73 P, Veszprém egyházm. 1.261·03 P, Szatmár egyházm. 1.000 P, Vác egyházm. 922·36 P, Székesfehérvári egyházm. 651·51 P, Hajdúdorogi gör. kat. egyházm. 680·94 P, Csanád egyházm. 394·47 P, Pannonhalmi főapátság 99·80 P, Győr egyházm. 58·50 P, Rozsnyói egyházm. 40 P, kassai egyházm. 34·73 P, Nagyvárad egyházm. 10 P. A végső kimutatás összege a központba befolyt adományokból: **18.648·73 P**. A legkisebb adományt is megjutalmazó eucharisztikus Jézus áldása legyen az oltáregyleti vezetőkön és adakozókon!

Oltáregyleti munkaórák, összefüggő alkalmával ismertessük néhai Kántor Károly szentségíróban elhunyt oltáregyleti apostol kitűnő életrajzát. Az értékes könyv dr. Tiefenthaler József koll. ig. írása és «Budapest apostola» címen jelent meg. A könyv 3·40 P és portó megküldésével kapható központunkban (IX. Üllői-út 77.).

A Katolikus Hölgyek Orsz. Sajtóegyesülete ezúton is köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik a honvédek részére indított könyv- és kegytárgyak gyűjtésében segítségére voltak.

Lelkigyakorlatok lesznek központunkban: március 10—14. Szent Anna kongr. részére. Tartja: P. Jámor László S. J. — Márc. 24—28. Virgo Reparatrix kongr. részére. Tartja: Kis István t. igazgató-prézes.

* * *

Teljes búcsúk. Szent József ünnepén márc. 19, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján márc. 25-én, imádási órák napján, a hó első csütörtökén és péntekén, egy tetszésszerű napon.

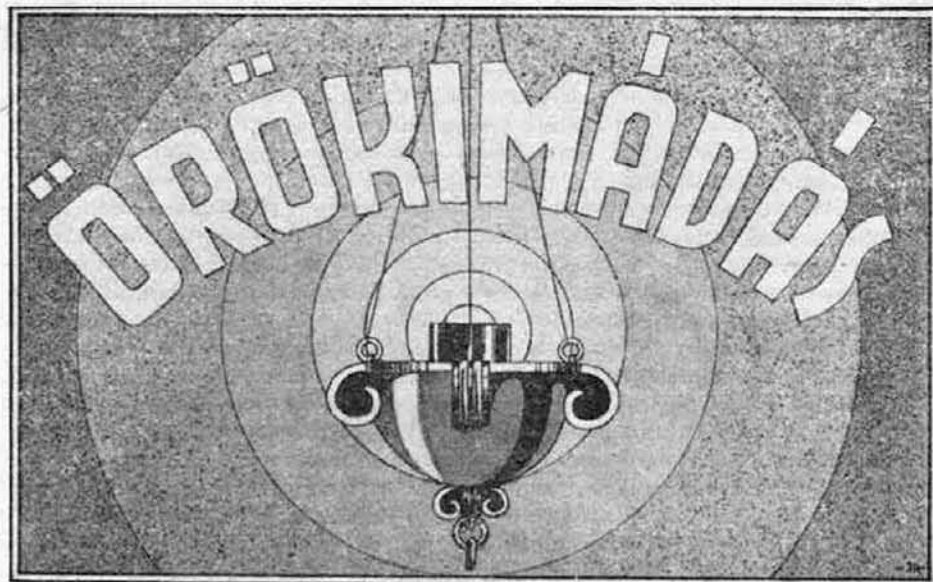
Hiszek Jézus Krisztusban, ki fogantaték Szentlélektől, születék Szűz Máriától.

Mint a sötét éj elmúltával beköszöntő hajnali harangszó, úgy hatnak reám a Hiszekegy harmadik ágazatának a szavai. Az Ószövetség borús égboltja egy szép napon kiderült. A mennyei Atya jósága szeretettel választja ki a bűnös föld gyermekei közül egyetlen tiszta leányát, a názáreti Szent Szűzet. Majd égi frigyet köt vele a legtisztább szeretet Istene, a Szentlélek. Valóban az Ószövetség komor hangulata után egy boldogító mosoly kisugárzása a földre. És ennek az égi mosolynak ihletett megérzője a boldogságos Szűz Mária. Gyümölcse pedig az égből alászálló Ige, aki benne testté lett, hogy közöttünk lakozzék. S hogy az Atya megbocsátó szeretete ünnepélyes formában is kifejezésre jusson, elküldi követét, Gábor arkangyalt a názáreti ház úrnőjéhez. Bejelenti a világtörténelem legszentebb frigyének létrejöttét ég és föld között. Ekkor hangzik el a szent Szűz ajkáról a föld nevében az áldozatos beleegyezés: «Ime az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint». Ez az ünnepélyes «igen» megdönti a sátán uralmát. Az Éden-kert vétkes Évája előtt adott isteni szent ígért beteljesült. Megjelent az Újszövetség Évája, akiről a sátánnak egykor ezt kellett hallania: Ó megrontja fejedet és te sarka után leselkedel. (Móz. I. 3, 15.) Egy gyengének látszó nő lépett az emberiség élére, hogy megvívja győzelmes harcát a sátánnal. S mivel «malasztal teljes, az Úr van vele», megoldhatta nagyszerű feladatát. «Életünk Éva elveszté, te szent Szülötted megszerzé, siralmainkat elvevé és boldogságunk megnyeré».

A megváltás Názáretből indult ki s Betlehem a második állomása. Itt született meg az ég és föld között létrejött szent frigynek bizonyítéka, Jézus Krisztus, a testté lett második isteni személy. A karácsonyi szent éjszaka csodás theofaniája, istenjelenése kiinduló pontja annak az áldott harminchárom esztendő korszaknak, midőn köztünk járt az ég látható alakban is. Betlehem ugyan nem figyel fel a korszakforduló eseményére. Nyugodtan alussza dermedt álmát és nem sejtí, hogy neve belekerül a történelembe; hogy millió és millió lélek figyelme feléje fog sugározni. «Ó gyönyörű szép titokzatos éj! Égszemű gyermek, csöpp rózsalevél, kisdédként az édes Úr, jászolában megsimul, szent karácsony éjjel.» Betlehemnek, a «kenyérháza»-nak bájos háziasszonya a Szent Szűz, aki az «Élő kenyérrel» szolgál az odasiető egyszerű pásztoroknak. Mint élő monstrancia hordozza és egyben adorálja a Legszentebbet. Ezért tiszteli oly bensőséges szeretettel az Egyház a Szent Szűzet. S ha a jámbor hívő az Eucharisziát érintő papi kezet is csókkal illeti, mily tisztelet illeti azt, aki anyja volt az Üdvözítőnek.

Mikor tehát térdre hullok a Madonna képe előtt, azzal a tudattal imádkozom, hogy tisztelete által tanubizonyyságot teszek a megtestesülésbe vetett hitemről. Hiszem az ég és föld között létesült szent frigyet, amelynek reánk nézve boldogító gyümölcscsöztetője a Szent Szűz. Ez az én hitvallásom és ez az én útbaigazítóm a tévelyek útvesztői között.

K. I.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.

Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

A szenvedés Önkéntese.

Első hallásra szinte ellentmondásnak tűnik fel, hogy valaki a szenvedést keresi. Jellegzetes emberi tulajdonság, hogy mindenki fél a szenvedéstől. Állandó emberi törekvés van bennünk, hogy az életet minél kényelmesebbé tegyük. A technikai vívmányok egész légiója rendelkezésre áll, hogy ezt a vágyat teljesíthessük. S ha úgy történik, hogy ez a technika nem tud azonnal rendelkezésre állni, hát elkecsereedik a mai ember és zugolódik, sokszor idegösszeroppanást kap. Nem veszi észre, hogy a túltengő mechanizálás maga is szenvedés. A kor vívmányai felett rendelkezni, köztük irányító szerepet vállalni s szinte automatizált életet élni, magában véve is szenvedés. Mikor tehát az ember menekülni akar a szenvedéstől, valójában a szenvedés karjaiba fut. Olyan, mint az árnyék, követi az embert. S higyjük el, hogy nemcsak a pincelakás kenyértelen embere, nemcsak az élet rokkantjai, hanem még az írgyelt emberek is ismerik a szenvedést. Besurran a szenvedés a paloták ajtáin, otthonos a szalónokban, belép a vezérigazgató szobájába épügy, mint az előszobába, ahol a szerény jövedelmű altiszt húzódik meg és nem kerüli ki a kis nádfeleles falusi házakat sem.

A szenvedés örök problémája maradt az emberiségnek. A piramis építő fáraó minden hatalma mellett és érezte a szenvedést épügy, mint a mai multimilliárdos ember. Mert nemcsak testi, hanem lelki szenvedés is van. És talán az utóbbi sokszor még élesebb, mint az előbbi.

Valaki azonban járt közöttünk, aki a szenvedés értékelméletében iskolá-

zott volt. Aki a mindenki által került szenvedésben nagy értéket látott. Benne látta a boldogság csirját meghúzódní. Az égküldötte Istenember volt az első, aki nem futott a szenvedés elől, hanem kereste és értékelte azt. Már az őszövétség nagy prófétaja, Izaiás is «vir dolorum»-nak, a «fájdalmak férfianak» jövendölte meg. S az Úr Jézus valóban az volt, a szenvedés önkéntese. Ő nem azt hirdette, hogy fussunk, meneküljünk a szenvedés elől, hanem így oktatott: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni életét el fogja azt veszteni; aki pedig elveszti életét énértem, meg fogja azt találni. (Mt. 16, 24–25.) A megvetett és rettegett szenvedés így lett ragyogó lépcsővé, melyen át az örök boldogsághoz juthatunk. Jézus elvette a szenvedés keserűségét és azóta a szenvedésbe valami édes mellékiz is belevegyült.

Az örökké szenvedő ember a szenvedő Jézusban testvérét látja. Érdekes, hogy akik boldogságot ígértek az embereknek, azok végül is csak keserűséget nyújthatnak. Jézus szenvedést ígért és boldogságot nyújt érte. Még apostolait is nem hangzatos programmal, nagy ígéretekkel toborozza maga köré. Sőt nagyon is hangoztatja a reájuk váró szenvedést. «Mert átadnak titeket a törvényszékeknek és megostoroznak benneteket zsinagógáikban; és a helytartókhoz és királyokhoz hurcolnak majd énértem.» (Mt. 10, 17–18.) «Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.» (Ján. 15, 20.) Ilyen biztatások után is lelkesen csatlakoztak és csatlakoznak ma is melléje.

A szenvedések korszakainak emberei ezért értik meg annyira Krisztust. A mi korunk is szenved, mert menekülni akart a szenvedéstől. És most, mikor szenvednie kell, talán jobban megérti az érte szenvedő Krisztust. Nemcsak megérti, de egyben csodálja is, hiszen ő a szenvedés önkéntese értünk. Szennved ma is értünk misztikus értelemben. Mert a hozzáismuló lelkek szeretete mellett ma is sok mellőzést, megvetést, széntségtörést, káromlást kell elszennvednie. Az Eucharisztia Ura tehát továbbra is a szenvedés önkéntese maradt.

A nagy Szennvedőt követő jeruzsálemi asszonyok könnyeivel és a meleg szívű Veronika részvételével vegyük körül a széntség ház Urát. Legyünk körülötte az engesztelés és szeretet önkéntesei, hogy a megdicsőülésben osztályrészesei lehessünk.

Kiss István.

Húsvéti szertartások Rómában.

(Ütiemlékek 1940-ből.)

Minden zarándoknak, aki Rómába érkezik örökös vonzó mágnes a Szent Péter-bazilika, mert ha az örök város egyéb bazilikáit, műemlékeit tanulmányozgatja is, közben mindig visszatér újabb impressziókat szerezni a Szent Péterbe, amelynek szépségével betelni nem tud, s ahol annyi a látnivaló, hogy már az első nap befáradunk. Nagyszerű látványt nyújtanak a bazilika remekművű kápolnái, mindegyik pazardisítású kupolában végződik. Közül a széntségkápolnához van a keresztkápolna, lift van benne felszerelve a Széntséges atya részére, ha lejön a széntségkápolnába adorációra. A kápolnák rendszerint zárva vannak, nagyszombaton azonban nyitva volt a keresztelő kápolna, hatalmas bronz keresztelő-medencéjénél sok kisgyermeket kereszteltettek. Boldog gyermekek, kik Szent Péter kapuján lépnek be az anyaszentegyházba!

A jobb mellékhajóban páratlanul szépek a pápák márványszobrai, mellettük kétoldalt nőalakok szobrai jelképezik az egyes erényeket. Drágakincse a baziliká-

nak a jobb kereszthajó oltárában nyugvó Szent Petronilla szűz, akit a hagyomány szerint még Szent Péter apostol keresztelt meg. Kár, hogy sírja nehezen közelíthető meg, mert ide rakják le a tömérdek csillárt, amivel a bazilikát a szentéavatáskor kivilágítják. A bazilikában az apostolfejedelmén kívül Szent Tádé és Szent Simon apostolok, Nagy szent Leó pápa és Nazianzi szent Gergely holttestei vannak az egyes oltárokon eltemetve. A főhajó padlóján mozaikköves emléklap van elhelyezve az 1933-i megváltás szentéve emlékére, — XI. Pius pápa készítette. Továbbmenve ugyancsak a padozaton díszes bronzrozetta van, levelei között a bazilika kis sírboltjára látni le, ahol a szentéletű X. Pius pápa van eltemetve. Most már mellette pihen XI. Pius pápa is, mindkettőjük sírja egyforma fehér márványból készült. X. Pius pápának, a kisgyermekek pápájának sírja előtt alig kapok helyet a térdeplőn, szüntelenül jön a sok olasz mama és hozza kisgyermekét megköszönni a Szent Pápának, hogy megengedte a gyermekeknek a korai szentáldozást. Koporsóját elborítják ibolya- és barkacsokrokkal a buzgó olasz hívek, de jut a virágokból bőven XI. Pius pápa sírjára is. Ott nyugszik még az első világháború nagy békepápa XV. Benedek is, értékes bronzból készült szarkofágja szülővárosának Bolognának ajándéka.

Imádságomban csemetyűsző zavar meg, felsietek a kriptából és látom, hogy a kupola erkélyéről óriási ereklyetartókban rengeteg szentnek az ereklyéjét hozza ki a bazilika papsága és áldást adnak velők a jelenlévőkre. Egyik prelátus papírlapról hangosan olvassa annak a szentnek nevét, amelyiknek reliquiáival az áldást kapjuk, egy másik kihozza az ereklyéket, egy harmadik pedig visszaviszi őket az erkélyterembe. Imádságmolyra térdelek, hogy úgy fogadjam az áldást s kezdve az ősegyház szentjeitől a legújabb kor szentjeiig hallgatom, amint neveik felcsendülnek az olvasó prelátus ajkán: Szent István vértanu, Szent Pál apostol, Szent Lukács evangelista, Szent Lőrinc diákonus, Loyolai Szent Ignác, Szent Alajos, Bosco Szent János, Galgani Gemma, Eudes Szent János és így tovább vagy ötven-hatvan ereklyét hoznak ki, körülbelül egy órát vesz igénybe az áldásceremónia. A pápai oltár körül néhány száz ember borul térdre, aki ebben az órában, véletlenül a bazilikába jött, mind örült, hogy részese lehetett a «benedizio»-nak. Ennek végeztével jegyet váltok a sekrestye-palota kincstárába. Itt aztán teremről-teremre menve lehet gyönyörködni a nagy üvegszekrényekben elhelyezett pompásabb-nál-pompásabb kelyhekben széntségtartókban, amelyek itt mindenféle nagyságban, formában találhatók a legegyszerűbbtől a legdíszesebbig. A kincstár három legértékesebb darabja a pápai tiara. Nagy Károly császár koronázási palástja és az arany rózsza, amit a pápa nagybőjt negyedik vasárnapján szentel meg s valamely fejedelmi személyt ajándékoz meg vele. Ebből az arany rózsából most harmat is látok itt egy színaranyból készült virágvázában. Külön látványosság az üvegszekrényekben a sok remek miseruha és vecsernyepalást.

Azonban már délután három óra van, kezdődik a lamentáció a bazilikában, elhagyom hát a kincstárt s igyekszem magamnak helyet biztosítani a szentélyben, mert nem mindennapi élmény Jeremiás siralmait hallgatni a pápai énekkartól, a Capella Sixtinától. Telve van már papsággal a szentély, előttem ép a vatikáni kanonokok ülnek, akiknek a prémgallérjaikat oldalt széles lilaszínű szalagcsokrok kötik össze. Van itt most bőven prém és bíbor, azaz inkább lila szín, mert a római papság a nagyhétre felcsereéli a bíbort a violaszínnel. Ámde egyszerre felhangzik a mennyei kórus! Bár nem a teljes kar énekel, mint a pápai misén, még így is fel-séges élmény hallgatni ezt az énekkart, aminőhöz hasonlót sehol másutt nem hallani. A kórus és az orgona itt vannak a szentélyben, de a tribünökkel úgy körül vannak zárva, hogy senki nem láthatja őket s így méginkább átadhatjuk magun-

kat a fülbemászó énekhangok élvezetének. Közben tekintetem megpihen a föl-séges szépségű főoltáron, amely felett négy egyházatya szobra tartja Szent Péter apostol pápai trónszékét, amit még Pudens szenátortól kapott az apostolfejedelem. A trónszék felett színes ablaküvegen a Szentlélek galambképe, amelyen most csillogva vibrálnak az aranyos napsugarak s ezerféle fényt vetítenek a főpapi selymekre, prémekekre.

A nép pedig egyre özönlik a bazilikába, pedig már 6 órára jár az idő s a lamentációk vége közeledik. Megfigyelem, hogy mily érdekes szertartás kezdődik: a bazilika papsága lemossa Szent Péter oltárát. A szentélyből mindnyájan a pápai oltárhoz mennek, kezökben szép sárga rózsá-alakú cirókot visznek, három-három főpap a pápai oltár két oldalán állva felváltva hangosan egy-egy zsoltárt imádkoznak, mialatt a többi pap kis ámpolnából szenteltvizet önt az oltárra, s a kezében levő sárga rózsával lemossa az oltár lapját. Az olaszok úgy magyarázzák e szertartást, hogy az oltár Krisztust jelképezi s az Ő szent testét is lemosták sírbátétele előtt, tehát ez a szertartás ennek szimbóluma. A pápai oltár körül rengeteg ember szorong, nagyon sok pap is, akik a szertartásban nem vesznek részt, úgy a papok, mint a hívek éber figyelemmel nézik az oltárnál történő cselekményt s amelyik főpap nem önti elég ügyesen a szenteltvizet az oltárra, vagy véletlenül többet önt ki az ámpolnából, hogy a vízből nemcsak az oltárra, hanem a földre is jut, hát akkor a közönség róla szedi le irgalmatlanul a kereszttvizet. Mert a hallgatóság vérbeli olasz, éppen ezért nem is hallgat, hanem dől minden temperamentumával karbatett kézzel, fejcsóválásokkal, hangos megjegyzésekkel ad kifejezést nemtetszésének, — csak úgy röpködnek a szegény monsignórek felé a maliciozus szellemességek, itt tehát csak tökéletesen és áhitattal lehet végezni a szertartásokat, ha nem akar valaki a legerősebb kritikának áldozata lenni.

Az emberek azonban szüntelenül tömegével jönnek a bazilikába, már talp-alatnyi hely sincs, este 7 óra van, most lesz a záróaktusa a nagycsüörtőki szertartásoknak, a bazilika legszentebb ereklyéivel: a szent lándzsával, Veronika kendőjével, Urunk keresztdarabjával, Szent András apostol koponyájával, erre jön a sok nép. A papság a mellékhajóba felsorakozva jön át az áldásra a főhajóba, kezökben a sárga rózsával festői ünnepi körmenet, kétoldalt kíséri őket a pápai katonaság. Harangszó jelzi az áldást, amire a tömeg térdreborul. Este nyolc óra van, mire a sok néptől kijutok a bazilikából. A Szent Péter-téren autó- és konfliktár feketé tömege nyüzsg, van most dolguk hazaszállítani a messzebb lakókat. Amikor a kolonnádok alatt jövök megfigyelem mily széles rengeteg terjedelmű a bazilikát körülvevő oszlopcsarnok, két oszlopsora között elérnek a fiakkerek s az autók. Már kilenc óra felé jár az idő, mikor a villamosra várva merengve állok a Tiberis partján, ahol éppen halászközség partra hálóikat. A nagycsüörtőki csillagos éjszakába a Halász-bazilika kupolájának sötét szíllhuetje szökik az ég felé s a római estében csendes áhitattal nézem a bazilikák királynőjének árnyékát: „Sem régi templomok, sem mai oltárok nem lépnek nyomodban Te egyetlenség érték, mely érdemes, hogy benne az igaz Istent dicsérjék.” (Byron.)

Hoffer Ilonka
főv. rk. hitoktató.

„Az Úr Jézus legyen egyedül a szívedben, hogy te magad ne légy ott soha egyedül.”
(Jézusról nev. Mária Anya.)

* * *

„A szenvedés boldogsággá válik az olyan léleknek, amely igazán megérti, mi az Úr Jézus keresztye.”
(Jézusról nev. Mária Anya.)

Kánter Károly mint hitoktató.

A kilencvenes évek első felében, 1893—97 között, szentéletű Prelátus Urunk, mint a belvárosi plébánia káplánja, az Angolkisasszonyok intézetében hitoktatóképen működött. E sorok írója három éven keresztül volt tanítványa s boldogan emlékezik vissza rá, hogy e kiváló férfiú és szent pap oktatásában része volt. Kánter főtisztelendő Úr mindnyájunk osztatlan tiszteletét bírta. Órája alatt mindig nyugodtan viselkedtünk és figyeltünk. A pajkosabb leánykák sem tettek rá soha semmi féle megjegyzést, mint azt a tanárok, tanárnőkre szokták, — hiszen egyértelműen: szentnek tartottuk. Azt mondtuk egymás közt: olyan, mint Szent Alajos, mert nem néz senkire! Olvastuk ugyanis akkoriban, hogy Szent Alajos nagy aszketikus összeszedettségében, szeméit mindig lesütve tartotta, ha nőkel beszélt. Neki is az volt a szokása, ha feleltetett bennünket mindig a noteszába nézett, — s úgy gondolom, hogy csak a hangunkról ismert bennünket. Nagyon világosan, könnyen érthetően magyarázott. A belőle kiáradó élő hit, reánk kis leánykákra is nagy hatást gyakorolt s érzem, hogy ez képezte későbbi hitéletünk fundamentumát. Aki tanítványa volt, el nem feledheti soha! — Türelmetlen, vagy indulatos nem volt velünk soha, mindig szelíden, enyhe mosollyal korholt. Ha hiába igyekezett, hogy a tudás szekerének megakadt kerekeit megindítsa, ezt szokta mondani: „ezt máskor jobban meg kell tanulni”, — vagy „ezt jobban meg kellett volna tanulni”. Ennyi volt az egész s még mosolygott is hozzá. De azért a kis bűnösnek mégis sírásra görbült a szája, megérezte, hogy méltatlanságot követett el a szent hitoktatóval szemben, amiért nem vett magának több fáradságot a lecke megtanulására. Az oltáregyleti vasárnapokon, mi zárdanővendékek is résztvettünk a délutáni szentbeszédén. Azóta sem hallottam nagyobb meggyőződéssel, lángolóbb szeretettel beszélni az eucharisztikus Jézusról. Az a tűz, ami bensejéből áradt, szinte átsapott reánk, igen, tőle tanultuk meg először, szeretni a szentségi Jézust! — Legyen áldott emléke szent hitoktatóknak s kérjük, vezessen onnan felülről is bennünket az igaz úton, mi pedig esedezünk az Eucharisztia nagy Királyához, hogy adja meg neki udvartartásában a megillető helyet, — az Egyház kanonizált szentjei és boldogai sorában.

Kongreganista.

Fénysugarak az Aranynapból.

Elnézem az Oltár magasságában az Aranynapot. Tüzek áradnak belőle. Sugarak villóznak felém... Szeretnék beleállni az özönbe és írni nagyon sok apró kis élményt, hiszen olyan drága, olyan meleg, olyan aranyos az Eucharisztia, amint ragyog és szípkörkáz a tündöklő monstranciában...

Most csak pár morzsát gyűjtöttem egybe elmélkedéseimből és kedves kis könyveimből. Oldalakat lehetne írni, én csupán kiragadom a lényegét. Nem is szedem jól átgondolt, megszámozott pontokba, így természetesebb...

* * *

Emlékszem, mint kisfiú is mennyire szerettem az Eucharisziát... Ezért mily dicsőn kezdődött életem hajnala! De azután?... Akkor lelkem fényes és illatos volt. Kegyelmed harmatja az ég gyémántjaival és gyöngyeivel ékesítette és tette értékessé.

Pontosan tudom, milyen mélységes hatást gyakorolt reám, mikor a fehér szent Ostya felém jött... amint nyelvemre ereszkedett... Keveset értettem ugyan a nagy titokból, de egy boldogsággal tele világot éreztem, mintha az égben

lettem volna! Még látom fehér ruháskámat, még hallok... áldozási énekeinket... gyermeki imáinkat... És azután e boldogság, szerető atyámnak... és jóságos anyámnak arca! És azután?...

Az a hajnal egy csodálatos napkelte volt... a nappal már erős vihar támadt, sötét valóságos orkán... és az est? Jóságos Üdvözítőm, milyen lesz életem estélye?

Vajjon sírom sötét csendjéig kell-e fájdalmas emlékeket magammal cipelnem? Első szentáldozásom dicső reggelére nem következik-e az utolsó áldozás esti pirja? Végső szentségek nélkül meghalni?... és én ezt az elhagyatottságot megérdemelttem!... De megengedhetné-e ezt irgalmas Szíved?

A keresztény élet alapja a hit. «Az igaz hitből él». A hit mondja meg az élet örök célját (Isten boldogító látása és bírása) és földi célunkat (kialakítani magunkban Krisztus képe-mását); és a hit mutatja meg az eszközöket a cél elérésére.

Hiszünk mindennapi életünkben, szüleinknek, tanárainknak, a szakértő mesterembereknek, a tudósoknak, a történelmi tanuknak, mert tudjuk, hogy igazat mondanak. Hova lennénk e hit nélkül? — A vallási dolgokban hiszünk Istennek, mert tudjuk, hogy igazat mond. Kinek is hinnénk, ha nem Istennek? Az ember csalódhatik, Isten nem. Tudjuk, kinek hiszünk; az Úr Krisztusnak, aki vérével, halálával és feltámadásával pecsételte meg szavai igazságát.

Boldogok, akik hisznek! De jaj azoknak, akik hibájukból elvesztik hitüket. «Aki nem hiszen, az már elítéltetett» (Ján. 3. 13.). Azért nagy gondossággal óvd hitedet. Kerüld a hitellenes könyvet: csak a balga kíváncsi a méreg ízére. Kerüld a hitellenes beszédű embert: fertőzött az és fertőzést terjeszt. Gyakran kérd Istentől a hit kegyelmét.

Az isteni Bárány eledele valami egészen különleges... Jézus szereti a liliomokat! Azért az Anyaszentegyház kertjében sohasem hiányozhatnak a liliomok, az ő számára külön ápolni és gondozni kell azokat. Mily szívesen járkál ő ezen virágok között és megittasul azok illatától! Minő élvezetet talál tiszta fehér-ségükben. Igen, a liliomok közt időz legszívesebben, ott bizonyosan megtalálható.

S a liliomok bőségesen az Eucharisztia közelében fakadnak. A szent eucharisztikus fények sugárzásában oly könnyű tisztán és ragyogón élni. Hiába követelődzik a Vér sarkánya, könnyűszerrel győzünk felette. Ezernyi akadályhegyeken is elérünk Oda, ahol a Bárányt a virányokon csak azok követhetik, akik mocsok-talanul éltek.

Ha nem volna semmi más indítóokunk, csupán az, hogy az Eucharisztia révén tisztán, harmatosan és hófehéren védhetjük meg liliomunk havas szirmait, már elégséges volna ahhoz, hogy nagyon, de nagyon szeressük az Eucharisziát.

Rajta, szívüink minden forráságával tegyük is meg ezt!

P. Fenyvesi Jeromos O. P.

«Békesség veletek! Az Úr Jézus tudta, hogy kell a szívnek és a léleknek ez a megpihenés, hogy az ő dicsőségén és a saját megszentelődésén tudjon munkálkodni.»

«Szűz Mária mellett és az ő Szíve által minden a mi életünkben irányuljon Istenre, az ő dicsőségére és az engesztelésére.» (Jézusról nev. Mária Anya.)

Farsang három utolsó napján engesztelő szentségimádást tartottunk az Örökimádás-templomban a buzgó hívek nagy részvételével. Az ünnepélyes áldások végzését Mihalovics Zsigmond pápai prelátus, Molnár László apát és Bliesner Ágoston prépost urak voltak szívesek vállalni. Március 8-án délután 4 órakor meghatározó volt a környék öt elemi iskolája közel ezer növendékének engesztelő ájtatossága. Kiss István templomigazgató intézett beszédet a gyermekekhez, akik oktatóik felügyelete mellett példás fegyelmezettséggel vettek részt az ájtatosságon. Március 9-én került bemutatásra a 9 órai misén Fleischer Antal v. operaházi karnagy sikeres szerzeménye az «engesztelő mise». Ugyanaz nap este szentségi körmenet fejezte be a negyven órai szentségimádást.

Új Oltáregylet alakult Keszegfalván. Kísérje az egylet munkáját a szentségi Jézus áldása.

Legközelebbi tanácsülésünk a közbeeső nagyböjt miatt május 10-én lesz.

Lelkigyakorlatok lesznek központunkban (IX., Üllői-út 77.): április 6—10. a fájdalmas Szent Szűzről nevezett kongr. részére. Tartja: P. Jámor László S. J. — Április 12—16. keresztény anyák kongr. részére. Tartja: P. Csávossy Elemér S. J.

Olvasuk összejezveleteinket a lelki elmélyülés kiváló könyveit:

Erdey Ferenc: Elmélkedések könyve 2 kötetben. Az első kötet a lelki életre való meghívásról és a lelki élet sokoldalú szépségéről, az igazi Krisztus-követésről ad bensőséges útmutatást. A második kötet a választott lelkekről és a lélek misztikus életéről nyújt eligazítást. Az engesztelés buzgó apostola a legszebb gondolatokat nyújtja legújabb művében.

Gräf-Fejes: Uram! taníts meg bennünket imádkozni. A német kiadásban 25.000 példányban megjelent egyszerű munka sikerült magyar fordítása. Az imádság lényegéről, rendeltetéséről ritkán szól oly közvetlenül könyv, mint ez a kötet. A második részben nyújtott gyakorlati útmutatások különösen értékesek. A fordító igen hálás feladatra vállalkozott a mű közkinccsá tételével.

Schermann Egyed: A keresztény tökéletesedés. A jeles szerző kiváló írók gondolatai nyomán állította össze művét. Részletesen megismerteti a tökéletességről, annak akadályairól. Majd reámutat a tökéletesség megszerzésének eszközeire, végül az erények gyakorlására. Igen hasznos, gyakorlati mű.

P. Szalóczy Pelbárt: Az elmélyülés napjai. Az önálló cikkekből összeállított mű a két gondolat szolgálatában áll: Jézus és a lélek közötti viszony; a lélek önmagába nézése. Az elmélkedők kedvenc könyve lesz.

Krisztus frontján. Az Actio Catholica budapesti Központi csoportbizottságának beszámolója az 1942. évben végzett munkájáról. Színes képet nyújt a bizottság értékes apostolkodásáról.

Fenti könyvek a Szent István Társulat kiadásában jelentek meg és kaphatók Bpest, IV., Kecskeméti-u. 2. sz. alatti könyvkereskedésében.

TELJES BÚCSÚK.

Április 4-én (a brüsszeli csoda napján), április 5-én Szűz Szent Júlia napján, április 23., 24. (a szentsír ötszöri látogatásáért), április 25-én, húsvét napján, az egyéni imádási óra napján, a hó első csütörtökén és péntekén, egy tetszésszerűn napon.

Hiszek Jézus Krisztusban, aki kínzaték Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghala és eltemették.

Hiszekegyünk örömteljes hangjaiba mint valami gyászszolozsma komor akkordjai vegyülnek bele a negyedik ágazatnak a szavai. Alig teszünk hitvallást a világ Teremtője és Megváltója mellett, máris nagy bánatérzéssel kell beismernünk az emberiség nagy bűnét, a Megváltó megfeszítését. Örök tragédia, hogy az ember nem fogadja megértéssel a feléje nyúló isteni kezet, hanem hálátlanul eltaszítja. El akarja némitani Isten figyelmeztető szavát, nehogy megzavarja bűnös kedvteléseiben.

Nagycsütörtök fenséges estéjén, mikor az Üdvözítő szeretetének csúcsteljesítményét, az Eucharisziát alapítja, mikor főpapi imájában megható bizonyítékát nyújtja az emberek iránti odaadásának, mint valami kontraszt hat az ember lelkére a Getszemáni-kert árulási jelenete. Az önzetlen szeretettel szemben az önző mammon imádata. Megfeszül a Mester kezein a kötelek s kezdetét veszik a passió megrázó jelenetei. Szomorú állomások: Annás, Kaifás, Heródes, Pilátus háza. Mindmegannyi megalázás. Halandó emberi hatalmasságok mondanak ítéletet a halhatatlan Istenember felett. Nem tudjuk, hogy mit is csodáljunk: Isten nagy irgalmát az emberek iránt, vagy az ember gonoszságát Istennel szemben. A keresztút megrázó jeleneteinek szomorúságát csak kevésbé enyhíti a jeruzsálemi asszonyok sírása és Veronika asszony jámbor részvéte. A kép sötét marad.

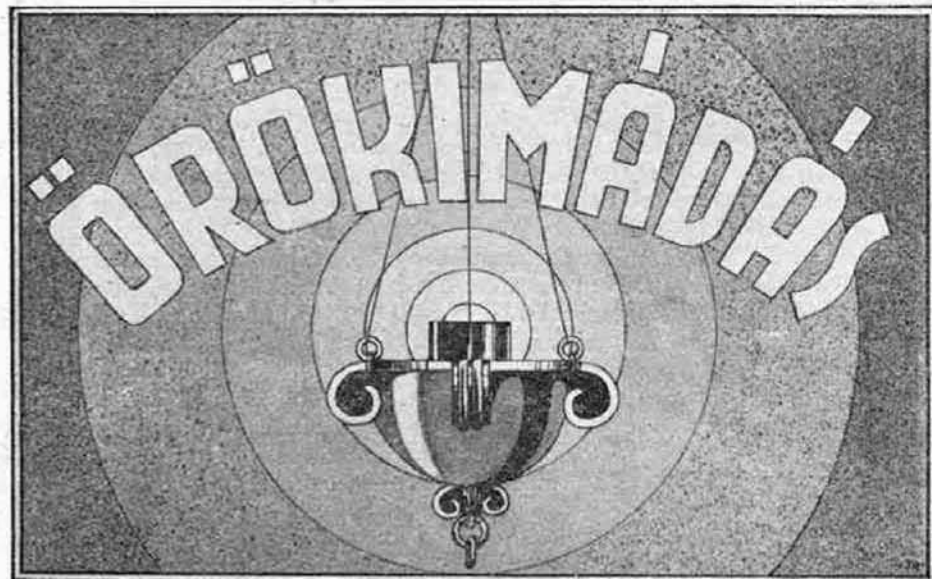
Jeruzsálem szegycsücsére a Golgotára hurcolják a Megváltót. Kivégzések helye a megbélyegzett agykoponyák hegye. Meggyalázó a hely és meggyalázó a kivégzés módja is: keresztfeszítés. A gonoszság szinte kitombolja magát nagypénteken. A két ácsolatlan gerenda mint valami borzalmas halálos ág mered elénk. Az élettelen fán szenved a második Ádám, hogy jóvá tegye az első Ádámnak a paradicsom viruló fáján elkövetett vétjét. De íme még itt a keresztfán is haldokolva apostolkodik. Ellenségeiért imádkozik, Anyjáról, tanítványáról gondoskodik, gyilkost oldoz fel, majd saját lelkéről végrendelkezik. Mint a lenyugvó nap szinte sziporkázva ontja sugarait a homályba boruló tájra, a haldokló Istenember is jóságos Szívének utolsó szeretetsugarait löveli a kihűlt szívű világra. Beteljesedett évezredek próféciaja. Csendesen elpihen. Istenhez méltó stílszerűség. A gyászoló természet, a megnyílt sírok feltámadottjai, a százados elismerő szavai perdöntően bizonyítják: Isten Fia volt.

Elindul a világ legmeghatóbb gyászmenete a nagy Halottal arimateai József kertje felé, hogy nyugovóra helyezze a megpihent Mestert. Mily csend. Születésekor, temetésekor is csak a leghívebb, legegyszerűbb lelkek asszisztálnak. Ez is milyen stílszerű. Bezárul a krypta ajtaja, mellette már csak a gyáva ellenség szolgálalkú őrseje virraszt. Lélekben megindulva borulok le nagy Halottunk sírja előtt. Megköszönöm, hogy értünk és értem is mindezt megtette. Most világlik meg előttem a kereszti misztériuma, most látom vallásom mélységes megalapozottságát. Megilletődve nyílik ajkam imádságra: Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot!

K. I.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAJ GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hítbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

«MONSTRA TE ESSE MATREM.»

A természet évről-évre szemünk elé táruló renaissance-át csodálja az emberiség. A téli pihenőjéből ébredő őserő rügyet fakaszt, virágba borít minden eddig dermedten meghúzódó fűszalat, útszéli fát. Örömmel tölt el minden embert ez a csodálatosan megismétlődő feltámadás. Egyházunk örökké tavaszos kertjének is meg van a virágba borulása. A legszebb május hónapban virágba borulnak templomaink oltárai és megjelenik szemeink előtt az «égi Szűz Virág». Megkondulnak a május esti harangok és ahítatos arcú emberek lépdelnek a templomok felé. Gyárból hazatérő munkás, hivatalát befejező tisztviselő, elfáradt falusi földműves lépi át a templom küszöbét, hogy köszöntse «május Királynőjét» a Szent Szűzet. Száll az ima, száll az ének a legszebb Virágszál felé. A földön járó, küzdő ember szinte ösztönszerűen keresi a Szűz Anyát imáiban, énekeiben és vigasztalás tölti el, ha oltára képe, vagy szobra előtt letérdelhet. Mint az édesanyjától elszakadt gyermek hangosan keresi anyját s meg nem vigasztalható, míg újra meg nem láthatja, úgy keresi az ember is, ez a nagy gyermek, ideális anyját a Szűz Anyát. «Monstra te esse Matrem» — mutasd meg, hogy Anyánk vagy —, éneklük naponta a szentmisén az Örökimádás zárda adoráló nővérei is. Kérő énekük túlszárnnyal a szép templom gótikus boltívein át az örökkévalóság felé s benne az egész emberiség hangos invokációját látom.

Mutasd meg, hogy Anyánk vagy! Anyánk lettél Szent Szűz a betlehemi éjszakán, mikor mint az újszövetség Évája megajándékoztál bennünket a második Adámmal. Mikor karjaidon hordoztad az égi kisedet, valójában az egész emberiség szebb jövőjét zártad karjaid közé. Anyánk lettél a Golgota véres keresztjé-

nek tövében is. Halódó Szent Fiad, a hűséges Jánoson át az egész emberiségnek felajánlott téged. «Ime a te anyád!» — mondotta Jézus és mint szent örökség vonultál be az emberek szívébe. És tudom, hogy téged onnan soha semmiféle erőszak ki nem téphet. De anyánk lettél nekünk magyaroknak is. Első szent királyunk azon a gondterhes augusztusi napon neked ajánlott fel bennünket. Az újszülött, anyátlan magyar kereszténység egyszerre a világtörténelem legszerencsésebbje lett, mert anyai oltalmad oly sokszor megnyilvánult. Különösen pedig mutasd meg most, hogy anyánk vagy! A világ egyik legárvább népe könyörög hozzád. Tudjuk, hogy nemzetünk sorsának mindig te voltál a legbiztosabb kezű intézője. Mekkora szükség van most tereád. Mutasd meg gyermekeidnek a jó erkölcsök útját, mert sokan letértek róla. A nehéz idők mindig felidéznek a kísértés szellemét és többen megtántorodnak. Mutasd meg a türelem és áldozatkészség útját, mert hamar akadnak zúgolódók! Sokan még ma is a kényelem és a mindenáron való földi boldogulás átkos útján akarnak haladni. Előkerülnek az önzés sötét lovagjai is, hogy megkísértsék a becsületeseket. Mutasd meg az engesztelés útját, amelyen te is jártál! Életed az engesztelés példaképe volt, hiszen mindenről lemondál, hogy kibékíthesd az embert az Istennel. Mutasd meg az életszentség útját a törekvő lelkeknek, hogy az Eucharisztia által Isten remekművei lehessenek!

Mindezt bizalommal kérjük tőled Szűz Anyánk. A májusi litániák virágos oltárai elé letesszük szent ígéretünket, hogy hűségesebbek leszünk, mint valaha. Egymásban a testvért fogjuk szeretni és hitünket buzgóbban gyakoroljuk. A gyermeknek méltónak kell lennie anyjához. Mi eddig talán méltatlanok voltunk hozzád és megszorítottunk téged. Szent óhajunk, hogy «minket hiába, Uram, ne sirasson áldott Boldogasszony».

Kiss István.

Pápasírok.

(Római élmények 1940-ből.)

Akik Rómában a Szent Péter-bazilikát tanulmányozva belevesznek a képek, szobrok, kápolnák tömkelegébe, meglepődve veszik észre, hogy a kupolát tartó egyik oszlopnál lépcsőlejárát vezet a bazilika kriptájába, ahol még a régi Nagy Konstantin császár által épített bazilikából megmentett műemlékeket őrzik. A földkerekségnek talán legnagyobb sírboltja ez a vatikáni Grotta, félkör alakban húzódik a kupola alatt, mintegy körülfogva Szent Péter apostol sírját. Oltárok, oszlopok, mozaikok, freskók és több, mint száz pápának holtteste kapott itt elhelyezést a különböző sírkamrákban. Belépőjeggyel lehet megtekinteni a villannyal fényesen megvilágított csarnokokat s akár egész napot is eltölthet benne az, akit érdekel a pápák szarkofágjainak sírfelirata. A bazilika egyik sekrestyése kalauzolja itt a látogatókat.

Az első folyosóban Mino da Fiesole mesterműve, a tizenkét apostol szobra kapja meg a figyelmünket, aztán két szépséges kápolna jön, egyiknek oltárán remekművű Máriakép, a másikban ifjabb és idősebb Jakab apostolok szobrai, ugyanitt szép dombormű Szent Péter és Szent Pál kivégzéséről és egy Madonna-freskó. Továbbmenve hatalmas szarkofágot látok értékes ó- és újszövetségi jeleket diszítik. Beljebb megint Szent Péter apostolról elnevezett kápolnába jutok, oltárán az apostolfejedelmek képe áll. Majd tovább háromhajós grottába érek, amelynek oltárán kedves, szép Szűz Mária-kép ékeskedik.

A sekrestyés újabb látogatócsoportot fogad s most már egyedül folytatom utamat a pápák sírboltjaiba, ahol már nem magyaráz a vezetőkalauz, mert a láto-

gatókat inkább a Konstantin-bazilika maradványai érdeklik. Méltóságos csend honol itt a grottáknak ebben az egészen külön kis világában, mi sem zavarja a szemlélőt, amint csarnokról-csarnokra járkál, vagy megáll egy-egy hatalmas fémhármvány koporsó előtt, amelyben az anyaszentegyház fejedelmei nyugosznak — csaknem valamennyinek élete az egyháztörténelem egy-egy korszakának zárópecsétje.

Itt van például mindjárt VIII. Bonifác pápa, aki szép Fülöp francia királlyal vívja harcait s az ebben kiállott izgalmakba hal bele. Avagy itt van Braschi kardinalis: VI. Pius pápa, kinek egyéniségéről sugárzott a méltóság és szentség, pápasága a jozefinista egyházpolitikában merül ki, később Napoleon foglya lesz és az örök város határán kívül száműzetésben hal meg. Emitt nyugszik egyik sírúregben az sienai származású humanista II. Pius pápa, széleskörű műveltsége a tudomány minden ágára kiterjed, s aki egész pápai működését a kereszténységet Kelet felől fenyegető veszedelem fékezése s ennek áldozata is lesz. Amott egy másik sírkamrában a nagy Orsini név birtokosa, a tetterős, szilárd jellemű III. Miklós pápa ugyancsak hatalmas műveltséggel, pápasága alatt szakadatlanul munkálkodik a görögkeletiekkel való egyesülésen. Azután itt van VI. Orbán pápa sírja, akinek megválasztása igen viharosan folyt le, a conclave alatt a római nép behatol a vatikánba és zúgva követeli: «Római akarunk, de legalább is olaszt!» Hiába tiltakoztak a bíborosok a conclave megsértése miatt, az idők jelei erősen követelték azt az egyházi reformot, amelyet már Sienai Szent Katalin sürgetett.

Azonban nagy keresztény fejedelmek sírjait is meg lehet itt a grottákban találni, akiknek élete valami kiváló kapcsolatot mutat fel az Egyházzal és a pápasággal. Ráakadok II. Ottó német császár koporsójára, aki nemes gesztussal kérésre segítségére siet hadaival az egyházi államnak. Itt nyugosznak a katolikus Stuartok, akik Anglia trónját iparkodnak megmenteni a katolikus Egyház számára. No és itt van a szédületes tudású Svéd Krisztina királynő, korának legműveltebb uralkodója, világhírű matematikus, páratlan philologus, eredetiben olvassa a szentatyák iratait, olyan könyvtára van, hogy Európa tudósai köréje gyűlnek. Descartes neves olasz bölcslélőtől tanul filozófiát, aki a bölcseleten keresztül ismerteti meg a protestáns uralkodónőt Isten és a katolikus Egyház létezéséről, mire Svéd Krisztina jezsuitákat kéret magához, akik hitoktatásban részesítik. Mivel mint katolikus a fennálló törvények miatt Svédországban nem uralkodhatna tovább, lemond trónjáról, Innsbruckban 1655-ben leteszi a katolikus hitvallást s innét írja megindítóan szép levelét a római Egyház fejéhez: «Megmutattam a világnak, hogy Szentségednek engedelmeskedhetni nagyobbra becsültem egy királyi trónnál és egy birodalomról mondtam le azért, hogy a katolikus Egyház tagja lehessék». Innsbruckból Rómába megy a nagy királynő, hogy egész életét ott töltsen. Az örök város határánál a bíborosok fátylasmenete fogadja és a királynő fehér lovon ülve vonul be Rómába, hol másnap karácsony ünnepén a Pápa kezéből veszi a bérmálás szentségét. A Szent Péter-bazilika jobboldali mellékhajójában szép márvány dombormű is megörökíti a hőslélkű királynőt, akinek szép és nagy áldozatát Róma azzal jutalmazta, hogy a pápai sírboltokban nyert örök nyugóhelyet. Most már fényeskedik neki az örök Világosság, Akit Svéd Krisztina lángelméje szüntelenül kutatott.

A vatikáni grottákban sétálva ezek a gondolatok elevenültek fel emlékezetemben felidézgetve magamban az egyháztörténelem nagy lapjait. Mennyi nagy név, nagy élet, nagy küzdelem van eltemetve itt a sírboltokban, lezajlott nagy évszázadok, letűnt világok, de egy soha el nem múló dinasztíának, a Pápaságnak dicsőségére.

Hoffer Ilona, f. r. kat. hitoktató.

Káncer Károly alázatossága.

Az alázatosság a sarkalatos erények egyike és természetesen a tökéletesség egyik tartó pillére. Alázatosság nélkül el sem képzelhető életszentség s ezért a szentek mind alázatosak voltak. Szent Terézia, a nagy misztikus lélek mondja: az alázatosság nem más, mint igazságosság. Helyes elbírálása önmagunknak, hogy bűnre hajló, gyarló emberek vagyunk. Sokszor halljuk mondani, ha a szentek erényeiről van szó, «könnyű nekik, hiszen szentek voltak!» De ne feledjük el, hogy a szentek nem születnek — a szentek lesznek —, mégpedig úgy, hogy minden kis bennük rejlő tökéletlenséget vasmarokkal igyekezzenek kiirtani s helyette az erények virágait ültetik szívükbe. Így tett szentéletű, boldogemlékű Prelátus Urunk, Káncer Károly is. Egy alkalommal fontos megbeszélést folytatott, az Örökimádás zárda akkori Főnöknőjével. Mindkettejük hevesen védelmezte igaz álláspontjait; a Főnöknő a rend szabályaira hivatkozott, míg az alapító Úr az Oltáregylet érdekeit védte. Nem tudtak megegyezni s a Prelátus Úr elégedetlenül, sietve távozott. De alig pár perc múlva, mosolygós arccal nyitott be újra a társalgóba és a Főnöknő felé fordulva alázattal köszöntötte: «Dicsértessék a Jézus Krisztus!» — Más alkalommal még inkább kivilágolt mély alázatos lelkülete. Az Oltáregylet hölgyei nagy ünnepélyességgel akarták megülni Káncer Károly születésének 50. évfordulóját. A mostani zárda és templom még nem volt kész és a kedves Anyák a Rákos-utcai kis házban laktak. Az ottani kis kápolna oltárára alig bírták felrakni az 50 drb. gyertyát, amit az alelnöknő kívánságára szép szimbolumnak szántak és a rengeteg virágot, amit a tisztelők oda hordtak. Hogy hogyan nem, a Prelátus Úr váratlanul éppen akkor jött, mikor az előkészületek folytak és belépett a helyiségbe. Látva a rendkívüli helyzetet, igen megütközött rajta. Másnap egybeült az ünnepelő közönség, a hölgyek kezében virág és várakozásteljesen figyelték az ajtót, hogy azon az Ünneplendő belépjen. De helyette telefonértesítés jött, hogy a szentmisét nem a Prelátus Úr, hanem egyik paptársa fogja tartani. Általános meglepődés és szomorúság lett erre a hölgyek közt és egy-két könnyecsepp is leperdült talán! Következő választmányi ülésen azonban szokatlan esemény történt. Káncer Prelátus Úr alázatosan bocsánatot kért a választmány előtt az összes hölgyektől, hogy neveletlenül viselkedett velük szemben és figyelmességüket ridegséggel viszonzta. Úgy mondá: «alázatos akartam lenni és az ünnepeletetést elkerülni» — «de lelkiatyám figyelmeztetett, hogy ez nem igazi alázatosság s megbántottam a hölgyeket, — ezért most, ünnepélyesen bocsánatot kérek mindnyájuktól». Úgy-e ez azután igazi alázatosság volt?

Figyeld meg: Isten csak jót akar, Isten évezredek óta csak jót sugároz a földre. Vedd fel sátorfádat, taposd véresre a lábad s állj bele ebbe a csodálatos és szüntelen viruló jóakarásba és jöttevésbe! ... Ez személyes részvétel az isteni Teremtő munkában és látni fogod, hogy te, porszeme a porszemnek, gazdagabb vagy, erősebb vagy a világ összes pénzfejedelménél, mert a tetteből «anyagot» gyúrtál, de hozzáadtad a szívedet is! ... Így részese lehetsz és csakis így lehetsz részese s alkatrésze a teremtesre áradó irgalomnak.

* * *

Istentől ne kívánd, hogy erőszakoskodjon. Ez csak az ember sajátja.

* * *

Akivel az Isten kivételt tesz, azt szenvedéssel ékesíti.

Imameghhallgatás.

Káncer Károlyt megkértem, legyen az én mennyei lelki atyám. Elmondom neki minden ügyes-bajos dolgomat s ő mindig közbenjár a jó Istennél. A választ is megkapom mindig vagy suggallat útján vagy egész különös módon, mint az alábbi eset is tanúsítja. — Egyik rokonom, aki egész életében messze volt a jó Istentől, szigorúan meghagyta leányának, ha egyszer oda kerül, ne merjen hozzá papot hívni. 72 éves korában súlyosan megbetegedett, műtétnek kellett magát alávetnie. Mondtam a leányának, hogy valahogyan rá kellene bírni, hogy meggyónjon; a leánya nem mert szólni. Az operáció a hó első péntekjére volt kitűzve. Nagyon sajnálom ezt a lelket, s az operációt megelőző szerdán elpanaszoltam az én kedves mennyei lelkiatyámnak bánatomat. Úgy szeretném ezt a lelket megmenteni és járjon közbe a jó Istennél. — Csütörtökön nem tudtam betegemhez bemenni. Péntek reggel már korán bent voltam, s a leánya azzal fogadott: Képzeld! a Mama magától akart tegnap este meggyónni s ma, mielőtt operálni vitték, megáldozott. Azt már nem mondták meg a leányának, hogy az utolsó kenet szentségét is megkapta. Néhány hét múlva szép csendesesen meghalt. Megadatott neki a kegyelem, hogy türelmesen viselt szenvedéssel kiengesztelje a jó Istent.

Világ királynője.

Engesztelő Szent Szűz ... Világ Királynője!

Kegyelme Osztója ... angyalok Űrnője!

Földünk legbájosabb, szűzfehér Liljoma,

Mennysországi tündöklő hajnali Csillaga!

Áldott Istenanya! ... Világ Királynője!

Szenvedők Vigasza ... bűnösök Mentője!

Vérázott földünkről Hozzád zokog jajunk:

Ne hagyj veszni néped, Anyánk ... Nagyasszonyunk!

Irgalomnak Anyja ... Világ Királynője!

Szentséges Atyánkkal borulunk Elődbe:

Szeplőtlen Szívednek ajánljuk magunkat,

Terjeszd oltalmunkra hatalmas jobboldat!

Kegyes Közbenjárónk ... Világ Királynője!

Borulj az Úr elé értünk könyörögve:

Fordítsd el felőlünk érdemelt haragját,

Eszközd ki tenger bűnünk bocsánatát!

Engeszteld meg Istent, Világ Királynője!

Szörnyű vérzivatar s gyász szűnjön meg végre ...

Derüljön fölénk új Béke szívárványa,

S jöjjön el Szent Fiad Szeretet — országa!

Kupka Izabella.

Eucharisztikus szeretetgyűrű.

(Az «Egyesületközi Eucharisztikus Szeretetszövetség» felhívása, Budapest, IX., Üllői-út 77.)

Jézus néha az emberek megtérése, hitük megerősítése, vagy kiváltságos hű lelkeknek gyengéd szeretetük jutalmául csodálatos módon tesz bizonyosságot eucharisztikus jelenlétéről. Így megtörtént, hogy midőn egyszer egy szabadkőműves profanizálni akarán a legméltóságosabb Oltáriszentséget, összeszúrta, — a Szentostyából vércseppek törtek elő. Ilyen események után rendesen megelégnél az eucharisztikus hitélet, szorgalmasabban látogatják, buzgóbban imádják a szentségi Jézust.

Amikor azonban az Úr nem is ad ily kézzelfogható bizonyítékot áldott jelenlétéről, akkor sem szabad kisebbnek lenni buzgalmunknak. Jézus él, Jézus szeret, Jézus vár minket a Tabernákulumban.

Mária anyai szívének nagy fájdalma, hogy szent Fia oly sokat van magára hagyva templomainkban.

Pedig a mai időkben többet kell engesztelnünk, mint bármikor. Jézus ezt ma jobban várja tőlünk. A szeretet kihűlt, a gyűlölet uralkodik.

Ha nem sokszorozódik meg az engesztelők száma, ha nem leszünk hálásabbak szent jelenléteért és többi kegyelmeiért, hogyan remélhetjük áldását, segítségét e súlyos napokban.

Azért az Egyesületközi Eucharisztikus Szeretetszövetség elhatározta, hogy addig kér, kopogtat, zörget a szívek ajtaján, míg lehetőleg minden templomban meg lesz szervezve a szentségi Jézus állandó imádása; kezdve elsősorban minden csütörtökön, mely napon különösen hálás szívvel emlékeztek és mondjon köszönetet minden eucharisztikus lélek az isteni szeretet drága ajándékáért.

Nagyon szép és ajánlatos volna minden templomban a hó első péntek előtti csütörtökön szentóra tartása is, mely az Örökimádásból indult ki s ma már igen ismeretes Budapesten. Háromrészes eucharisztikus elmélkedő beszéddel, közben pár percnyi csendes elmélkedés és egy-egy eucharisztikus énekkel, utána «Tantum ergo...» s szentségi áldással; a lelkeket minden alkalommal hatalmas lendülettel viszi előbbre az eucharisztikus Jézus szeretetében.

Míg katonáink a fronton állandóan harcolnak, mi itthon állandóan ostromoljuk Jézus Szívét értük, hazánk szabadsága s az igazságos békéért.

A szeretet könnyei.

(Falusiak utcai jelenete.)

Egyik pesti utcasarkon sír-zokog egy szegény asszony... ezrek mennek el mellette, de észre őt egy sem vette.	Sír-zokog a szegény asszony ott a népes utcasarkon... de senki őt nem kérdezte: mért kesereg, mi a veszte?
---	---

Egyszerre csak egy kis leány
kiált felé: «é d e s a n y á m!»...
s együtt sírnak most már ketten,
hogy egymásra leltek — Pesten.

Brenner Tivadar.

OLTÁREGYLETI ÉLET

A fiókoltáregyleteket ezúton kérjük, hogy a nehéz időkre való tekintettel mindenütt szorgalmazzák az engesztelő szentmisék mondatását és a szentáldozásokat. A háborúk miatt felgyülemlik az emberi gonoszság. De Isten büntető kezének súlyát csak úgy tudjuk elhárítani, ha engesztelünk. Ahol sok a véték, ott sok engesztelésre van szükség. Tagjainkat buzdítsuk az engesztelésre és tegyük ezt hitvalló tömegmozgalommá. Az engesztelő hűséges lelkek fogják megmenteni a világot a legnagyobb engesztelőnek a Szent Szűznek közbenjárásával. Legyen ez májusi főprogramunk.

Kongregációink közös ünnepélyes tagfelvételi napja lesz május 2-án vasárnap este a 1/46-kor kezdődő ájtatossággal kapcsolatosan. Az avatást végzi dr. Tiefenthaler József p. kam. kongr. prézes.

Május hónap mindennap este 1/46-kor az Örökimádás templomban szentbeszéd lesznek a boldogságos Szent Szűz tiszteletére. A megnyitó ájtatosság április 30-án lesz.

Május 4-én kedden lesz az idén megünnepelve a Virgo Reparatrix, az Engesztelő Szent Szűz napja. E napon délelőtt 9 órakor énekes segédletes szentmise, este ünnepélyes áldás, melyet Angelo Rotta apostoli nuncius úr őnagyméltósága fog tartani.

Központi választmányi ülésünk máj. 10-én, a terjesztőnői értekezlet pedig május 24-én lesz, mindkettő d. u. 4 órakor.

Új oltáregyesület alakult Csicsón és Kolozsnémán tekintélyes taglétszámmal. Az új hajtásokon legyen a szentségi Jézus bő áldása.

Az egyházmegyei beszámolókhöz pótlásképpen közöljük, hogy a váci egyházmegyeből kiegészítésül 1512 P 03 fill., a veszprémiéből 1101 P 22 fill., szatmáriból 129 P 90 fill., a pannonhalmi főapátságtól pedig 242 P érkezett be. Az adakozók bőkezűségét fizesse meg az Úr Jézus sokszorosan.

Olvassuk összefüggésben az alábbi tartalmú könyveket:

Tihanyi Tibor: Áhítattal, illendően, nemesen. A gyakorlati katolikus életnek valószínű kincses kalauza ez a kis ötven oldalas mű. Nincs hitéletünknek olyan területe, ahol ne vezetne bennünket biztos kézzel a figyelmes szerző. A templomban ott kellene lennie minden hívőnk előtt, hogy illedelmese legyenek.

Szabó M. Erna: Nagyobbra hív az Úr. Az úr szolgálatát kereső lelkek számára íródott ez a sikerült könyv. Ma, amikor oly kevesen vannak hivatásos szülők és hivatást ébresztő nevelők, nagy szolgálatot tesz ez a könyv. Ha a serdülő lelkek idejében kézbe vehetnék, bizonyosan több és jobb hivatás ébredne az Úr szolgálatára. Minél több fiatalnak adjuk kezébe e művet.

P. Fehér Mátyás: Magyar fények. Az avatott tollú író a magyar szent-domonkos-rendi szenteket mutatja be az olvasónak. Ritkán hallott és ismert hősök vonulnak el lelki szemeink előtt, akikre nemcsak szent Domonkos rendje, hanem mi magyarok is mindnyájan büszkék lehetünk. Ismertessük meg őket híveinkkel.

Fenti könyvek kaphatók a Szent István Társulat könyvesboltjában, Budapest, IV., Kecskeméti-u. 2.

TELJES BÜCSÜK.

A hó első csütörtökén és péntekén, az egyéni imádási óra napján, egy tetszés szerinti napon.

GIMASZÁNDÉKUNK

Hiszek Jézus Krisztusban, aki szálla alá poklokra, harmadnapon halottaiból feltámadta.

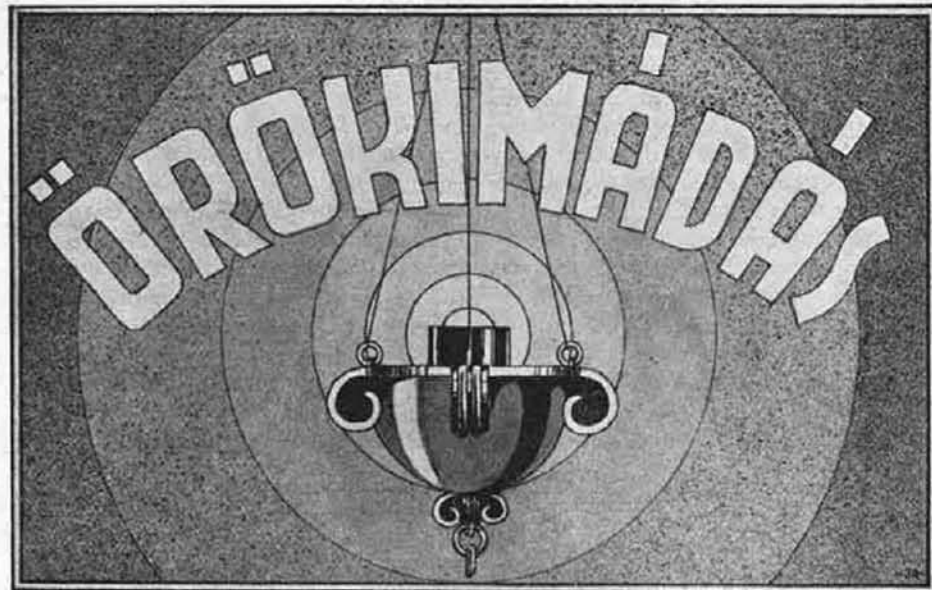
Üdvözítőnk halála nem tett pontot megváltói működésének végére. Halála nem elpihenést jelent, hanem folytatása a megkezdett műnek. Első útja a pokol tornáca volt, ahol a megváltásra váró lelkek tömegei várták. Az eredeti bűn elzárta előttük a menybemenet lehetőségét. Jézus a nagy «consolator» vigasztaló előbb őket keresi fel, elhozza nekik a legnagyobb örömhírt, hogy véget ért várakozásuk. Elindul a megváltottak első csapatával, hogy maga vezesse be mint győztes hadvezér az elit sereget. Micsoda fenséges processzió lehetett ez, melyben a főpap maga az Istenember volt. Ezzel megnyílt az ég felé vezető út. A büntetés és tilalom korlátai ledőltek.

A győzedelmes Krisztus azonban még ezzel nem mutatta meg isteni erejét a világ felé. Ott még mindig azt hitték, hogy Krisztus végleg elbukott. A sírnál őrködő karhatalmi emberek azzal a tudattal teljesítették szolgálatukat, hogy a nagy próféta ügye elveszett. Ezt az illúziót oszlatta el Krisztus húsvét hajnalán. Szent testének lerontott templomát harmadnapra felépíti és bebizonyítja, hogy élet és halál ura. A földi hatalom őrei tehetetlen szemlélői az emberileg megmagyarázhatatlan eseménynek, a feltámadásnak. Ezzel a ténnyel bizonyította be Krisztus Urunk, hogy mennyei Atyja között és Öközte teljes hatalmi azonosság áll fenn. Újra be kellett látni a nagypénteki megállapítás igazságát: Ez valóban Isten Fia volt!

A feltámadás megszegényítése volt a Krisztus ellen lázadó világnak. A világ nem ismerte fel benne az Isten küldöttét megváltót. Lázadónak, hatalomra vágyónak kiáltotta ki Pilátus házában. Alázatos egyszerűsége miatt rangon alulinak tartotta, hogy Krisztust megváltónak fogadhassa el. Csak a názareti ács fiának tartották. Ha pedig csodákat művelt, a sátánnal szövetséges gonosztevőnek nevezték. Csak éppen Isten Fiának nem akarták elfogadni. Ha pedig annak nevezte magát, azt mondták, hogy káromkodik, mert Istenné teszi önmagát. A húsvétvasárnapról kisugárzó fényben döbbent reá a világ, hogy kivel áll szemben. Micsoda stílusos arcútlása ez a hitetlenségnek. A halál felett győzedelmeskedő Krisztus fölényesen tekinthetett a földi hatalom halandó és gyáva reprezentánsaira.

De a feltámadás nagy vigasz és elégtétel is volt mindazoknak, akik életüket Krisztushoz kötötték. Apostolai, hívei, buzgó követői milyen felemelő érzéssel vehettek tudomást a feltámadásról. Hiszen még őket is megkörnyékezte a kétely. A kételkedő emmauszi tanítványok, a hitetlen Tamás örökös bizonyítékok mellett, hogy mennyire letörte őket is Krisztus halála és látszólagos letűnése. Milyen szent büszkeséggel hirdeti Péter, Krisztus feltámadását a jeruzsálemi templom kapujában (Ap. csel. 3. 15.) és mennyire igyekszik alátámasztani Szent Pál az ő tanítását Krisztus feltámadásával: «Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi tanításunk, hiábavaló a ti hitetek is» (Kor. I. 15. 14.). A ma hívő emberét is az a boldogító tudat vigasztalja a küzdelmes életszakaszokban, hogy abban a Krisztusban hisz, aki győzött és aki győzni enged mindazoknak, akik benne hisznek. Soha boldogítóbb tudat nem tölthette el a keresztény tömegeket, mint a feltámadás ténye. Ezért tör ki az ajkukon az alleluja és visszhangzanak tőle a templom boltívei, a körmenetet látó utca. «Hála legyen az Istennek!» éneklük a lelkes tömegek és lelkük megtelik örömmel. Köszönjük Neked Jézusom, hogy haláloddal nem fejezted be megváltói művedet, hanem a pokol tornáca alá szállva és harmadnapra feltámadva elmélyítetted tieidben az irántad való törhetetlen hitet és bizalmat! K. I.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Szentlélek által az Eucharisztiahoz.

Egyházunk ősrégi himnusza a Szentlélekistent «digitus paternae dexteræ»-nek nevezi, ami azt jelenti, hogy ő mintegy az Atya jobbjának az ujjja. Ezen emberi szemléltető kifejezés megkapóan jellemzi a Szentlélekisten misztikus működését. Jobbkezünk mutatóját különösen tevékeny szerepet tölt be. Int, utat jelöl, figyelmeztet, elutasít. Valósággal érzelmi világunk kifelé való megnyilvánulásának fontos tényezője. A Szentháromságban állandóan munkálkodó Atyának a felénk való megnyilatkozásaiban ilyen nélkülözhetetlen szerepvállaló a Szentlélekisten. Mindenütt ott van, ahol nagyjelentőségű események, tervek, elhatározások születnek. A világ teremtésénél «az Isten lelke lebeg vala a vizek fölött», (Gen. 1. 2.) mint a nagy rendező Öserő. A Fiúisten megtestesülésének ihletett pillanatában mint a Magasságbeli ereje lép kapcsolatba a Szent Szűzzel. Jézus nyilvános működésének megkezdésekor a keresztelezés aktusánál koronatanúja a Megváltó istenségének. Az utolsó vacsora búcsúzásának bús hangulatát is a Szentlélek megigérese teszi vigasztalóvá. A csüggeteg apostolokat is csak az tudja megnyugtatni, hogy az eljövendő Szentlélek lesz a Megváltó munkájának a betetőzője.

Az Eucharisztia fenséges világába is a Szentlélekisten rámutatása által jutunk el. Ő az Atya intó ujjja. Reámutat a lélek világának elhanyagolt területére, a bennünk meghúzódó, sokszor észre sem vett hibákra. Felkelti bennünk a reáélmélés gondolatát és elindít a javulás ösvényén. Utat jelöl. Megismertet a lelki élet hófedte, tiszta, örök magaslataival, ahova a földi élet zsivaja és bűn fertője fel nem emelkedhetik. Szent vágyat ébreszt az eucharisztikus élet szépségei iránt,

hogyan a magasságok felé törő reménykedő vándorok legyünk. Behangolja lelkünket a természetfeletti élet titokzatos hullámhosszára, hogy míg e földet tapodjuk, hitünk áramszedőjével lehozassuk a kegyelem égi energiáit. Ilyen előkészítés után vezet bennünket az eucharisztikus vendégséghez. Azután törhetetlenül fáradozik, hogy ez a kegyelmi telítettség bennünk állandósuljon. Hogy ne csak pillanatnyilag nekibuzduló lelkek legyünk, hanem tudjunk kitartóak lenni az életszentség útján. Az eucharisztikus ébrenlét bennünk az ő érdeme. Az ő kegyelmi reávilágítása által tudunk eligazodni az élet sötét síkatoráiban. Hogy hitünk mécsese állandóan lobogjon, az imaélet és önmegtagadás örökértékű olaját sajtolja ki lelkünkől. Ha pedig az élet vihara ki akarná oltani bennünk e szent úti-mécses felemeli figyelmeztető és tiltó szavát a lelkiismeret hangszóróján keresztül. Aggódo szeretévével kísér bennünket a krízis perceiben, hogy el ne szakadjunk az eucharisztikus kegyelmi világ légkörétől. Aki pedig nem hallgat rá és elutasítja az előkelő égi újjáélesztését, valóban már csak a kárhozat fia. A Szentlélek elleni bűnök a legnagyobbak közé tartoznak, mert harcot jelentenek a kegyelem ellen. Ez a harc pedig csakis emberi vereséggel végződhetik.

Az Oltáregyesületek tagjai csak akkor maradhatnak eucharisztikus lelkek, ha a Szentlélekkel állandó kapcsolatban maradnak. A mi világunk az Eucharisztia keresztül a kegyelmi élet magaslati világa. Ide nem jöhet az, akinek a lelke «földel» van. A sok «földelt» lélek között nekünk kell képviselni a magasabbrendű embert. Ez az embertípus a Szentlélekkel szembe fordított munkája által az áldoztató asztalnál alakulhat ki. Azért nem aggodunk mi a lelki emberek utánpótlása miatt. Minden időben, akár háborús, akár békés idők legyenek azok, lesznek a Szentlélek kegyelmével telített eucharisztikus lelkek. Ezek fogják reáutni koruk homlokára küldetéses életük hamisítatlan bélyegét és fogják igazolni mozgalmunk elhivatottságát.

Kiss István.

A „nagy Szentség” szolgálatában.

Június 7-én lesz kilencvenedik évfordulója annak, hogy Kanter Károly, az Eucharisztia kiváló munkatársa meglátta a napvilágot Tatán. 1853-at írtak akkor. Valódi békevilág volt az, ha a béke alatt az anyagi viszonyok rendezettségét értjük és azt a nyárpolgári nyugalmat, amelyet mindennél jobban szeretnek az átlagemberek. Csak kevesen vették észre, hogy a békevilág látszólagos boldogsága mögött mennyire nyálkás és poshadt hitélet húzódott meg. E kevesek közé tartozott a mi Kanterünk is. Az Isten talán azért is adta nekünk éppen a lelki-válság keserves éveiben, hogy felrázza vallásilag közömbös korát. Isten, a legnagyobb diplomata, minden időben elküldi az ő karizmatikus embereit, hogy reányomják koruk homlokára küldetésük bélyegét. Ilyen küldetéses ember volt Kanter Károly is. A buzgó lelkű Trautwein János piarista tanár 1859-ben bontja ki a magyar eucharisztikus mozgalom hófehér zászlaját, amelynek sorrendben második zászlósa Kanter Károly lett. Lelkének minden nemes idealizmusát viszi bele az újszülött Oltáregyesületbe. Nagyszerű lelke megérezte, hogy a tespedtségből csak az Eucharisztia lesz képes kiemelni a katolikus tömegeket. Mikor 1894-ben az Oltáregyesület élére állott így hálálkodott: két nagy kegyelemben részesítette őt az Isten: először, hogy az oltárhoz, másodsor az Oltáregyesülethez hívta meg. Az alapján véve törekény Kanter Károly szívét belevetette az Eucharisztia tüzeinek kohójába, hogy ott megmészesedve átadja korának lelki épülésül és vigaszul. Működése sikerének három csodás tényezője volt: az oltár, a szószék és a gyónatóségek. Az oltárnál angyali tudott lenni minden ténykedésében. Azt mondják

róla, hogy nagy lelki épülés volt látni őt misézni. A szószéken a misztikus magasságokba látó ember volt; mintha Szent Pál látoki szemével pillanthatott volna bele az Eucharisztia mennyországába. Szemét lehúnyva, valósággal elragadtatásban bányászta ki az Eucharisztia mélységeiből a vigasztalás és útmutatás ígeit. Beszédei ezért élmény hatásával voltak hallgatóira. A gyónatóségekben az irgalmas szamaritanus volt. Odavitte magával a názáreti Jézus lélekmentő szeretetét. Ez volt neki is a legfáradtságosabb munkakör, de ezt tekintette lelkipásztori élete legfontosabb helyének. Fáradhatatlan volt az óraszámra elhúzódo gyónatásban. Lipótváros, Belváros, Vár-plébánia, majd az Örökimádás-temploma voltak azok a szerencsések, ahol a gyónatóségek tekintélyét Kanter magasba lendítette. Az örökké mosolygó, derűslelkű P. Tomcsányi jezsuita atya volt állandó lelki-atyja és az ő legendás szolgálatkészségét Kanter szerencsés módon átültette saját lelkipásztori életébe.

Kilencven esztendő távlatában szemlélve a nagy eucharisztikus apostolt, elmondhatjuk, hogy Isten küldötte ember volt. Sorsa a szép csendben elhamvadó gyertya volt: világítani másoknak, mialatt önmagát felemészté másokért. Köszönjük az eucharisztikus Jézusnak, hogy Kantert nekünk adta és hogy szelleme ma is éltethet bennünket. A papok megtanulják tőle hivatásuk nagy szeretetét, a hívek pedig papjaik megbecsülését. Ezért állunk meg elmélkedő lélekkel sokszor az Örökimádás-templom nagyszerű kriptalakója emlékénel, hogy szellemével telítődve mi is a «nagy Szentség» szolgálói maradjunk.

Stephanus.

MEDITÁCIÓ.

A viharak is van gyógyereje; sőt a mai embert radikálisan csak a «vihar» rázhatja fel, vetheti a földre s viszont emelheti fel a föld alacsonyrendűségéből. Tehát, kell a «vihar», de nem szabad vele viharosan bánni. A viharba vihart ne keverjétek! ... Minden ember tulajdonképpen «csend» és «egység» után vágyódik, de soknak ezt, végzettszerű okokból, saját magának kell kiformalnia. Az ellenfél nem hajlandó a jól kiépített «tanyát» elhagyni, — belátásból vagy sajnálatból. Meg kell kísérelni az ildomos gerilla-harcot ellene. Ez az, amit nem szeret; ez túlsok éberséget, fifikát és szeretetet vonultat fel ellene, és ez az, ami sehogy sincs nyére. De vigyázzatok! ... Az egész küzdelemnek a következetesség alapján kell állania, mert a «vihar» ilyenkor összes le- és felmenő «rokonait» mozgósítja, az ellene szegülővel szemben. Micsoda küzdelem ez! ... Ehhez kell hősiesség; ez az igazi olimpiai bajnokság! ... Ne csüggedjétek, ha ez az érdekes és soha sem unalmas küzdelem évtizedekig tart. Baj, ha a küzdő egy másodperccel a győzelem előtt adja fel a küzdelmet! ... Jégzajlásakor a magyar Tisza irtózatossággal áramlik lefelé; sistereg, zúg; egyik hitvány jégtablát a másikon zúzza szét és piszkos hátán pipogya fák, csónakromok himbálódznak, alélt tehetetlenséggel. Az ember ejtett állal áll a félelmetes elem tobzódása mellett s míg az Ember ál-mélkodik, az alatt egy egyszerű «valami» legyőzi a feltartóztatatlant, a legyőzhetetlent. Tudjátok mi? ... A «Távolság» ... Ez jobban bírja, mert megbabonázott nyugalommal terpeszkedik a dühöngő elem jobbán-balján, száz és száz kilométeren át. Ilyen erős, szívós partot kell építenünk, hogy az «állandó» le bírja mindig győzni bennünk a «hirtelent»!

Anonymus.

Ó! Isteni Mesterem! Te vagy egyetlen türelmes Kormányzóm! Nekem mindegy, hová viszel; csak Veled érjem el az Örökkévalóság Kikötőjét.

RÓMA FALAI ALATT.

(Ütiélmények 1940-ből.)

Térképpel a kezemben keresem a San Pietro in Vincoli bazilikát húsvéthétfő enyhe napsugaras délelőttjén, azt a templomot, ahol őrzik Szent Péter apostol két láncát, amelyet jeruzsálemi és római fogsága alatt viselt. Előbb azonban egy másik bazilikába ütközöm itt, a Via Cavouron: a S. Francesco di Paoloba, tán szebb is, nagyobb is, csillogóbb is, mint a Vincoli-templom, mégis a láncok bazilikája sokkal nagyobb értékkel bír a hívő katolikus szemében s ellenállhatatlan erővel támad fel bennünk az az érzélem, hogy az elmúlt századok árnyai szállnak ki ebből a pantheonból, amihez még a feljárt is középkori hangulatot intonál.

Ódon háznak fedett rozoga lépcsőjén, meredek úton lehet felérni Szent Péter láncainak bazilikájába, a templom annak a prefektusnak háza helyére épült, aki Szent Pétert és Szent Pált halálra ítélte. A templom régiségét az is mutatja, hogy padlókövei mozognak lábunk alatt, de a falain látszik a renoválás. Amikor a konfesszióhoz sietek, éppen egy Szent Ágoston-rendi szerzetes mutatja valami olasz családnak Pollajuolo ércakasztóját, amelyben a láncokat őrzik s a család: apa, anya és három gyermeke — közülök az egyik pap —, mély tisztelettel térdel le a reliquiák előtt. A szekrénykében villany világítja meg a vékony láncot, amit Eudoxia görög császárnő talált meg s adott át IV. Sixtus pápának, aki a láncokat kezében tartva gondolkodott, vajjon hitelesek-e, mire azok a pápa kezében hirtelen összeforrtak és így Isten csodával maga igazolta azoknak hitelességét. Miután áhitattal imádkozgattam sokáig a láncok előtt, megtekintettem a kereszthajóban Michelangelo világhírű Mózes-szobrát, amelynek szakállába a nagy művész saját arcképét és érdekesen kifaragta, majd lementem a főoltár alatti mozaikkápolnába, ennek oltárában őrzik Róma legrégebbi ereklyéit: a hét Makka-beus testvér csontjait az öszövétségből.

Amint kijövök a bazilikából, hangulatos parkot látok telve fehér virágzó spíriákkal. Ez a kis liget még Róma hét dómja közül az egyiknek, az Esquilinus halomnak nyúlványán terül el és Titus császár fürdőromjai övezik s ezek a romok messze elvezetnek Szent Márton pápa bazilikájáig. Titus római császár foglalta el Kr. u. 70-ben Jeruzsálemet. Mint császár nemeslelkű ember volt s megparancsolta, hogy palotájából senki szomorúan, leverten nem távozhat, ha mást nem, legalább jó szót, biztatást adjanak a hozzá kéressel fordulónak. Volt alkalma különben a jótékonytárgyakat gyakorolni, mert uralkodása alatt nagy tűzvész pusztított Rómában. Mikor egy nap elmúlt anélkül, hogy valami jót cselekedett volna, környezete előtt így kiáltott fel: «Egy napom elveszett!» Népszerűségét nagyban növelte a fürdő megépítése s főleg az, hogy a fürdőben ő maga is gyakran megjelent a köznép között, amire elődei nem voltak kaphatók. Élete nem volt nyugodt és fájdalom nélküli, mert öccse folyton áskálódott ellene s hadseregét ellene lázította, de Titus nem volt rábírható, hogy öccsét száműzésbe küldje, azt azonban tudták róla, hogy gyakran titokban könnyek között kérte öccsét, viszonzozza szeretetét szeretettel. Mikor Titus császár meghalt, oly nagy gyász ülte meg Rómát, mintha minden családnak külön gyászese volna, így jegyezték fel a történetírók.

Ezeket regélték Titus fürdőinek romjai, amíg mellette haladtam lefelé Márton pápa bazilikájához. Ez a fölséges bazilika, amely még Rómában is egyike a legszebbeknek, négy pápa hamvait őrzi. A főoltárban Szent Márton pápa, a konfesszióban, Szent Szilveszter, Fabianus és Soter pápák nyugszanak. Az ember óráig szeretné nézni a remek kazettás mennyezetet, az aranyozott stukkó-diszít-

tés szinte vakítóan tündöklök a déli napfényben, de éppily kápráztatóan vonzó a konfesszióknak számtalan színes márvánnyal kirakott lejárata. Kitérő megvilágítást kap, a bazilika minden oldalról, nagyon szerencsés fekvésű, nincs egyetlen sötét zuga sem, tán azért is kelt oly barátságos benyomást a szemlélőnek.

Utam az örök város egészen más részébe visz, a Fórumhoz, ennek közelében van a Mamertini börtön, ahol Szent Péter és Pál szenvedték fogságukat, de itt a fogságban sem szüntek meg téríteni, ma is mutatják a földben azt a kis forrást, mit Szent Péter fakasztott, hogy legyen mivel megkeresztelni a megtért ide sereglett pogányokat. Szent Lőrinc és II. Sixtus pápa is voltak foglyai ennek a börtönnek. Kettős cella ez a börtön, az alsó a tulajdonképeni Tullianum erősen nedves, már ez is nagy szenvedést jelentett az apostolfejedelmeknek, itt hónapokat tölteni. Most egy oltár szenteli meg e helyet s ezen ércből Szent Péter és Szent Pál feje van kifaragva. Szüntelen jönnek a zarándokok ide, hogy néhány fohászt rebegjenek a Szent Apostolok tiszteletére.

A börtönnel szemben Szent Martina szűznek temploma van. A köralakú templomban remek márványoltár áll s a templom alatt egy másik templom van, ennek közepén hatalmas gyönyörű bronz szarkofágban van az előkelő római leányka holtteste. Páratlanul szép síremlék ez, vadonatújnak látszik, pedig ki tudja hány évszázados már. Alig tudok elszakadni ettől a fenséges síremléktől, de a sekrestyés rám csörgeti kulcsait, mennem kell.

Kimegyek a Fórumra s leülök a romok közé. Dél van, lassan megszólalnak az örök város templomainak harangjai, s itt a pogány templomromok között hallgatom a keresztény bazilikák harangjainak kongását. Nézem, amint a napfény híressé teszi a romokon fakadó virágokat s megelevenednek előttem a szűzek és vértanúk kezökben palmaággal, fejük felett aranyos glóriával, amint itt a római bazilikák apsisaiban oly sokszor láttam őket ábrázolni így s akik magukba szívták az örök fényt, amely bevilágítja a kereszténységet s amely mint ragyogó ékszer díszítette őket. Még itt a pogány fórumon is tömjénes a levegő, a fűnek is szent az illata, a föld is ereklje, hol az ember térdreborulni kényszerül, hogy elrebege az újkor egyik nagy egyházatyjának fohását: «Ó Istenem, benned minden olyan szép, az élettől a halálig minden!» (Prohászka.)

Hoffer Ilona rk. hitoktató.

Megújhdás Jézusban.

Irta: Gálosiné Ottlik Myra

Félre csüggedés! Új reményre gyúlj!
Nincs számodra semmi elvesze.
Ha bűneid messze dobnak is a Fénytől:
Engesztel Érted Jézusod — Szíve.

Alljon az Oltár, ha dől is minden,
Hová fáradt lényed megpihenni tér,
Elgyöngül az Élet harcában az Ember,
De erőt nyújt néki, — az isteni Vér.

Senkiket se féltsd az Úrtól. Ő nem találkozhat önmagánál tökéletesebbel! ... Ez az áldott különbség a Feléje és a feléd menetelők között.

Áldozunk minden nap.

A legtöbb katolikus ember megtartja ugyan az Egyház parancsolatait, de kizárólag a legszigorúbb határokhoz köti magát. Például templomba éppen csak a parancsolt ünnepeken megy. Reggel, este ugyan imádkozik, gyónni, áldozni húsvétra elmegy, mert ez parancs. De hiszen ez a legkisebb követelménye az Egyháznak. Ugyhogy aki ezt a keveset is elhagyja már súlyosan vétkezik. Sokan ugyan ezzel megvannak elégedve, pedig Jézus sokkal többet vár az Ő híveitől. Nem ezért rendelte az Ő szentségeit, hogy abban néha-néha, egyszer egy évben részesüljenek.

Azért adta magát eledelül, hogy az emberek szívében lakhasson. Ő nem elég-szik meg azzal, ha valaki egyszer egy évben hajlékot ad neki. Ő ennél jobban szereti az embereket, még inkább a szegény bűnös gyöngé embereket, mintsem megelégedni azzal, hogy egyszer egy évben segítsen rajtuk. A gyakori, a minden-napi áldozással, nemcsak Jézusnak szerzünk örömet, hanem magunknak kincseket gyűjtünk az örök életre. Azután gondoljuk csak meg mennyire gyöngék vagyunk, milyen könnyen hajlunk a bűnre, hisz a kísértések lépten-nyomon utunkba jönnek. Ő, mi lenne, ha Jézus a szentáldozásban nem erősítené meg és nem adna kegyelmet, erőt azok leküzdésére? Jézus felvilágosít, hogy felismerjük a bűnt, hogy meglássuk, ez vagy az nem helyes cselekedet. Sokat az tart vissza a napi áldozástól, mert nem tudja megállapítani méltó-e arra, hogy Üdvözítője, Megváltója eljőjön hozzá. Pedig a törvény igazán egyszerű: mindenki áldozhat minden nap, aki halálos bűnből nincs. A bocsánatos bűnök pedig azonnal eltűnnek, mihamarabb Jézus eljön szívünkbe (áldozás előtt bánatindítás).

Hát mi lenne, ha a gyöngé ember nem keresné az orvosságot arra, hogy erősödjék? Milyen boldogító az a tudat, hogy sohasem vagyunk egyedül, hogyha bármi is történik velünk nem lesz baj és nem kell semmitől sem félnünk, mert Jézus velünk van. Ha villámlik, dörög, ha reng a föld, szívünkben van az, aki vigyáz reánk. Milyen boldogító tudat, hogy este, ha lefekszünk nem vagyunk egyedül és mikor lehajtjuk fejünket a párnára Jézus vigyáz reánk egész éjjel. Nem is tudja az, aki nem ismeri a mindennapi áldozást, hogy milyen végtelen nagy nyugalmat ad az a léleknek. Aki állandóan szívében őrzi Jézusát, az nem fél bármelyik pillanatban ragadja ki a halál az árnyékvilágból. Éppen azért mindaz, aki boldog, nyugodt krisztusi életet akar élni az éljen Krisztussal és Krisztusban. Ne tartson vissza senkit sem a félelem. Menjetek hozzá mind, akik fáradtak és terhelve vagytok, az Ő szent Teste vétele által enyhülést ad. Menjetek hozzá kik szomorúak vagytok és sírtok, mert Ő felszárítja könnyeiteket. Menjetek, térdeljetek mindannyian az áldozató korláthoz, nyissátok fel összetört szíveteket, tárjátok ki karotokat és várjátok, és hívjátok bizalommal az isteni Mestert. Az élet csak vele szép, a halál vele könnyű. A halál csak annak a szemében rettenetes dolog, akinek nem tiszta a lelke; de akinek a szíve az égi kenyér fényességével van telítve és benne dobog Jézusnak a halállal tusakodó Szíve, az örömmel siet Üdvözítőjéhez. Ő a kapott szeretetért mérhetetlen sok szeretetet, örök boldogságot ad viszonzásul. Így és ezért áldozunk minden nap!

Schuler Anna.

«Gyermekei» szívvel közeledjünk Máriához; ő «anyai» szívvel fog Jézus elé vinni bennünket.

* * *

Légy Isten «pihenője» és Isten lesz a te «pihenőd»!

(Jézusról nev. Mária anya.)

Központi Oltáregyesületünk választmányi és terjesztőnöi értekezlete legközelebb csak az őszi katolikus nagygyűlés után fog ismét összeülni. Központi irodánk azonban állandóan rendelkezésre áll mindenféle oltáregyesületi ügyben. (IX., Üllői-út 77.) Lapjaink, az «Örökimádás», «Jézusom Öröme» és az «Imaszándék» a nyár folyamán is a szokott időben fognak megjelenni.

Uj fiókolta-regyesületek alakultak Várpalotán (Veszprém m.), Rákospalota MÁV-telepen; Dunakilitin (Moson m.) pedig újjászervezés van folyamatban.

Májusi ájtatosságainkat az Örökimádás-templomban a szokott bensőséggel és nagy látogatottság mellett tartottuk meg. A bevezető szentbeszédet dr. Erdey Ferenc pápai kamarás, papnöveldei spirituális tartotta; a kongreganista tagavatást május 2-án dr. Tiefenthaler József pápai kamarás, kongr. prézes végezte; a május 4-i Virgo Reparatrix ünnepén a szentbeszédet Kiss István templomigazgató mondta, az áldást Angelo Rotta pápai nuncius úr öngyméltósága adta. Szónokaink voltak Kiss István templomigazgató, Berkesi Mátyás káplán, Korompai Lajos hittanár, Kiszner József és Tóth József hitoktató urak. A közreműködőknek ezúton is hálás köszönetet mondunk.

A finn templomok segélyezésére soron kívül 5 miseruhát, 2 albát és 2 kehely-fehérműt juttatott Központunk gróf Esterházy Mária elnöknek indítványára.

A Bpest Rókusi egyházközség Oltáregylete május 2-án nagyszabású műsoros-estet rendezett. Jövedelmét és a csatolt adományokat 500 pengőt, a Központunk részére küldötte. Nemes együttérzésükért ezúton mondunk hálás köszönetet. Példájuk legyen serkentő a többi Oltáregyesület számára is.

Az egri és kalocsai főegyházmegye kinevezett új főpásztorait, dr. Czapik Gyula és Grósz József öngyméltóságaikat Központunk táviratban üdvözlötte. Az eucharisztikus lelkű főpásztorok munkáját kegyelmével kíséri a szentségi Jézus.

Az Örökimádás-templomának már meglevő négy gyóntatószéke kevésnek bizonyult. A régi óhajnak véltünk eleget tenni, midőn rendelkezésbe adtuk az ötödik gyóntatószéket. Ezúton is kérjük templomunk nemesszívű barátait és látogatóit, hogy a megindult adakozásban tehetségük szerint igyekezzenek résztvenni. Már előre tudjuk — a mult tapasztalatai után —, hogy a legszebb példái fognak megnyilvánulni az áldozatkészségnek. A gyóntatószékekben megtérők imája fogja meghálálni minden adakozó jószívűségét. A beérkező adományokról e helyen fogunk beszámolni a nyilvánosságnak.

Május utolsó vasárnapján, a Hősök vasárnapján ünnepélyes keretek között ajánlottuk fel templomunkat és annak buzgó híveit, látogatóit a Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen Szívének.

Szentséglátogatások alkalmával jó szolgálatot tesz «Testvérek imádkozzunk» c. imakönyv, melyet dr. Csaba Margit állított össze a halhatatlan emléké dr. Tóth Tihamér püspök úr műveiből. Kapható a Szent István-Társulat könyvkereskedésében Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.

VATÉLJES • BÜCSÜK

A hó első csütörtökén és pénteken (3-án és 4-én), Úrnapiján és annak nyolcada alatt bármely napon, jún. 13. (Mária Szeplőtelen Szíve), jún. 24 (Keresztelő Szent János), jún. 29 (Péter és Pál apost.), az imádási óra napján, egy tetszésszerű napon, a havi összejövetel napján (szentáldozás és szentbeszéd a feltétel).

Hiszek Jézus Krisztusban, aki fölmenne a mennyekbe, ül a mindenható Atyaistennek jobbjára felől.

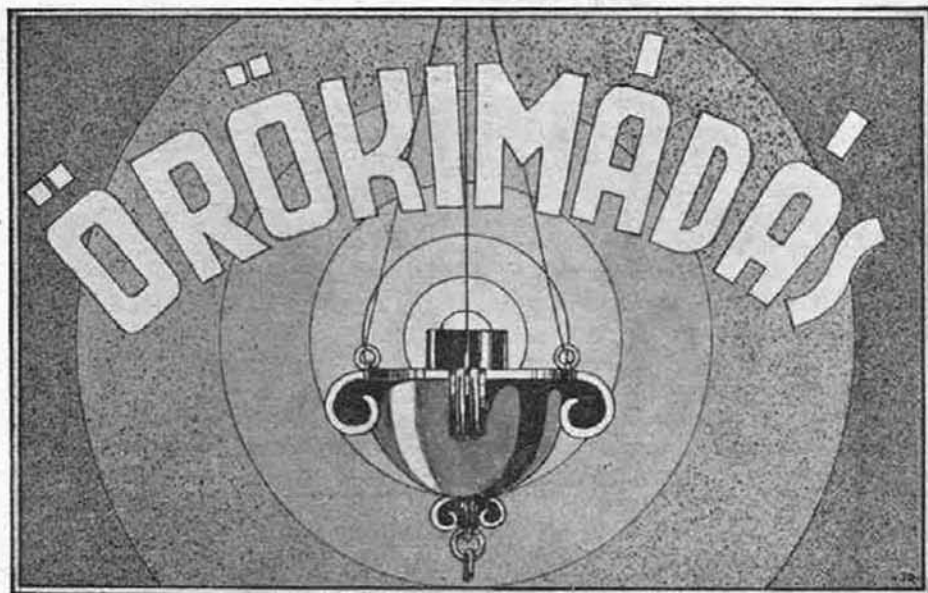
A halottaiból feltámadt és megdicsőült Krisztus mindössze negyven napig maradt a földön feltámadása után. A negyvennapos földön tartózkodása alkalmat adott neki arra, hogy meggyőzze apostolait missziós küldetésének bizonyosságáról. Lerakja egyházának alapjait, földi helyetteséről gondoskodik, szentségeket rendel és küldetése végeztével az Olajfák-hegyéről visszatér Atyjához. A nagycsütörtöki vérizzadás helye áldozócsütörtökön a megdicsőülés szentélye lett. Ezért az Olajfák hegye az isteni és emberi természet nagyszerű egységének örökös tanuja maradt. A harminchárom esztendő földi tartózkodás tehát befejezést nyert. A megváltás és annak minden intézménye az ember számára készen áll. Jézus, a nagy misszionárius, azzal a szent érzéssel távoztott, hogy a mennyi Atya akaratát pontosan teljesítette. «Mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, ki engem küldött» (Ján. 5, 30.). — mondotta hallgatóinak, akik nem akarták elhinni a mennyi Atyával való bensőséges viszonyát. Máskor pedig hangsúlyozta, hogy: «Nekem annak műveit kell cselekednem, ki engem küldött». (Ján. 9, 4.) Az engedelmisség apoteózisa ez. Az égbeszálló Jézus e tekintetben is örök példaképünké lett.

Jézus távozása nem jelentette a tőle való elszakadást. Itthagya az Eucharisziában titokzatosan önmagát. Valójában azért is alapította az Oltárszentséget, hogy földről való távozása ne jelentse az embertől való elszakadását. Távozásának szép indítókát saját maga mondotta el: «Atyám házában sok lakóhely vagyok... megyék helyet készíteni számotokra. És ha már elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok ti is ott legyetek». (Ján. 14, 2—3.) Az áldozócsütörtök tehát újabb tanubizonyosság mellett, hogy Jézus örökös kapcsolatot akar fenntartani a halandó emberrel. Erről tettek tanúságot a búcsúzás pillanatában megjelenő angyalok is: «Galileai férfiak mit álltok és néztek az égre? Ez a Jézus, aki felvétetett mellőtetek az égbe, úgy jó majd el, mint ahogy felmenni láttátok őt az égbe». (Ap. csel. 1, 11.) Biztatás, de egyben bátorítás is ez nekünk. E nehéz földi élet után van Valaki, aki hazavár bennünket. Emberi sors, hogy lassankint mindenki elhal mellőlünk, aki szeretett bennünket, végül is magunkra maradunk. De nem a száműzöttek keserű bizonytalansága kíséri utolsó éveinket, hanem az a boldog tudat: Jézus hazavár minket. Az általa említett «mansió» lakóhely készen áll, csak rajtunk múlik, hogy annak lakói lehessünk.

A mennybemenetel után Jézus az égi dicsőség legmagasabb fokát élvezi: ül a mindenható Atyaisten jobbján. Ez azt jelenti, hogy mint ember is részt vesz az isteni hatalomban és dicsőségben. Királyi és bírói hatalmat gyakorol a világ sorsának intézésében. Szent Pál mondja: «Olyan főpapunk van, aki a Fölség trónjának jobbján ül az egekben». (Zsid. 8, 1.) Ime az önfeláldozó szolgálat jutalma. Bizonyára mindezt nem tudták azok, akik az Ő elnémtetésén fáradoztak. Azzal a kaján sátáni örömmel rontottak rá, hogy örökre kiközösíthetik az emberek szívéből. Az Atya pedig felm gasztalta Egyszülöttét, hogy jutalmat adjon elévülhetetlen érdemeiért. Milyen megnyugtató tudat ez a porszemnyi embernek. Az Atya előtt nem marad jutalom nélkül a szenvedés, az áldozat, a becsületes munka. Krisztus megdicsőülésében nyer elismerést minden önmegtagadás és áldozathozatal.

Mikor égbeszálló Urunkra gondolunk és az Ő dicsőséges szerepére, töltse el lelkünket a hozzá való jutás szent vágya. Krisztussal élni és vele megdicsőülni! Ez a mi világnézetünk, a diadalmas világnézet. Ennek a világnézetnek lesziünk követői minden támadás ellenére, mert mögötte a verhetetlen Krisztus győz, uralkodik és parancsol.

K. I.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.
Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

VÉR ÉS SZÍV.

Csodálatos két tényező az ember életében. Nem nélkülözhető egyik sem. Ha az egyiket sérelem éri, azonnal reagál rá a másik. A vér mint valami varázserő behálózza az egész emberi szervezetet az erek művészi finomságú csatornáin át. Amerre végigáramlik az életerő, melegség sugárzik. Ha valahol az erek eldugulnak, azonnal megáll az áramlása és bekövetkezik a katasztrófa. Ha rendetlen életet folytat a szervezet, kóros elváltozás következik be a vérben és megkezdődik a szervezet leromlása. A vér áramlásának titokzatos szabályozója a szív. Mint valami fejedelmi hatalom áll a szervezet központjában. Rajta keresztül bonyolódik le a vérkeringés. Érzelmi világunknak egyedüli kifejezője. Benne transzformálódnak értelmi világunk benyomásai érzelmekké. Valóban bámulatos adományai a teremtető Istennek.

E két fontos tényező ellen sokat vét korunk embere. Féktelen életmódjával megrontja vérét és vele együtt a szívét. Azért jár annyi beteg ember közöttünk. S ha ezek megromlanak, a romlás nem áll meg az egyénnél, hanem tovább megy nemzedékről nemzedékre. Észrevették ezt a komolyan gondolkozók és sietve adják ki a jelszót: megmenteni a vért és a szívét! De az ember csak úgy tud eszmét valósággá formálni, ha nemes eszményképet lát maga előtt. A legnemesebb eszményképet az Istenemberben kapja a halandó. Benne a legtisztább vér és a legjobb szív egyesül örök harmóniában.

Jézus szent vére a legtisztább Szent Szűz véreből nyerte életét. Isten által öröktől kiszemelt és féltékenyen őrzött tiszta forrásból indult el Jézus vérenek

áramlása. Soha sem szennyezte be azt a bűn fertője. Ezért a legnemesebb cselekedetek hajtóereje lett. Áldás lett nemcsak az ég felé, hanem azzá lett a bűnös föld felé is. Megváltó, megtisztító erő lett az elesett emberiség számára. Szent Pál apostol az öszövétségi véres áldozatok megtisztító hatásairól elmélkedve szembe állítja Jézus Krisztusnak mindeneket megtisztító szent véré. (Zsid. 9.) Valóban ez a legdrágább vér kapcsolta be lelki életünket a kegyelmi áramkörbe. Szent János is hálás szavakkal említi: «Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől». (I. Ján. 1, 7.) De ez a csodálatos vér kárhozzát is jelent azoknak, akik vételenek ellene. Kárhozzát lett Júdás számára, de kárhozzát lett az elvakult zsidóságnak is, mikor így kiáltottak fel nagypénteken: «Az ő vére mirajtunk és a mi gyermekeinken!» (Máté 27, 25.) Mélyen döbbenetes valósággá lettek e szavak!

Jézus szent Szíve, mint a Szűzanya méhében a Szentlélektől alkotott Szív, a szent vérnek igazi munkatársa lett. A legtisztább Vér a legnemesebb Szíven át áramlott széjjel emberi szervezetében. Soha még szív nem volt oly tökéletes, nem volt oly rokonszenves, mint Jézus Szíve. Ez az a Szív, melyben a mennyi Atyának kedve telt. De ez volt az a Szív, amely magába zárta az egész emberiségnek a sorsát. Ez volt az a Szív, amelyet félreértett az ember és még halála után is által-szúrt. De ez az a Szív, amely ma is közöttünk van és értünk dobog titokzatos módon az Oltáriszentségben. Őt keresi ma a vérben és szívében beteg emberiség. Keresi azt az abszolút tökéletes Vért és Szívet, amely gyógyulást hozhat.

Az idei évben ritka módon kerül egymás mellé az ünnepek sorában Jézus szent Vérének (júl. 1.) és szent Szívének (júl. 2.) ünnepe. Mintha figyelmeztető akarna lenni korunk emberének: meg kell tisztulni vérünkben és meg kell nemesedni szívében Jézus Vére és Szíve által! Az eszmék megvalósítását kereső ember itt találhatja meg a kérdés megoldását. A szép és nemes élet kiinduló pontja a tabernákulum eucharisztikus Jézusa. A Vér és Szív itt egyesül a legideálisabb módon. Ezért egyedül a szentáldozáson keresztül valósulhat meg a lelki beteg emberiség meggyógyulása. Beteg korunk egyedüli orvosa, eucharisztikus Jézus, jöjj és gyógyítsd meg gyermekeidet!

Kiss István.

A lelkigyakorlatozó Kanter.

Nemcsak a haditudományban fontos a gyakorlatozás, hanem a lelki életben is. Gyakorlat teszi a mestert — szokták mondani. Bensőséges lelki élet a rendszeres lelkigyakorlatban csúcsosodik ki. Ott ismeri meg az ember rendszeresen a hitét, a lelki világát, hibáit és ott ébred annak tudatára, hogy meg kell küzdenie a mennyországért. Kanter Károly azon kevés papok közé tartozott, akik abban az időben évenként végeztek lelkigyakorlatot. Lelkigyakorlati olyan szerepet vittek életében, mint a gépen a biztosítószelvény. Szükségét érezte, hogy sokoldalú, zaklatott életében, főleg a fővárosi életben, a lelkigyakorlatot rendszeresen tartsa. Általa vélte megtartani magát azon a szinten, amely az Eucharisztia apostolához méltó.

Jegyzetei, melyeket a lelkigyakorlatokon készített, elárulják, hogy mennyire lelkiismeretesen számunkra életét önmagától. Ciliciumos testtel szolgál az Úrnak és felteszi magának a kérdést: «kikért vagy felelős?» S így felel: 1. a hívekért, 2. az ártatlan gyermekekért, 3. a zárdabeli növendékekért, 4. a tanuló ifjúságért, 5. másvallásúakért. Ime így magyarázható, hogy Kanter a liberális atmoszférában is izig-vérig apostoli lélek maradt. Egyik lelkigyakorlatának ezt a címet adta: «Újjászületésem napja». Aki a lelkigyakorlatot így fogta fel, az kegyelemmel

telített ember lehetett. Ugyancsak egyik lelkigyakorlatának jó feltétele, hogy állandó lelkiatyjának tanácsaitól nem tér el, mindenben engedelmeskedik neki. Pozsonyi lelkigyakorlatának célkitűzése a «vak engedelmeség». Ezért szorosan alkalmazkodott a napirendhez, akárcsak egy szerzetes. Könnyen megérthető Kanter varázslatos ereje. A lelkigyakorlatos élet olyan erőforrást jelentett számára, ami biztosította a kegyelem talaján való szilárd állását.

Ma már a katolikus tömegek ismerik a lelkigyakorlatok óriási nevelő-hatását. Sokan végeznek zárt, vagy félig zárt lelkigyakorlatokat. Kanter ezen a téren is úttörő volt. A világiak számára népszerűvé tenni ő segítette a lelkigyakorlatokat. Ezért volt Krisztus gyakorlott katonája és ezért sorakoztak fel körülötte gyakorlott lelki életről tanuskodó világi apostolok. Exercitiumos lelke legyen buzdító mindannyiunk számára, hogy komoly gyakorlatozással lehessünk Jézus megbízható harcosai.

Stephanus.

RÓMA HITVALLÓ SZENTJEI.

(Ütiemlékek 1940-ből.)

Húsvéthétfő van, — a nagy ünnepekben alig lehet kellemesebb szórakozása a zarándoknak, minthogy naphosszat fáradhatatlanul járja a római bazilikákat. Elmúlt már a Hebdomada Major (= Nagyhét), lekerültek a templomok képei-ről a lila lepeltakarók, tehát szabadon lehet élvezni, szemlélni belőlük annyit, amennyit csak testileg, lelkileg, szellemileg elbírnak, merthogy a valódi műélvezet is határtalanul ki tudja fárasztani az embert, az elvitathatatlan dolog, hiszen az egész embert igénybeveszi. Most Húsvét kettős ünnepében kijut bőségesen a lelki és szellemi élvezetből. Az ünnepek alatt ugyanis nyitva vannak oly templomok is, amiket egyébként zárva tartanak, — a nagy ünnepek privilégiuma ez.

Magam sem tudom, hányadik templomot járom ma már, hányak oltárait, képeit, kazettás mennyezeteit, szobrait, oszlopfejt csodáltam meg és hány öskeresztény vértanúnak sírjánál borultam ma le s küldtem forró imát azokhoz, akik ott álltak a Kolosszeum arénáján, mikor a pogány világ jelszava volt: «Christiani non sint» = keresztények nem létezhetnek, és meghaltak azért az egyetlen abszolút igazságért, hogy van egy mennyi Atyánk az égből, Akinek mi a kereszt-ség szentsége által fogadott gyermekei vagyunk. Meg kellett halniuk, mert hiszen minden bajnak okozói a pogányok szemében ők voltak, amint Tertullian mondja: «Ha a Tiberis a falakig kimegy medréből, ha a Nílus nem önti el a termőtalajt, ha az ég áll, ha a föld mozog, ha éhség, ha járvány van, azonnal ezt kiáltják: a keresztényeket az országnak élé!» Hogy bírták a hosszú háromszázados gyötrelmet, amelyből a milánói vallásbékéig 129 év volt telve üldözöttséggel, — ki érti ezt? Az Apostol szerint a «Stultitia Crucis» = a kereszt oktalansága volt ez. Éppen ezért az Örök város minden darab köve a szentség illatát leheli magából. Midőn Nagy Szent Gergely pápától a lombardiai király követe valami ereklyét kért a vértanuktól, a Szentatya, aki éppen a vatikáni kertekben fogadta őt, lehajolt, egy marék földet vett fel s azt fehér kendőcskébe göngyöltve átnyújtotta a követnek, így szólva: «Nesze fiam, itt van, itt minden porszem ereklye, mert vértanuk vére öntözte e földet.» Mikor a követ otthon kibontotta az ereklyét, mély megilletődéssel látta, hogy a kendő vérről van átitatva.

Szent az a hid is, amelyen épp most megyek át: a Pons Angelus, — az Angyal-híd, s amelyet az apostolfejedelmek szobra és Bernini tíz barokk-angyalja díszít. Egykor e híd lovaggútútelek színhelye is volt és a zarándokok oly tömege haladt át rajta a jubileumi esztendőben, hogy a tömeg tolongása sokakat a

Tiberisbe sodort. Dante is megemlékezik erről a Divina Commediában. E hídon látta 590-ben Nagy Szent Gergely — midőn könyörgő körmenetet tartott a Rómában pusztító pestis elmúlásáért — Szent Mihály arkangyalt megjeleníteni és hallotta, amint az angyali karok a Regina Coelit énekelték, mire a pápa adta meg a feleletet: Ora pro nobis!

Szemben a hiddal a Castel S. Angelo, az Angyalvár emelkedik a magasba. Hadrián császár mauzoleuma volt ez, de ide temetkeztek Marcus Aurelius és Septimius Severus római császárok is. A pápák menedékhelye is volt egykor e vár különféle népek betörése idején. V. Sixtus pápa kincstára is itt volt. Ma nagyrészen múzeum az egész vár, amelynek tetején Szent Mihály angyal szobra van. Sokféle érdekesség található belsejében: kápolnák, pápák szobrai, fegyverraktár, börtönhelyiségek, szép falfestmények, loggiák, levéltár, zászlógyűjtemény.

Lekanyarodom a Lungo Teverére (= Tiberis-part) s onnét be a Corso Vittorio Emanuelere. Itt egy kis téren álló templomhoz érek, benne egy szent rendalapítónak sírja van. Van ilyen szent hitvallónak sírja vagy temploma több is Rómában, ha mindjárt nem is mindegyik ide való származású, de nevük római csengésű s működésük az Örök város vallási megújulásával, a római népmisziókkal, s a római ifjúság nevelésével függ össze, hívják őket: Nérei Szent Fülöpnek, Lellisi Szent Kámilnak, Loyolai Szent Ignácnak, Borromei Szent Károlynak, Labre Szent Benedeknek, Bosco Szent Jánosnak, Tieni Szent Gaetanuskak, Kalazanti Szent Józsefnek.

Ez utóbbi szent hitvallónak sírját keresem. A templom, amelyben nyugszik, Szent Pantaleonról van elnevezve, aki az orvosok védőszentje. Még V. Pál pápa ajándékozta e kis templomot Kalazanti Szent Józsefnek. Késő esti órákban térek be a kis szentélybe, hogy a szent Aggastyán sírjánál imádkozzam. Az oltár mensája (= az oltár asztallapja) alatt a porfirköves sírban pihen a Scholarum Piarumok (= kegyes iskolák) alapítója, akiről azt mondják életrajzírói, hogy annyit dolgozott, mintha az ő napja nem 24, hanem 48 órából állt volna. Sírja felett oly meghatóan szép szimbolum, a világ összes piarista-tartományainak örökmécsé ég.

Míg holtteste előtt imádkozgatok, épp litániára gyűjtják az oltár gyertyáit s egyszerre a sekrestyén át mintegy negyven-ötven fiatal ifjú jön be, 20–25 év körüliek lehetnek, olasz szokás szerint rátérdelnek a szalmafonatú székekre s akinek ez nem jut, az a templom kövére térdel a kitett Oltáriszentség előtt. Imponálóan szép látvány a hosszú sorokban földön térdelő ifjúság, amint mondják a rózsafüzért, persze megint olasz módon oly sebes tempóban, hogy nekünk egy tized tart addig, miattól ők az egész olvasót elmondják. A litánia után megkérdem a piarista sekrestyést, ki volt a sok buzgón imádkozó ifjú, s ő felvilágosít, hogy az olasz Actio Catholica ifjúsági szervezetének tagjai. Mikor csodálkozásomat fejezem ki, hogy ennyien vannak, azt feleli, hogy több mint százan gyűléseztek ma ott náluk. A sekrestyés-piarista azt hiszi, nem tudom, mi az Actio Catholica, mivelhogy nem vagyok sem olasz, sem római. Nagy buzgón kezd magyarázni, hogy az olyasféle, mint a Mária Kongregáció. Megmondom neki, hogy ismerem s tisztában vagyok e szervezettel s kérem, hogy mutassa meg inkább rendalapítójuk szobáit, mire a sekrestyés örömmel tesz eleget kéresemnek.

Felmegyünk az emeletre, ahol a hatalmas rendház hosszú, néptelen folyosóin kolostori csend honol. A sekrestyés kinyitja egy kis szoba ajtaját. A szoba falai márványozva vannak, kis oltár van benne, az oltár felett szép nagy Madonnakép, a szentséges Szűz karján a kis Jézussal. E szobában faragta a ceruzát hosszú éveken át Kalazanti Szent József a római szegény kis gyermekeknek, kiket az

utcán szedett fel s itt jelent meg neki a szent Szűz odanyujtva a kis Jézust a szent rendalapítónak. Egy másik pompás festmény Kalazanti Szent Józsefet ábrázolja rendtársai között. Innét nyílik egy másik szoba, oda is átmegyünk, itt halt meg a szent 1648-ban 92 éves korában. A szoba, ágya, botja, kalapja, breviáriuma, mise-könyve minden itt van érintetlenül úgy, amint használta a szent öreg, sőt a szívé is itt őrzik üvegbúra alatt. Már nem dobog ez a sokat szenvedett szív, amely haláláig tűrte a sok megaláztatást, mellőztetést szelíden, panasz nélkül. Visszatérek még pár percre a kápolnaszobába s imádkozom a «kegyes» Atyához, míg a sekrestyés kis szentképet hoz nekem, amelyen a rendalapító van növendékeivel. Öreg este van, mikor elhagyom Kalazanti Szent József templomát, nem láthatom már a szemközt levő S. Andrea della Valle bazilikát, amely egy Piccolomini hercegnő adományából épült, már zárva, csak kupolája nyújt pompás látványt, Rómában Szent Péter bazilikája után a legnagyobb.

Hazafelé tartok, miközben az Örök városra ráboruló csendet élvezem, hiszen minden római este külön élmény a zarándoknak, aki itt a római égbolton a Teremtő szemét, a szellő fuvalmában a Lélek sugallatát látja, hallja meg. Egy-két elkésett konflis baktat mellett, idehallatszik a Tiberis hajjainak loccsanása, egy-egy járókelő elsuhan, körülöttem pedig a templomok erdeje, amelyekben némán pihennek ma azok, akiknek élete talány volt a pogányok előtt, érthetetlenül, de csodálattal eltelve figyelték s egy II. századból fennmaradt, Diogeneshez írt levélben így jellemezték őket: «A keresztények nem laknak külön városokban, ők minden idegenben otthon érzik magukat s minden otthon idegen nekik. Testük van, de nem a test szerint élnek. A földön járnak, de az égben tartózkodnak. Mindenki gyűlöli őket s ők mindenkit szeretnek. Ha halálraítélik őket, úgy viselkednek, mint akik új életet nyernek. Egyszóval ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban».

Hoffer Ilona
róm. kat. hitoktató.

Bepillantás az oltáregyesületek életébe.

Külön élményt szokott jelenteni Központunknak a megküldött beszámolók áttanulmányozása. Sok-sok buzgóság sugárzik felénk az ország minden részéből érkező jelentések lapjairól. Szeretnénk a kötetet kitevő jelentéseket mind leközölni, de erre technikailag képtelenek vagyunk. A nagyobbakat a központi terjesztőnői értekezleteken maguk a helyi vezetők olvassák fel. De még így is sok szép beszámolót nem tudunk közzé tenni. Így csak néhányat ragadunk ki a sokból.

A Budapest-Terézvárosi Oltáregyesület beszámolója jelenti: «Gyűléseinket minden hó első hétfőjén a Kultúrházban tartjuk. Igazgató urunk (dr. Hévey Gyula) imával nyitja meg, majd a jegyzőkönyv felolvasása következik. Utána igazgatónk Kempis Tamás: Krisztus követéséből olvas fel. Kempis Tamás értékes buzdításait a tapasztalt lelkipásztor széleskörű, nagyvonalú meglátásával ülteti lelkünkbe. Elmélkedés után a rendezések megbeszélése (zarándoklat, tea-est, elsőáldozók reggeliztetése, körmeneten való részvétel, oltárdíszítés, engesztelő szentségimádás stb.). Majd névsorolvasás, tagsági díjak befizetése, záróima.» Hetenkint kézimunka óra van Bánya Jánosné vezetésével. Liturgikus konferenciákat adott Szunyogh Xavér O. S. B. tanár úr. Műsoros előadások az egyesületi zászló javára. Zarándoklat volt Máriabesnyőre mintegy 500 hívő részvételével. (Ezt fogadalomképen — míg a háború tart — meg fogják évente rendezni.) Voltak Máriaremetén és a Magyar Szentföldön is. A hadigondozásban 20 katonacsalád látogatását vállalták. Ezzel párhuzamosan a kézimunkában is serényen

dolgoznak. A 120 tagból álló egyesület 142.70 P-t küldött a Központnak. Szent-ségimádásuk a hó első vasárnapján van.

A **Budapest-külsőferencvárosi Oltáregyesület** beszámolójából olvas-suk, hogy a 116 tagot számláló Oltáregylet minden hó első vasárnapján tartja szentségimádását (szentségkitétel, szentbeszéd, elmélkedés, Jézus Szíve litánia, ének; ismét szentbeszéd, elmélkedés, ének, majd Jézus Neve litánia, áldás). A kültelki nehéz viszonyok ellenére is 10—12 személyt foglalkoztat a kézimunka. Munkaórákon vallásos tárgyú könyvből olvasnak fel. A hadigondozó munkában 40 tag vesz részt. Tagsági díj címén szegénységük mellett is 120 P-t küldtek a Központnak. Buzgó helyiigazgató: Sváb László káplán úr.

A vidéki Oltáregyesületek sem maradnak el a nemes munka terén. **Csalló-kőzaranyos (Ekel filiája) Oltáregyesülete** örömmel jelenti, hogy 78 tagja minden hó első vasárnapján szentségimádást tart reggel 8 órától este 6 óráig két-két tag félórára beosztott imádási idővel. Mivel csak filia a községük, önállóan tartják imádási napjukat (Oltáriszentség csak a misén van kitéve). A filiális templom szent szerezvényeit karban tartják, a szükségleteket fedezik, a templomot ékesítik és gondozzák. Május hónapban minden nap litániát tartottak, júniusban pedig Jézus Szíve litániát; minden pénteken engesztelő ájtatosság volt a békéért és katonáért. Októberi ájtatosságot is tartottak, az első áldozókat megvendégel-ték, 38 darab egy kg-os csomagot küldtek a katonáknak. Gyűléseiket minden hó utolsó vasárnapján tartják. Központunknak 112.60 P-t küldtek be. Cseri István esperes úr lelkes munkája buzgóságra hangolta Csallókőzaranyos híveit is.

Csepel-Szabótelep Oltáregyesülete is igazi missziós munkáról számol be. Iskolai szükségképzéséből indult el az Oltáregyesület által az új lelkeszség élete. Húsz taggal elsőnek az Oltáregyesület alakult meg. «Mindent érted Jézu-som» jelszóval kezdődött az apostoli munka. Házról-házra járva hozták össze a létesítendő misézőhely felszereléseire szükséges összeget. De így hozták össze a misére járókat is, mert senki sem járt azelőtt misére. Ott esztendőn át sorozatosan rendezett előadások, szindarabok bevételeiből minden felszerelést beszereztek (harang, harmonium, oltárszőnyeg, sekrestye-szekrény, szobrok is kerültek a bevételekből). Ma már templomuk tervrajzával a kezükben imádságos lélekkel készülnek a legszebb munkára: a templomépítésre. Oszkó János volt hitoktató és Sarang Ferenc jelenlegi lazarista hitoktató atya lelkes munkája valóban az Oltár-egyesület által lett oly áldásossá.

Pestszenterzsébet-Szabótelep Oltáregyesülete ugyancsak értékes mun-kát végzett. Az 1932-ben alakult Oltáregyesület 25 taggal indult. Az elsővasárnap-i szentségimádás és közös imaóra ünnepélyes megrendezése adta az indítást a többi híveknek, hogy érdeklődjenek az Oltáregylet iránt. Szolnoky János plébános úr vette kézbe 1935-ben az egyesületet s a tagok száma 120-ra emelkedett. Előadá-sok, teadélutánok jövedelméből beszerezték a szükséges ruhákat, még dalmatiká-kat is, azután megfelelő szekrényt is a ruhák számára. Félórás beosztással végzik a havi szentségimádást. Utána új kultúrházukban gyűlést tartanak. Oltárdíszíté-seket négy csoport végzi, mindegyik 3—4 taggal, úgyszintén a Szentsír ékesítését is. Karitatív téren, első áldozók reggeliztetésében, körmenetek rendezésében tevéke-nyen segítenek. Sokféle kiadásuk mellett is 30 P-t tudtak küldeni a Központnak.

Ime néhány pillanatfelvétel az eucharisztikus szeretetfront működéséről. Ahol él a szentségi Jézus szelleme a buzgó lelkipásztorokban és a hívekben, ott újjáalakul az egyházközség arculata. Kár, hogy több felvételt nem mutathatunk be! De szolgáljanak ezek is tanuságul, hogy Oltáregyesületeink minden plébánián Krisztus országának előretolt őrállásai.

K. ügyvezető.

Oltáregyesületi lapunk az «Örökimádás» magas elismerésben részesült. A f. év január 23-tól február 2-ig rendezett «Első Magyar Orsz. Szaksajtó kiállítás»-on lapunk is résztvett és a kiállítás bíráló bizottsága «Elismerő oklevél»-lel tüntette ki. Ezúton is felhívjuk az Oltáregyesületek kedves tagjainak figyelmét, hogy lapunkra mindannyian fizessenek elő. A havonta megjelenő lap évi előfizetése 2 P, ami oly kevés anyagi áldozatot jelent. Lapunk cikkírói tiszteletdíj nélkül dolgoznak és így a befolyó jövedelem a központi Oltáregyesület útján a szegény templomok támogatását szolgálja.

Az Örökimádás-temploma ötödik gyóntatószékének előállítási költségeire mult lapunkban gyűjtést indítottunk. Örömmel közöljük, hogy a buzgó, áldozatkész lelkek azonnal jelentkeztek. Ime a beszámoló: 1000 P-t adott egy magát megnevezni nem akaró úr; 100 P-t egy buzgó hívő; 20 P-t Artmann Rókusné; 10 P-t: Csányi Istvánné, Csomány Gabriella, Varga Istvánné, egy felgyógyulásért, jó szándékra, egy gyakori gyónó; 8 P-t Babenycz Ilona; 7 P-t: öz. Bokor Sándorné, hétf. Szent Szűz közb.; két testvér; 5 P-t: Adorján Zoltánné, Pauer Ilona, Lukács Istvánné, Konyicsk Mária, N. N., N. N.; 4 P-t: Dertics Gyuláné, Bodó M.; 3 P-t: Lángi Mihályné, Varankó Aranka, Molnár Mihály, Jézus Szíve eng., Kovács Györgyné; 2 P-t: Lecsó Jánosné, N. N., Tanyána, N. N., egy beteg, N. N., öz. Simon Józsefné, N. N., Pozsgai-család; 1.20 P: Eucharisztia imádója; 1 P-t: Grosz Mária, egy Szent József-tisztelő, Matusek Nándorné, Tószegi Etel, öz. Boros Józsefné, Pliverics Miksáné, Nagy Ferencné, Szakács Ernőné, Vics Ferencné, Erdélyi Ferencné, N. N.; 50 fill.: Szikora Nándorné. **Összesen: 1292.70 P.** (A teljes költség 3100 P lesz!) Az eucharisztikus Jézus jutalmazza meg az áldozathozókat sok-sok kegyelmével! Szentmisénkben állandóan megemléke-zünk jötevőinkről.

Központi Oltáregyesületünk hivatásánál fogva nem foglalkozhatik egyházi ruhaanyag árusításával. (A mostani háborús idők miatt éppen nem!) A beszerzett anyagokat feldolgozza és kész ruhákat juttat a kiállítással kapcsolatban. Egyébként az árusítás technikailag is lehetetlen, mert sem raktárhelyisége, sem kiszolgáló személyzete nincs. Nálunk minden munka szeretetszolgálat. Ezen oknál fogva nem vállalkozhatunk gyűlés- és beszédvázlat-anyag kiadásával sem. Örökimádás c. lapunk mindig ad bőven anyagot, de érdeklődésre is szívesen adhatunk útmutatásokat.

Ünnepélyes oltáregyesületi tagfelvétel volt június 6-án Alagon Csík József esperesplébános úr plébániáján és június 14-én Bpest Tisztviselőtelepen Légrády János plébános úr plébániáján. A mindkét helyen szép számban jelentkezett tagokat Kiss István h. ügyv.-igazg. avatta fel alkalmi beszéd kíséretében.

Újra kapható Poppe-Mátrai: Az isteni Gyermekeknél c. eucharisztikus gyermek imakönyv. Az ízléses kötésű, vaskos imakönyv 2.50 P-től kapható kiadó-hivatalunkban, IX., Üllői-út 77. sz. (utánvétellel, vagy a pénz és portó előzetes beküldésével). Legszebb ajándék gyermekeink számára.

Eucharisztikus triduum volt június 24—26 között az Örökimádás-templom-ban. A triduum szónoka dr. Hütter Lajos érs. tanácsos hittanár úr volt.

TELJES BÚCSÚK.

Júl. 1. júl. 2. (Jézus szent Szívének ünnepe); júl. 13. («Brüsszel csodája»); júl. 22. (Szent Mária Magdolna); júl. 29. (Szent Márta); júl. 31. (Szent Ignác). Az imádási óra napján és egy tetszésszerű napon (szokásos feltételek mellett).

Hiszek Jézus Krisztusban, aki leszen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat.

Mennyei dicsőségébe távozott Jézusunk még egyszer és utoljára meg fog jelenni előttünk a világ végén. Az a mindig jószágosnak és irgalmasnak ismert Jézus kibontakozik majd a csendes hallgatás felhőiből, hogy mint bíránk mutakozzék be. A Szentírás lapjai csak ritkán mutatják be Jézust, a bíraskodó Mestert. Legtöbbször alattomos ellenségeit, a farizeusokat bírálgatja; feléjük szól dorgáló szava, vagy bírálata. A legtöbb ember nem is tudja, vagy talán nem is szereti másképpen elképzelni Jézust, mint a símogató, gyógyító, enyhítő jó Pásztort. Pedig a mi Jézusunk nemcsak Megváltónk, hanem bíránk is lesz.

Eljön Jézus, hogy a mennyei Atya által neki adott jog alapján minden embert megítéljen. Egy hatalmas és méreteiben ki sem fejezhető tömeg fog felvonulni Jézus előtt. Akarva nem akarva mindenki meg fog előtte jelenni. Megjelennek majd a buzgó, istenfélő lelkek, akik örömmel fognak elébe lépni. Hiszen minden reményük, minden vigaszuk, vágyuk csak Jézus volt. Leírhatatlan öröm fogja átjárni őket, hogy Jézusuk elé léphetnek. De el fognak jönni azok is, akik kerülték őt. Akik felekezetenkívülivé lettek, hogy ne kösse őket a vallás szent köteléke. Eljönnek a névleg vallásosak, akiknél csak cím volt a vallás, de élmény ritkán, vagy sohasem volt. Akik kerülték az Isten házat és toporzékoltak mérgükben, ha Jézusra hivatkozva figyelmeztették őket. És most ott kell állni előtte egy egész világ szemeláttára. Micsoda csodálatos szembesítés lesz ez! Milyen impozáns módon fog megnyilvánulni a földön kisemmizett Jézusnak abszolút isteni hatalma.

Felszínre kerülnek az emberi élet titkai. A mindig rejtett gondolatok, a ravasz módon leplezett cselekedetek épúgy, mint az emberek előtt ismeretlen életszentségek. Micsoda átértékelések lesznek. Arannyá válnak a földön kinevetett önmegtagadások, áldozatok, kereszthordozások. Sárrá, hamuvá devalválódnak a földi kincsek, rejtett valuták, nevetségesen hajsolt rangok. És a nagy meglepetés között megszólal Jézus. Bírói hatalmával megítélve az embereket külön választja a jókat és a gonoszokat. A jobb-ján állókhoz így szól: «Jőjjetek Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot.» (Máté 25, 34.) A balfelől állókhoz pedig így szól: «Távozzatok tőlem átkozottak az örök tűzre.» (Máté 25, 41.) Megmásíthatatlan ítélet lesz ez, fellebbezés ki van zárva. Így sohasem beszélt még Jézus. Talán éppen ezért nem is hitték el sokan az ő létezését, vagy legalábbis ilyen nagy hatalmát. De így kívánja a mennyei Atya, hogy a sokszor megbántott Jézust méltó módon rehabilitálja az emberek előtt. Ez lesz a világtörténelem legmeggrázóbb jelenete.

Mivel Jézusunk egyúttal bíránk is lesz, igyekezzünk a vele való találkozásra felkészülni. Hívó ember ezt is belekalkulálja életének számvitelébe. Nem álmithatjuk magunkat azzal, hogy ráérünk. Szent Pál mondja: «Józanodjatok ki igazán és ne vétkezzetek.» (I. Kor. 15, 34.) Jó ezt hangoztatnunk ma, amikor az emberek csak a jelenvaló dolgokat hiszik és fogadják el. Sokszor még a hívőknek látszó embereket is megteveszti az evilágot imádók viselkedése. Sokaknak a vallásossága pedig csak üres hangulat, levegőbe való ábrándozás. Mi ne feledjük: egyszer jön Jézus és ítéletet tart az akkor élők és a már meghaltak felett. Készen akarunk, Uram, téged várni, hogy ítéleted üdvünkre lehessen!

K. I.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAJ GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

KICSINYSÉGEK.

Nagyon érdekes kort élünk. Mindenütt nagyvonalú tervek, alkotások kontúrjai bontakoznak ki. Már tiszteletre méltó távolságnak csak azt számítjuk, amely az ezer kilométernél kezdődik. Lassankint már háborúnak is csak az számít, amely több kontinenst von bele a küzdelembe. Vagy talán lesz olyan kor is, amely már nem elégszik meg a földgolyóval, hanem attól elszakadva a mérhetetlen dimenziók meghódítását fogja célul kitűzni. E csodálatos törtetés észrevétlenül belelopódzik az embermilliárdok lelkivilágába és nem ér rá senkisémet figyelni a kicsiny dolgokra. Vagy ha észreveszi, egy pillanatra megáll, esetleg mosolyog gúnyosan, vagy fölényesen leinti. A tempó pedig tovább parancsol.

A kicsinynek látszó dolgok észre nem vevése pedig fájdalmasan érinthet bennünket. A motor szerelésénél a szerelő egy kis csavar behelyezésére nem ügyelt. A motor repülőgépbe került. Működés közben a csavar hiányában meglazult és elromlott. A gép lezuhant egy kicsinység miatt. — Valaki minden nap néhány fillérrel megcsalta gazdáját. Később súlyos összeggé nőtt a kár. Rájöttek, a bűnöst elzárták, pedig csak kicsiny dologból kezdődött. — A családba bekerült egy pornográf folyóirat. Ott hevert az asztalon. Az iskolásleány kezébe került. Rövid idő múlva megszökik hazulról, elbukik egy kicsinység miatt. — Valaki egy szokásos bűnét állandóan kihagyta a gyónásban. Nem tartotta nagy dolognak. Haldokló perceiben jajgat pap után. Hiába, mert későn érkezett meg az úr szolgálja. A haldokló elkárhozott egy kicsinység miatt. — Mennyi ilyen kicsiny-

nek vélt dolog lesz okozója nagy tragédiáknak. Ha valami csodás műszerrel csak egy nap tragédiáit lemérhetnénk, hát megdöbbennénk.

A kicsinynek látszó dolgok figyelembevétele nagy eredmények kiinduló pontja lehet. Valaki önállóan dolgozik hivatalában. Hónapokon át senki sem ellenőrzi, de nagyon pontosan végzi munkáját. Pedig észre nem vették eddig, talán éhbérért dolgozott. Váratlanul hivatalvizsgálat van. Az ellenőrzés eredménye: teljes megbízhatóság, értékes munkaerő. A szürke alkalmazott a vállalat igazgatóságában kap helyet, kicsinység miatt. — Valaki gyermekkorától fogva becsülte a másét. Szegény, toprongyos volt, de idegen jószágot nem tartott magánál. Egyszer mégiscsak kezébe kerül egy értékes táská. Azonnal illetékes helyre juttatja. Hihetetlen érték volt benne. Az eredmény: megbecsült álláshoz juttatás, egy kicsinység miatt. — Valaki minden este imádkozott és lelkiismeretét vizsgált. Nagyon romlott környezetben kellett naponta dolgoznia. Munkatársai mind bajba kerültek előbb-utóbb, ő becsületesen kitartott munkahelyén, nem esett el, egy kicsinység miatt. — De nem folytatom tovább. Hiszen ezrével hozhatunk fel eseteket, amelyek tételünket igazolják.

A világ sokszor nagyhorderejű dolgokat kicsinységeknek tart. Talán ez az oka, hogy korunk oly felületes, hogy kevés a szellemi nagysággal párosult lelki mélység. A világ hiúságaival való versenyfutás súlytalanná teszi a lelkiéletet. Ezért sok ember a vallást, a lelket, az örökkévalóságot csak lemosolyogja, kicsinységnek tartja. Kedves Testvéreim! Ebben a rohanó világban álljunk csak meg néhány pillanatra ezeknél az úgynevezett kicsinységeknél. Elmélkedjünk, gondolkodjunk, okosodjunk és tanuljunk. Szent hitünk nagy igazságai mindmegannyi állomások. Aki ezeknél közbe-közbe megpihen, az felüdül, bírja az élet menetét és hidat ver az örökkévalóság partjai felé. Áldottak és boldogok, akik a kicsinységeket nagy dolgoknak tartják.

Kiss István.

A csodálatos Kanter.

Már több mint 20 esztendeje, hogy szentéletű Prelátus Urunk szemeit az örök álomra lehúnyta, melyből csak a feltámadás angyala fogja felébreszteni. De áldásteli emlékezete él szíveinkben és Isten előtt való kedves voltát bizonyítja a következő eset:

D. Jolán 16 éves leánya, ki Budapesten a VI. kerületben lakott, 1920 májusában kezdte baját először érezni. Hat hónapon keresztül hol jobban, hol rosszabbul volt, míg októberben annyira előre haladt már betegsége, hogy bevittek az újpesti gróf Károlyi kórházba. Az orvosi vizsgálat bélbakteriális állapotot meg és a baj napról napra annyira súlyosbodott, hogy ellátták az utolsó szentségekkel, szombati napon. Kanter Károly temetését megelőző délután, midőn felravatalozva feküdt az Örökimádás-templomban, egy asszony, özv. K. Gyuláné meglátogatta a kis beteget; azután rövid idő múlva így szólt: «Nem maradhatok tovább, mert el akarok menni Kanter Prelátus Úr ravatalához, hogy a holttest mellett imádkozzam». «De szeretnék én is elmenni», — mondta a beteg. Egy fiatal leány, ki szintén jelen volt, — R. Teréz — s ki nagyon bízott Kanter Károly hathatós közbenjárásában, azt mondta erre: «Elmegyek én a nevedben és nagyon fogok imádkozni felgyógyulásodért». Valóban el is ment és megfogadta, hogy ha a beteg meggyógyul, nyilvánosságra hozza az esetet Isten szolgája nagyobb dicsőségére.

A betegség akkor oly válságos fordulatot vett, hogy a kezelő dr. K. semmi reményt sem nyújtott a beteg leánya édesanyjának a felgyógyulásra nézve. Egy

daganat képződött jobboldalt a belek között, amelyek telve voltak gennyel. Operáció talán segíthetett volna, de a leánya annyira gyenge volt, hogy nem lehetett megkísérelni. Ezen súlyos állapot ellenére is, szombaton és hétfőn, a Prelátus Úr koporsójánál szándékára elvégzett ima után, annyira megjavult, hogy az őt meglátogató Medarda nővért, — annak legnagyobb csodálkozására, — arra kérte, hogy vigye haza a kórházból. Jolán régi növendéke volt s azért tréfásan azt mondta megnyugtatóra: «Túl nagy vagy már ahhoz, hogy eldughassalak a köpenyembe». Néhány napig sikerült még ágyban tartani, de hamarosan felkelt és november 25-én elhagyta a kórházat. Oly jól érezte magát, hogy ugyanazon a napon már játszott az őt neveltető intézet által rendezett színdarabban. A beteg, aki betegsége alatt csak kevés levessel és tejjel táplálkozott, ezután egyszerű étvágnak örvendett és kitűnően aludt is. A csodálatos imameghallgatás egészen szembetűnő volt és sejtetni engedi Kanter Károly hathatós közbenjárását.

Kongreganista.

Szent Pál apostol bazilikája.

(Római útiemlékek 1940-ből.)

Az ostiai úton, a «falakon kívül» méltóságteljes magányában a római mezők között áll az örök város legszebb bazilikája. Tavaszba boruló ünnepi hangulat, — nagypéntek délutánja van. Itt künn a földet között elhagyott helyen, ahol még a madár sem jár, csak a fák koronái hajolnak meg mélyen a templom Apostol-halottja előtt, lépteimet is halkabbra fogom, mikor végigmegyek a bazilika oldalhosszára, valahogy meg ne zavarjam álmát annak, Aki az egész földnek világító fátyla volt, a földkerekség fényessége s Aki Krisztus nevéért kard alá hajtotta fejét és 67-ben itt nyerte el vértanúságát. A bazilikát, amely oly fenséges, mint a nagy Apostol élete volt s oly szép, mintha ma épült volna, aszfaltos út veszi körül, ezen hajtának be a konflisok az ideérkező zarándokokkal. A templom apsisa fekszik az ostiai úton s így az Apostol holtteste ma is kivégzésének helyén pihen, — a bejárat a bazilikába a mezőkről nyílik.

Szent Pál apostol sírja fölé először kis memoriát (=emlékkápolnát) építettek, később Nagy Konstantin emeltetett itt bazilikát, amit Theodoziosz császár nagyobbított meg. Ez azonban nagyrésztben leégett s helyére épült a mai 120 méter hosszú hatalmas templom. A bazilika előtti átriumot négyszögű fedett csarnok övezi, amit könnyedén tartanak két-három változatú csavartoszlopok. Az előudvar kis kertjében délszaki növények között az apostolfejedelem szobra áll. A templom timpanonján a bejárat felett, Krisztusnak, Szent Péternek, Szent Pálnak s a négy nagy prófétának szépséges mozaikképe szikrázik a napfényben.

Az előcsarnokból nyílnak a bazilikába vezető hatalmas kapuk, köztük a Porta Santa is. Egy kép elevenedik meg szemeim előtt, amint befelé tartok a templomba, az 1925-ös nagy szentév, mikor e kapukon olaszok, németek, franciák, angolok, magyarok, japánok, kínaiak, indiánok, a föld minden népei jöttek zarándoklatban ahhoz, Aki egykor Krisztus nevét vitte el a pogányok közé. Most, amikor mély megindultsággal belépek a bazilikába, néptelen az egész templom, csak a szentély márványpadjain zsolozsmáznak bencés szerzetesek.

Páratlan látvány fogadja a bazilikába lépőt, — nyolcvan fehér márványoszlop tagolja öt hajóra a templomot. A középhajó freskóin Szent Pál apostol élete van megörökítve, az oszlopok felett pedig a világegyház uralkodóinak, kétszáz-

Leborulok imádságra a confessio előtt, a szolozsmázó szerzetesek elhallgatnak, fenséges csend borul a bazilikára, — elmélkedem. Itt pihen Krisztus választott edénye, a nemzetek apostola, a Benjamin törzsből származott Saul, a szeretet himnuszának írója, tarzusi Szent Pál, akit az Úr tűzzel és lélekkel keresztelt meg s Aki Kelet kapujánál, Damaszkusz előtt, forró alázattal telített megadással kérdezte Mesterét: «Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?» Itt nyugszik az, Akiben testet öltött «az a típus, amely sem római, sem zsidó, sem görög, hanem krisztusi, ezaz apostoli, Akit tűzbe és fénybe merített Krisztus» (Prohászka), amittől «kitágult a szíve», mint írja önmagáról korinthusi híveihez. Megtérésének nagymérvűségén ő maga is elcsodálkozik s így ír a rómaiakhoz róla: «Ó, Isten bölcsességének és tudományának gazdagsága! Mily megfoghatatlanok az Ő ítéletei és felkutathatatlanok az Ő utai»: Itt van Ő, Aki egész életét a népek térítésének szenteli, nevétől hangos Kis-Ázsia, Szíria, Ciprus, Kréta; az Evangélium fényét Európába is elhozza. Itt nyugszik az, Aki életében «mindenkinek mindene» lett, Akiben Krisztus megdicsőítette magát, s Aki az Apostolok között magát a legkisebbnek mondja. Mily hatást tehetett az Ő tanítása az emberekre, mikor az Apostol maga írja, hogy a galaták oly tisztelettel fogadták Őt, mintha Isten angyala lett volna s szeretetből a szemöket is kivágták s odaadták volna neki. Ily elragadtatással beszélt az Údvözítőről az az Apostol, Aki a Megváltót életében nem is látta. Aranyshájú Szent János mondja: «Mikor majd megnyílnak a sírok a feltámadás napján, főleg két sírra lesz a világ szeme függesztve : Szent Péter és Szent Pál sírjára. Ő, ki adja nekem azt a szent kardot, mely Pál fejét vette? Koronát csináltatnék belőle. Nem kellene nekem más korona az örök dicsőségben, mint amelyet Pál kardjából kovácsoltatnék.»

Ime így néz ki ma az a hely s az a bazilika, amit a népek apostolának sírja fölé emelt a keresztény kegyelet. Szent Péterrel egy napon végezték ki Szent Pál apostolt, Őt azonban, római nemes lévén, nem lehetett keresztrefeszíteni, azért karddal fejezték le. «Pallos sújtott rád le Pál, ám diadalod napja volt ez, nem halál» — mondja róla a Breviárium. A hagyomány szerint feje a földreesséskor három helyet érintett, ahol három forrás fakadt, amit Tre fontana (= három forrás) néven mai napig mutatnak. Az ember sok mindent szeretne tudni a nagy Apostolról: milyen lehetett utolsó útja, utolsó imája, voltak-e akkor kíséretében keresztények is, kikre adta utolsó áldását, ki fogta fel a népek Apostolának kiomló vércseppjeit? Mindez a hagyományba vész el.

Nézegetem a bazilika pazardíszítésű kápolnáit, mindegyik egy-egy templom-

Odatérdelek újra a Confessióhoz, hosszan fogvatartja a lelkemet az apostol-
sír s az Egyháznak imáját, amivel az Apostolfejedelmet magasztalja, mondoga-
tom: «A Te neved, ó Pál, megindít és elragad engem. Ki tudná megpróbáltatásaid-
dat, áldozataidat mind megnevezni! A tömlöcöket, melyeket szenvedéseid meg-
szenteltek, a bilincseket, melyek kezedet megdicsőítettek és a sok gyalázatot, mely
crényeidet felmagasztalta. Ez volt a jutalom, melyért elmenvén az egész világra,
hirdetted Jézus Krisztust. Magasztalva legyenek az ajkak, amelyeket ily hivatás
szentelt meg s a tagok, melyek örüket Isten Egyházáért ontották». Igen, ez volt a
jutalmad, ez a gyönyörű bazilika, amelyet vértanúságodért kaptál a keresztény-
ségtől s ahonnan most távoznom kell, bármennyire fáj is, búcsúznom kell tőle.
S a búcsúban mindig benne van az az érzés, eljutok-e még valaha ide?

Mégegyszer végigszalad tekintetem a pápák fénylő mozaikképein, az apsis tündöklő mozaikfalán, odakünn mégegyszer megcsodálom a bazilika homlokzatát, végigmegyek a páratlanul szép oszlopcarnokon, falai visszaverik lépteim kongását, azután végigtekintek a földéken, langyos szél simít végig rajtuk s ellibben az ezernyi fűszál között, elnézek a messzeségbe, ahol az olajfaerdők, babérfák között kiemelkedik az örök város látképe s míg a napsugarak lassan leáldoznak az égen, biborfénnyel bevonják a bazilikát, utolsó üdvözllet suttagok: «Ó, boldog Róma, melyet vérük áztatott, földed megszentelték e szent Apostolok».

Hoffer Ilona, róm. kat. hitoktató.

A megdicsőítés útján...

Jézusról nevezett Mária anyja a hitnek, szeretetnek, az önmegtagadásnak, buzgóságnak, bátorságnak és türelemnek a hőse. A sok munka (életében 18 rendházat alapított Franciaországban, Belgiumban, Angliában, Olaszországban, Spanyolországban és a missziókban) önsanyargatás, melyet utólérhetetlen hősiességgel gyakorolt és szenvedések következtében kimerülve csendesen elhunyt Firenzében 1878 február 22-én. Halálakor — az orvos tanuságtétele szerint — a szíve kettérepedt.

Isten hű szolgálójának már életében is sok csodás imameghallgatás történt. Halála után az iránta való bizalom csak nőtt. Sok csodásnak nevezhető gyógyulás tanuskodik arról, hogy nagy közbenjáró hatalma van az égből. Boldoggá avatási pöre már majdnem befejeződött, csak a csodás eseményeknek az egyházi hatóságok által való teljes elismerése van még hátra. Forduljunk hozzá bizalommal és az esetleges imameghallgatásokról adjunk jelentést a Budapesti Mária Reparatrix Zárdának (IX., Üllői-út 77.)

A boldoggá avatási perrel kapcsolatban 1943 április 15-én a sír felbontására került a sor. Isten hű szolgálója már 65 évvel ezelőtt húnyt el. Az egyházi bíróság összejövele 1/2 10 órára volt kitűzve s csakugyan elég pontosan meg is kezdődött a hivatalos eljárás (mind erről egy Rómából érkezett levél tesz tanuságot). Először a halottas kápolnában egy okmányt olvastak fel, melyet a szokásos eskütelek követtek azok részéről, akik bármi módon részt akartak venni a sírbolt és koporsó felnyitásánál. Ezután a sírbolt felnyitása következett. Először felemelték a márványlapot, mely a kriptát fedi, azután láthatóvá lett a hármaskoporsó. A koporsót felhozva azt teherautóra tették és egy fekete gyászleplel lefedték. A jó Isten virágról is gondoskodott, mert egyik szerzetesnő — hozzátartozói közül egy valaki — gyönyörű fehér csokrot helyezett a lepelre. Azután megindult a menet. A temető templomában éppen akkor harangoztak a 1/2 11 órás misére s a harangok örvendő hangja, mely mintegy a koporsót is kísérte, szinte a jövődicsőség előhírnökeinek is tűnt fel.

A Mária Reparatrix Társaság jelenlegi általános főnöknője egészen közelről követte az autót. Azután jöttek a bíróság tagjai és egy kis csoport a szerzetesnők közül, végül néhány ismerős és az eléggé tekintélyes számú egészségügyi, temetkezési stb. alkalmazottak.

A mintegy 1100 méternyi utat mindenki csendben imádkozva végezte. Az út a temető szép fásorán át vezetett s a madarak szép éneke és csicsérgése kísérte a koporsót és méginkább emelte a lelket. A legmeghatóbb pillanat azonban a koporsó felnyitása volt. Először ünnepélyesen kihirdették, hogy özsentsége a Pápa által fenntartott kiközösítés éri azt, aki a koporsóból bármit is elvenne, vagy ahhoz hozzátenne. Ezután felnyitották a koporsót. Az általános Főnöknő közvetlenül a koporsó mellett állott. Mikor a harmadik koporsót felnyitották, előtűnt Jézusról nevezett Mária anyának alakja. Ezt a pillanatot leírni nem lehet, ezt átélteni kell. Láttuk őt, egészen meglehetett őt ismerni. Az egyházi jegyző mindenről jegyzetet készített. A töviskoszorú (ezt a szerzetesnők utolsó fogadalmuk letétele napján kapják) még teljesen ép volt, de amint hozzányúltunk, széthullott. A többi tárgy, a fémszív, feszület, rózsafüzér zöldes penésszel volt fődve, de teljesen ép volt. Az öltözék sértetlen volt, ruha, skapuláré, fátyol, harisnya, vászoncipő, de mind sáfránysárga. Úgy látszik, a diófa hatása miatt, melyből az első és második koporsó készült. A kezek szorosan össze voltak téve. Az orvos nem engedte a ruhát levenni, nehogy csonttörés következzen be, úgyszintén a harisnyát sem cserélték ki. Azonban a skapuláré, fátyol, homlokkötő, fejkötő, vállkendő, zsinóröv, szív, rózsafüzér és vászoncipők kicserélésre kerültek.

Este 6 órakor ismét hivatalosan lezárták a koporsókat és visszahelyezték a sírboltba, melyet újra lezártak. Az új felbontás valószínűleg csak a boldogáavatás napján lesz. Addig is imádkozunk csodáért, hogy a boldogemlékű alapító Főnökanya mielőbb a legnagyobb megdicsőítés részese lehessen.

Zelatrix.

A szombathelyi főplébánia Oltáregyesülete jelenti: 1943 június 10-én szerény gyűlés keretében ünnepelte szeretett Igazgatója s egyben Plébánosa, dr. Szendy László, pappászentelésének 25 éves jubileumát. Elsők voltunk az ünnepségen, mert mi voltunk az első egyesület, melyet Plébánosunk működésének kezdetén életre hívott. Eppen ezért ünnepségünk meglepetésszerűen érte Igazgatónkat. Mintegy mehökkent, amikor a virággal feldíszített terembe lépett, hiszen ő szerénységében semmire sem gondolt. Azt hitte, hogy szokott gyűlésünket tartja meg. Amint végighaladt sorainkon, mintha máskor olyan egyenes alakja kissé meggörnyedt volna. Vajon a 25 éves papi életnek terhe nehezedett rá? Vagy talán ünnepségünk felelősségének érzetét juttatta eszébe? Valószínű, mert beszédében, melyben választolt jegyzőnk kedves, szép felköszöntésére, méltatlanságát hangsúlyozta. Bájos alázatossággal mondotta, hogy ha az Üdvözítő ma őt is megkérdezné, mint egykor Pétert, vajon jobban szereti-e, mint a többiek, ő nem merne igennel válaszolni, mert azt hiszi, hogy hívei közt vannak, akik nálánál jobban szeretik az Ur Jézust. De egyben óhaja és imája, hogy amint hívei őt sarkalják az Üdvözítő nagyobb szeretetére, úgy ő is sarkalja őket mindig nagyobb szeretetre.

Lelkicsokrot ajánlottunk fel szeretett jó Vezetőnknek eucharisztikus virágokból: szentmisékből, szentáldozásokból, szentségátogatásokból. Hiszen plébánosunk gyűjtötte össze az Oltáriszentség köré, ő tanított meg imáadására és szeretetére. És mi szerényen, de mégis büszkén vallhatjuk, hogy megértettük hívó szavát. Hívása nem volt a pusztában kiáltónak szava, mert székesegyházunk legbuzgóbb látogatói az Oltáregyesület tagjai. Lelkicsokrunkat áldozatokkal, önmegtadadással fűztük össze. Annyi alkalom kínálkozik erre a mai nehéz viszonyok között. Úgy éreztük, hogy amikor szeretett Plébánosunkért ajánljuk fel ezeket, máris könnyebb, édesebb a nehéz áldozat.

A szép napnak emlékére Missalét adott az Oltáregyesület Igazgatójának. Azt gondoljuk, hogy annak minden lapjára egyikünk neve van írva s amint forgatja jó Pásztorunk e könyvet, megemlékezik szentmiséjében hűségese nyájáról.

A gyűlés véget ért. Ki tudná megmondani, hogy a csendes szemlélet mi kapta meg jobban: az ezüstmisés papnak éppen ünnepségében olyan megható egyszerűsége és alázatossága, vagy híveinek bensőséges ragaszkodása, amellyel mindegyik elhozta egy-két virágzálát, hogy ebben fejezze ki háláját, tiszteletét, szeretetét? Annyi bizonyos, hogy mindnyájan felemelő érzéssel és azzal az imádságos óhajjal távoztunk, hogy amint itt a földön oly sokszor együtt imádtuk a szentségi Üdvözítőt szeretett jó Plébánosunkkal, úgy imádhassuk és magasztalhassuk vele együtt az egész örökkévalóságon át az isteni Bárányt.

Új gyóntatószékre adakoztak. 20 P: Airoldi Angela, N. N., egy alázatos hívő; 12 P: N. N.; 10 P: N. N., Vascsak Anna, Berkes Simonné, özv. Csizmarik Andrásné, N. N., Welker József, Széplaki Júlia, Bernyonszky István és neje Klára, N. N., N. N.; 8.70 P: Lenkovits Vilma gyűjtése; 8 P: Ványi Jánosné; 5 P: N. N., özv. Dávid Józsefné, Antal Mária, özv. Németh Györgyné, Hamzsi M., Szőnyi Ilona, özv. Marosi Lipótné, Litosek Bálint, N. N., Réty Miklósné, Kövér Gáborné, Petravolszky Ilona, Fodor Sándor családja, Gyula, D. I., N. N., Róna-család; 4 P: N. N., Imre; 3 P: Bacs Mária, Bokor Sándorné, N. N., N. N., özv. Nagy Mártonné; 2.60 P: N. N.; 2.50 P: N. N.; 2 P: Hótyay Olga, N. N., N. N., özv. Vincely Benjáminné, Fördös Károlyné, N. N., Horváth Jánosné, Csiba Borbála, Hillig Lajosné, özv. Kolombár Ferencné, N. N., özv. Helmer Ferencné, N. N., N. N., Meggyesi Lajosné, Holcinger nővérek; 1 P: N. N., Sodlány, N. N., N. N., N. N., N. N., Somogyi Istvánné, N. N., Beke Lajosné, N. N., N. N., N. N., Horváth Mihály, G. E., Nyugdíjas, Simel M., Markóné, N. N.; 50 fill.: Ries Borbála; 40 fill.: N. N. Összesen: 352.70 P. Összes gyűjtés eredménye: 1645.40 P. (A teljes költség 3100 P lesz!) Isten fizesse meg!

Teljes búcsú: Augusztus 5. (első csütörtök), aug. 6. (első péntek), aug. 15. az imádási óra napján a közös összejövetel napján és egy tetszésszerű napon.

Hiszek a Szentlélekben.

Szent hitünknek legszebb magaslataira visz fel bennünket a Hiszekegy, mikor a Szentlélekisten létezésére mutat rá. Elvezet bennünket ahhoz a csodálatos isteni személyhez, aki az Atya és Fiú örök megbízásából a kegyelem láthatatlan sugarain keresztül lelkünkkel van kapcsolatban. Isten országának csodás kegyelem-rádiós leadó-állomása a Szentlélek. Éppen ezért működése örökké titokzatos marad előttünk. De éppen az Ő létezése boldogító tudat lesz számunkra mindenkor, mert tanubizonyságul szolgál az emberi lélek valósága mellett. Az ember lelke a Szentlélek kegyelmi aktivitásával szemben a rádió-felvevő állomáshoz hasonlítható. A Szentlélek által közvetített kegyelmeket az emberi lélek van hivatva felfogni. Ha nincs lélek, a Szentlélek sem tud kapcsolatot tartani az emberrel, mert a lélek csak a lélekkel közlekedhetik. Amint a Fiúisten csakis az emberiség lelki megváltásáért jött a földre, akként a Szentlélek is az ember lelkéért folytatja misztikus munkáját. A Jézus által szerzett végtelen értékű érdemeket mint valami jóságos kezű kamarás kegyelmek formájában osztogatja a Szentlélekisten.

A Szentlélekistennek velünk való kapcsolata látható formák között a legszebben pünkösdi napján nyert kifejezést. Mikor a félénk apostol-kollégiumot tüzes lángnyelvek alakjában felkeresi, valójában kettős hatást fejtett ki. A bizonytalankodókat megvilágosította, a félénkeket megbátorította. E megvilágosító és bátorító tevékenysége folytatódik és ismétlődik meg állandóan az Anyaszentegyházban és az emberek lelkében. Oly munkaterületek ezek, amelyek nem boldogulhatnak a Szentlélek nélkül, illetve nem szolgálhatnak Isten-szabta céljaiknak, ha nem volna Szentlélek. Értelmünk az eredeti bűn miatt elhomályosult. Sok mindent nem tud helyesen felfogni és átlátni. Bizonyos igazságokat nehezen tud magáévá tenni, vagy csak nagyon homályosan él benne az igazság tudata. Akaratunk is meggyengült. Az üdvösséges cselekedetek megtételére lustává lett, viszont a bűn elkövetésére hajlamosabbá vált. Pedig értelmi és akaratilagunk szolgálatkészsége és pompás együttműködése teheti csak földi életünket igazán harmonikussá. Csak a kettő együttműködése teheti boldoggá nemcsak az egyén, hanem a közösség életét is. Ha akár az értelem, akár az akarat működése nem a Szentlélekisten tervei szerint történik, akkor katasztrófa következik be az élet egész vonalán. Korunk éppen ezért vétkes, mert kivonta magát a Szentlélek jóságos protektorátusa alól és önmaga szabta meg haladásának irányát és feltételeit. Csoda-e, ha a sikertelenség betonfalába ütközött?

Kimondhatatlan szükség van tehát a Szentlélekre. Mindennapi életünk ezernyi változata között csak a Szentlélek kegyelme tud biztosan vezetni bennünket. De ne feledjük el, hogy a Szentlélek ott működik legszívesebben, ahol kéri az ő segítségét. Nem lehetünk ácsorgó, levegőbe néző, csodavárási emberek. Közre kell működniük a kegyelemmel, illetve állandóan kérni kell azt. A kegyelem remekműve, Szent Pál apostol mondotta: «Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok és az Ő kegyelme nem volt bennem eredménytelen». (I. kor. 15. 10.) A lélek a Szentlélek hárfája és ő a kegyelem által játszik rajta csodálatos szimfóniákat. Akinek a lelke be van hangolva, az készséges eszköz lesz a Szentlélek számára. Sajnos, vannak lehangolt és szakadozott húrral éktelenkedő hárfák is. Legyünk mi valamennyien a kegyelemosztogató Szentlélek készséges hárfái, hogy boldogan győződhessünk meg az ő létezésének vigasztaló voltáról!

K. I.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.
Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Együttérzés.

Rómának, az örök városnak klasszikus épületei felett megjelentek a pusztítást sötét madarai. Vijjogásuk nyomán megindult a halálhozó bombazápor. Emberek hullanak el, történelmi eseményeket látott épületek omlanak össze. Templomoszlopok inognak meg és oltárok dőlnek le. A modern vandálok vonulnak fel pokoli céljaik érdekében. Hát ez is lehetséges? Hát még az Isten házáat sem kíméli meg az emberi gonoszság? Vagy mit vétett ellenünk a «jó» Isten, hogy templomát ilyen könyörtelen pusztulásra ítéli az ember-féreg? Behúnyom szememet, borzadály fut át rajtam. Lélekben ott járok Szent Péter utódja mellett a füstölgő romok között. XII. Pius «a nagy engesztelő» fájdalomtól megtört arccal szinte megkövülten áll meg a gonoszság tetthelyén. Ő nemcsak a San Lorenzo-t gyászolja, hanem a többi templomot is. Lelki szemei előtt elvonulnak az ellenséges támadásoktól feldúlt templomok, a felséges tabernákulumok, a mélyen megsértett Eucharisztikus Jézus. Szinte látom, amint markáns arcán végiggördülnek a könnyek: Uram, látod, mily nagy a gonoszság hatalma; az ember már nemcsak egymást nem kíméli, hanem Tégedet sem. Igen, az ember elhagyta az Istent és ezt követte szinte automatikusan egymás gyűlölete. Pedig ez a kor műveltnek hirdeti magát. Lemosolyogja azonban a középkori ember vallásos áhítatát, őt bigottnak, elmaradottnak hirdeti. De azok tudtak gyönyörűséges templomokat építeni, tudtak szépen imádkozni, himnuszokat zengedezni. A modern kor emberei úgylátszik ebből édeskeveset tudnak, náluk a kultúra elsősorban e világ szolgálatát jelenti.

A gonoszság szervezetsége megdöbbentette a nemesen gondolkodó embe-

reket. Részvétnyilatkozatok tömegeit juttatták el Őszentségéhez. Megnyilvánult az együttérzés. A világ különböző tájain élő katolikusok megérzik, hogy túl faji és nemzetiségi szempontokon van valami, ami ma is összeköt bennünket. Ez az összekötő erő a katolikus együttérzés. Ebben az összekuszált világban jól esik tudnunk, hogy még nem veszett el minden. Ha valaha, úgy most van szükség erre az együttérzésre.

Együtt kell éreznünk az Eucharisztia Urával, aki mindannyiunkért adta magát áldozatul. Fájlalunk kell mindannyiunknak, hogy annyi templomát rombadöntötte az emberi gonoszság. A feldúlt tabernákulumok látása kell, hogy megnyissa szemeinket. Hiszen ez megcsúfolása Jézus főpapi imájának, amelyben azért könyörgött, hogy az ő követői szeressék egymást és mindnyájan egygyé legyenek. Ennek a szeretetközösségnek a kiépítésén kell az Oltáregyesületeknek is dolgozniuk. Az Eucharisztia a «szeretet köteléke». A mindenütt szépen működő Oltáregyesületek legyenek hatékony tényezői az együttérző szeretetnek. Összel induló munkaévünk mottójául ezt az együttérző szeretetet válasszuk. Háborús időkben nem lehetünk önzők. Szűk hazánk határain túl is szívünkbe kell zárnunk mindazt, ami Jézusunk ügye. Ott állunk Szentséges Atyánk oldalán az imádság és engesztelés égi fegyvereivel, hogy megvívjuk közös nagy harcunkat a gonoszsággal szemben. A mi fegyvereink nem ember-ölő szerszámok, a mi zászlónk Jézus hófehér zászlaja, a mi vezérünk Jézus, a mi győzelmünk biztos. Kövessünk el mindent, hogy az új világ kialakulásakor annak arculatán eucharisztikus vonásokat jeleníthessünk meg együttérző szeretetünkkel.

Kiss István.

Virrasztó királyleány.

Itta : Gálosiné Ottlik Myra.

Vessem meg, mit hiún adhatnál nekem,
Vágyak tüzeben lángoló Élet.
Bár néha, — kósza szeszélyed szerint, — táruva jössz felém,
Én mégis félek.

Félek elfogadni már,
Amiért azelőtt, karjaim kitártam.
Palotából egyszer kikergettél engem
S kapuid előtt akkor sírva álltam.

Bár kacagás csendül, nóta zeng,
Salonod tele élccel, fénnel,
Ó, tudom, hogy hamar vége lesz
S a Palotára ráborul az éjjel.

Azért itt künn az éjben állok,
Hol kietlen szél zúg és sok az árny,
De bizó szívvel lesem a Hajnalt,
Mint örökségére váró Királyleány.

Aki tökéletesen aláztatossá akar válni, annak el kell indulnia a Halál felé, mert egyedül a Halál mutatja meg, hogy vannak-e időálló értékek bennünk és ha vannak, értékállóak-e ezek az örökélet birodalmának törvényei szerint?

Aureola Eucharistica.

A szűzek azt az éneket zengik Isten országában, amelyet más nem énekel; a vértanuk a vértanuság pálmájának dicsőségével fényeskednek; és az egyháztanítók a doktorok tudományának glóriájáról lesznek felismerhetők az üdvözültek mérhetetlen seregében.

Lelkivezetők az eucharisztikus élet nagyszerű lendületét látva, egy idő óta negyedik glóriáról is beszélnek, az *aureola eucharistica*-ról, melyről azok lesznek felismerhetők Isten országában, akik életüket a gyakori szentáldozással tették istenivé már itt a földön. Lelkivezetők beszélnek az eucharisztikus megkülönböztető jéről, írnak róla egyházilag jóváhagyott írásaikban, mi sem vétünk, ha eucharisztikus gondolatainkat az *aureola eucharistica* körül gyűjtjük egybe.

Mi az aureola?

Kiváló győzelem kiváltságos jutalma. A szűzek kiváló győzelmet nyernek a test ösztönein, a vértanuk Krisztus esküdt ellenségein, az egyházdoktorok tudományukkal a gonoszlelek erején aratnak kiváló győzelmet, kiváltságos jutalmuk, mint örök boldogságukhoz járuló kegyelem, a megkülönböztetés jutalma az aureola által.

Miféle győzelmet arat az, aki naponként áldozik?

Talán semmi olyat, amely a szűzek, vértanuk, vagy doktorok kiharcolt győzelmével egystílt. Aki naponként áldozik, az naponként átadja magát az isteni Mesternek, hogy faragjon belőle mesterművet. Aki naponként áldozik, az naponként megdicsőíti testét Jézus testével, kivilágítja lelkét Jézus lelkének buzgalmaival, lehűti vérét Jézus szent vérének tüze által, nem győz, mint a kísértéssel, tagadással körülvevett szűz, vagy vértanu, sem mint a tudatlanság sötétjével hadakozó egyháztanító, hanem inkább *győzni engedi magán az eucharisztikus Krisztust*. És ahogyan bizonyos kémiai anyagokkal foglalkozó emberek teste egy idő múlva telítődik azzal az anyaggal és menthetetlenül elpusztul, úgy telítődik a gyakori szentáldozások által lelkünk-testünk Isten erejével és fényességével és szinte menthetetlenül odahull Isten ölelő karjai közé, mert kiverődött rajta sok találkozás nyomán az eucharisztikus Jézus tisztasága, szegénysége és engedelmsége.

Mi lenne tehát az *aureola eucharistica*?

Valami mennyországi dicsfény, mely azoknak testét különböztetné meg, akik gyakori szentáldozással szentelték meg földi életüket.

Testi megkülönböztetésnek gondoljuk, mert hiszen a szentáldozásban Jézus Testével táplálkozunk és az Ő Szent Testének molekulái lesznek a mi gyarló testünknek molekulái; egyetlen egy szentáldozás mérhetetlen titok hordozójává teszi az ember testét; a mindennapi szentáldozás kell, hogy szinte elváltoztassa, lelkivé tegye és az üdvösségben nyilvánítsa dicsőségét azon szenten, aki nem félt naponként Hozzá közeledni, mert a szeretet vágyakozása, vagy az engedelmség alázata nagyobb volt benne, mint a félelem képzelőereje.

Mit kell tennünk tehát?

Megpályázzuk az *eucharisztikus aureolát* és naponként keressük a Jézussal való találkozást. Ő a mi szerelmesünk. Ezért alapította az Oltáriszentséget és ez tartja most is közöttünk Őt az *amator* minden bájával és szépségével. Piros a bor színe alatt, fehér az ostyában és kimondhatatlan gyönyörűséggel (*omne delectamentum habens in se*) tölti el a viszontszeretők szívét. Ebben a viszontszeretben volt művész Szent Szaniszló. Ha csak hallotta Jézus nevét, oly szív-

dobogást kapott, hogy jeges vízzel kellett borogatnia magát. Meg kell értenünk az Oltáriszentség szerelmeseit, a misztikusokat, nyomdokaikba kell lépünk, hiszen valóban más *amator* részünkre nem létezhetik.

Ez az *amator* pedig magához hasonlít és nem tűri a testiséget. Legyünk alázatosak imádságainkban, gyengédek áldozásainkban, olvassuk el Krisztus követésének II. könyvéből a 7. fejezetet és amikor áldozunk, keressük az Oltáriszentségben jegyesünket, királyunkat, Urunkat, tanítónkat, barátunkat, testvérünket, atyánkat, az igazság napját, mindennapi kenyerünket, vendéglátónkat, vagy vendégünket, jötevőnket, a rejtett Istent. A szüzeket nevelő bort és égi eledelt, a főpapot vagy a fájdalmak férfit, orvosunkat, a rejtett kincset, vezérünket, vagy az élet forrását. Ő a mi legforróbb óhajunk, Megváltónk, lelkünk pásztor, erényeink példaképe és emésztő tűz a hidegséggel körülvevő fagyos világban.

Ezek közül egy-egy szó teljes szentáldozási előkészületté lehet bennünk, áldozásainknak azonban az *eucharisztikus aureola* kialakítója kell lenniük. Az eucharisztikus Jézus a szőlőtő, mi vagyunk a szőlővesszők. Legyünk kapcsolatban a tővel, mert nélküle nem hozhatunk gyümölcsöket. Keressük társaságát naponként, hogy szegénységünkben társunk legyen, tisztaságban kitartás és győzelem, engedelmisségben pedig nevelő példakép, az örökkévalóságban pedig az *eucharisztikus aureola* boldog hordozóivá tehessen mindnyájunkat.

(Szerzői és kiadói engedéllyel.) Dr. Nagy J. Győző Békesség c. könyvéből.

Prohászka püspök szentségimádása.

Ebben az esztendőben már 16. éve annak, hogy Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök, Magyarország apostola örökre elköltözött az égi hazába s örökös árvaságban itthagya nemzetét. Úgy való, hogy mi, akik az Eucharisztia bűvkörében élünk, megemlékezzünk arról, Akinek élete szüntelen néma adoráció volt a Sanctissimum előtt s aki az egész országot imádkozni tanította.

1938-ban, az eucharisztikus évben hírül hozták a napilapok, hogy Székesfehérvár, az ősi koronázóváros is megújodott, ünnepi köntösbe öltözött a kongresszusra. Elhatároztam, hogy leutazom egykori szülővárosomba, megnézem a restaurált székesegyházat, a sok szép új iskolát, körútakat, a város számtalan új szobrát, a kiásott árpád-házi királysírokat, a Bory-várat a királysobrokkal, a Prohászka-múzeumot és mindenekelőtt a Prohászka-bazilikát, ahol az angyali pátriárka várja a feltámadást. Fehérvárra érkezve az állomásnál konflisba ütem s így jártam végig a várost, ahol nekem minden ismerős volt és most mégis, így színében elváltozva alig ismertem rá a régi Fehérvárra. Hanem mikor a kocsí végigbaktatott velem az ősiségében érintetlen Szent István-utcán a kanonoki házak mellett, hirtelen megelevenedett előttem annak alakja, Aki a szeretet királyi bíborában járt közöttünk, Akit itt annyiszor láttam lejönni a székesegyházból akkori titkárával, Viszota Alajos kanonokkal — s aki azóta szintén hazatért már, hogy odaát szolgálja szent principálisát —, akkor úgy feljajdult bennem a lélek: ó Székesfehérvár és te keresztény Magyarország, mennyit, mennyit vesztettél! Megértettem rögtön, hogy Fehérvár bármennyire megszépült is, miért oly rettenetesen üres, hiszen hiányzik valaki itt, Aki e földön legtekélyesebben betöltötte a főparancsot, Isten és felebarát szeretetét, hiányzik ennek a városnak koronája.

El sem tudom mondani, miféle nagy érzésekkel borultam le a szépséges Prohászka-bazilikában fehérmárvány szarkofágja előtt s egyre azt a gondolatot

ismételgettem, amit Bangha Béla S. J. írt a püspök halálakor: «Isten nagy Főpapa, Akit suttogó, rajongó szeretettel foglaltak imáikba százszáz, Prohászka Ottokár igaz, hogy nem vagy többé?» — Mert van-e valaki, aki Őt ismerte, hallgatta s megtudná szokni a tűnő évek tolymáján át is, hogy Prohászka püspök nem hirdeti már nekünk az igét. Most itt pihen! S akik egykor lábainál ülve hallgatva szívtuk magunkba lángszellemét, jövünk Hozzá mi mind, akik ennek a nagy tengernek hullámai lehettünk! Mert jönnek kisebb-nagyobb csoportokban tolyton, ki gyalog, ki vonattal, nézik a hatalmas szarkofágot, az angyal s a püspök márványalakját s a síremlék két oldalán a falakon hosszú sorokban függő exvotokat (... márványablak) a feliratokkal: «Köszönöm, meggyógyítottál, meghallgattál, segítettél...» Amint sírja előtt imádkoztatta emlékeim között kutattam, hogy felidézzem magam előtt egyéniségét, eszembe jutott egy régi, nekem oly kedves élmény, aminek véletlenül tanuja lehettem, Prohászka püspök szentségimádása.

Mintegy huszonhárom esztendővel ezelőtt történt! Az öregtemplomban — így neveztük a régi székesegyházat mi fehérváriak — farsang három utolsó napján mindig kitették az Oltáriszentséget egésznapos szentségimádásra. Úgy gondoltam, hogy déli órát választok magamnak adorációra, mert ez a legalkalmasabb időpont az elmélyedéshez, délelőtt ugyanis az alsó- és felsővárosi földműves-nép végzi hangos imádsását, délután pedig az intelligencia látogatja erősebben a templomot. A sekrestyéből néhány lépcső vezet a szentélybe; úgy terveztem, hogy majd a szentély lépcsőin térdelve végzem a szentségimádást, mert itt lehetek legközelebb a Szentséghez. Csak egyre nem gondoltam — arra, hogy van valaki más is Fehérváron, akit az Eucharisztia sokkal hatalmasabb kapcsolatokkal láncolt magához s hogy Ő ugyanezt az órát választotta ki magának s így adorációja egybeesik az enyémmel.

Amint fiatalleányos robajjal kinyitom a sekrestye üvegajtóját, az elem tároló tűneményes látványtól csaknem földbegyökereztek lábaim. A szentély túlsó oldalán szemben az üvegajtóval — a püspöki trónuson térdel imába merülve Székesfehérvár őrangyala: Prohászka püspök s lenn, a földön a trónus két oldalán fehér karingben térdelve breviáriumaznak irodaigazgatója és titkára, Viszota és Pottyondy kanonokok. Fölséges tabló! Előttem a Nagy Király udvartartása! Es valahogy így nagyszerű! Az a lángoló Szeráf ott fenn a magasban, kis szolgálai pedig lenn, a lábainál. A megilletődéstől némán roskadok le a szentély lépcsőire s nézem a nagy főpapot, Akinek az Istenimádás volt mandátuma s azt betöltötte élete végéig. Azzal persze tisztában vagyok, hogy ez a szentségimádási óra reám nézve elveszett s meg kell azt toldanom egy másikkal, de azt is tudom, hogy itt most megtanulhatom az adorálás fölséges Mesterétől miként kell imádni az Eucharisziát. Közelemben egyik stallumban rokonom, Magdics kanonok térdel s egyre integet nekem, hogy térdeljek be a padba, mert átfázom a hideg kőn; csak szememmel jelzem, hogy ez lehetetlen, mert ki mer itt mozdulni a jó Pásztor és a főpásztor jelenlétében!

A szent Püspök természetesen semmit sem vett észre betörésemből a szentélybe, hanem mozdulatlanul az Oltáriszentségre tapadt szemmel hódol az egek Urának. Nézem Őt! Tán nem is él, nem hall, nem lát semmit, nem mozdul, tán nem is lélegzik, kezei is mozdulatlanul egymásba kulcsolva, — ó, most értem meg, amit önmagáról ír: «Az én örök életem a szférákon túlra, a boldogító Istenbe gravitál». (Soliloquia.) Prohászka püspök most itt «az a tömjén, amely az öntudat paraszán ég el a legfőbb hódolatnak az önmegsemmisülésben való kifejezésre». (Sol.) Körülöttem pedig az Oltáriszentség atmoszférája, az a mennyei légkör, amit Ő így jellemez: «titokzatosságtól megkörnyékezett öntudat, láthatatlan való-

ságok érintése, csend, hallgatás, nesztelenség, láthatatlan jelenlét ránkborulása s ez beszél, — ez a Sacramentum! (Sol.) Ő és mit beszélhet most Prohászkanak a Sacramentum, aki most oszlik fel benne itt, szemem láttára! Ő fejtegette Aquinói Szent Tamással, hogy lehet az adorációt habitualiter végezni, hogy a kegyelem ontológiailag legyen bennünk, hogy az Oltáriszentség, mint emlékeztet nagy jelenvalóság: «Jelen legyen bennetek, mint hegység, mint éjt hasító napkelet, mint tavaszi életkeringéstől nyújtózó gyökér, mint nagy csendek zenéje, jelen, mint bizalmatok határtalan tengerén veletek hajózó, mint ki mélységek felett vezetlek, jelen, mint ki az Egyház berkeiben a hét forrás körül veletek járok s lelket öntök belétek, — In mei memoriam! (Sol.) S amint egykor Prohászka püspök a fejérmegyei Bodajk kegyhely tavát szemlélte, az ő gondolataival figyelem most én őt: «Itt Isten dolgozik, ecsetvonásait csodára nézem, idomító hullámvonásait a kezejárását szemlélem, letérdelek e vizek mellé s így imádlak e ki nyilatkoztatásodban, Génuszod felém loccsanásában arcod fátyolának el-lelbenését látom... ah, megint egy-egy vízfodor, egy rajz, egy fényes árnyalat, megint egy új színlelmény a nagy palettán», — Prohászkan, a püspökön! (S.) (Folyt. köv.)

Hoffer Ilona hitoktató.

Reflexiók a Legszenzibb előtt.

Hogy a BÜN tulajdonképpen mit jelent számunkra, azt a többség csak a Túlvilágon ismeri fel és ismeri majd el. Pedig mennyi szenvedésben van már itt része egyénként is mindenkinek!... Ha ezekhez még hozzáadjuk a mások miatti szenvedéseket, akkor valóban egyenes részvét illetné minden egyes földön élő Embert, ha... ha ugyanakkor nem jutna eszébe a részvételőnek: ISTEN, a LÉLEK, a TEST születése és másvilági elkötelezettsége, a viselt dolgok hovatetése, meg a HALÁL!... Ő, még a halálba is csak szenvedéssel juthatunk! Belső és külső szenvedés és újra csak szenvedés; mindenütt Szenvedés!... És mégis!... Nemcsak vigyázatlanul élünk, de vigyázatlanul vétkezünk is!... Tökéletesen állhatatlanok és — következetesen irtózva a Szenvedéstől — következetlenül igazságtalanok vagyunk irányában. Jajaink és bajaink okozójaként — minden lelkiismeretfurdalás nélkül — kizárólag az ellenszenves «szenvedést» állítjuk pellengérre, holott ez csak gyümölcse, hajtása kedvencünknek, a BÜN-nek!... Minden új BÜN soronkívüli szenvedést okozhat, és ez már a názáreti Jézus áldozatából folyó «kegyelem»!...

Ha ily «tragikus» kötelékek fűznek bennünket a BÜN-höz, — Isten pusztá létezéséből kifolyóan — teljesen logikus egy rendkívüli segítség megteremtésének lehetőségét, a «MEGVÁLTÁS»-t — feltételeznünk!

Ember az Embert nem bírta megváltani, következképpen Ember az Istent nem tudta megengesztelni, sőt még egyetemes segítségre sem bírni. Isten nagy Magános, de nem akart az maradni: szerette még a Bűnben vakon állhatatos Embert is s így — miután a megtévedt Lelkek milliárdjainak elkárhozása fölséges célján kívül esett, — önmagát megosztva, mintegy önmagával önmagát kiengesztelte s a méltatlanokat «megváltotta». Ahogy ezt tette, még ebben is végtelen és határtalan szeretete vezette. Szent FIAT áldozta fel értünk, hogy azontúl sok-sok fegyverünk legyen, hogy azontúl senki se hivatkozhatson, Színe előtt, magára-hagyatottságára.

Az isteni Terv és Elhatározás értelmében az egyszerű Anna asszony Szűz Leánya lett a «megváltás» első földi állomása. A legcsodálatosabb misztérium-nak, a «megváltás»-nak szálláskészítőjévé s később életreszolgáltatójévé tette a kifürkészhetetlen Gondviselés. Ezért kell nekünk a Szent Szűz szánalma! Anonymus.

A Bíboros Hercegrímás Ur Őeminenciája július 15-én kelt magas leiratával dr. Mátrai Gyula p. kamarás, hercegrímási titkár a Budapesti Orsz. Központi Oltáregyesület ügyvezető-igazgatói munkakörétől felmentette és utódjává Kiss Istvánt, az Örökimádás-templom lelkészét nevezte ki. Egyben megbízta az «Örökimádás» és «Jézusom Öröme» c. lapjaink felelős szerkesztői munkakörével, valamint e lapok cenzurálásával is. Az új ügyvezető-igazgató helyettesi minőségben már 1942 szept. 1 óta teljesítette a szolgálatot. Kinevezetésével teljesen átvette dr. Mátrai Gyula munkakörét. Azzal a hálás tisztelettel búcsúzzunk dr. Mátrai Gyulától, hogy mostani állomáshelyén is a régi szeretettel fog gondolni egykori kedves munkaterületére és volt munkatársaira is.

A nagykarolyi Oltáregyesület június 29.—július 3-ig saját kézimunkáiból pompás kiállítást rendezett a Szatmári Irgalmas Nővérek iskolájának nagytermében. Szent Péter és Pál apostolok ünnepén déli 12 órakor nyitotta meg a kiállítást Végh Árpád piarista házfőnök, lelkész, az Oltáregyesület igazgatója. Miután megáldotta a kiállított ruhákat s felszereléseket, rövid beszédben méltatta az oltáregyleti hölgyek áldozatkész munkáját, összehasonlítva azzal a szolgálattal, amelyet derék nők végeztek az Úr Jézus körül földi életében. A megnyitási ünnepségen előkelő közönség töltötte meg a termet s gyönyörködött a szebbnél-szebb darabokban. A kiállítás öt napig volt nyitva. Július 2-án megtekintette azt gróf Károlyi Gyula volt miniszterelnök s hitvese társaságában dr. Scheffler János szatmári megyéspüspök is, akik megelégedésüket fejezték ki a vezetőségnek. A kiállítás szépsége s gazdagsága a tagok lelkes munkáját, mindenekelőtt pedig az egyesület kitűnő elnöknőjének, özv. Schnébl Jánosnénak fáradhatatlan buzgalmit dicsérte.

Tatán, az I. kerületben június 27-én ünnepélyes tagfelvétel keretében alakult meg az Oltáregyesület. A 201 tagot báró Apor Vilmos győri püspök úr fényes külsőségek keretében avatta fel. A szép taglétszámú Oltáregyesületen legyen az Eucharisztikus Jézus áldása, munkáját kísérje sok lelki öröm!

Örökimádás lapunk augusztusi számában a címlapon levő utolsó sorban értelemzavaró hiba csúszott. A haldokló szó után kimaradt a talán szócska, amely nélkül félreértés adódhatik.

Ötödik gyóntatószekünkre folytatólagosan adakoztak: 100 P N. N.; 50 P Soproni Ferenc, Cs. J.; 30 P N. N.; 10 P Margit, Kerekesné, Makk Juci, Kintzler Gyula, dr. Vass Zsigmondné; 8.50 P N. N.; 7 P N. N., N. N.; 6 P Bognár Margit és Micsián Zs.; 5 P Szigeti Ferencné, N. N., Nagy Ágnes, egy oltáregyleti tag, N. N., Szmlkó Ádámné, N. N., Lénárt Ferencné; 3 P N. N., Bognár Józsefné; 2 P Varga Gáspárné, N. N., vitéz Varda Kornélné, özv. Zeidel Vencelné, Szabó Mihályné, özv. dr. Lippayné, özv. Németh Ferencné, N. N., N. N., Kovács Ferencné 1.50; Kranauerné 1 P Vismeg N., N. N., özv. Balázs Ernőné, N. N., N. N.; 50 fill. özv. Licini Józsefné; 40 fill. Mária. Összesen : 381.90 P. Összes gyűjtés eredménye : 2.027.30 P (a teljes költség 3100 P lesz.) Adakozóink áldozatkésztségét sokszorosan jutalmazza meg a szentségi Jézus!

VATÉLJES • BÚCSÚK

Szeptember 2. (első csütörtök), 3. (első péntek), 8. (Kisboldogasszony), az imádási óra napján, egy tetszésszerű napon.

IMASZÁNDÉKUNK

Hiszek egy katolikus keresztény anyaszentegyházat, szenteknek egyességét.

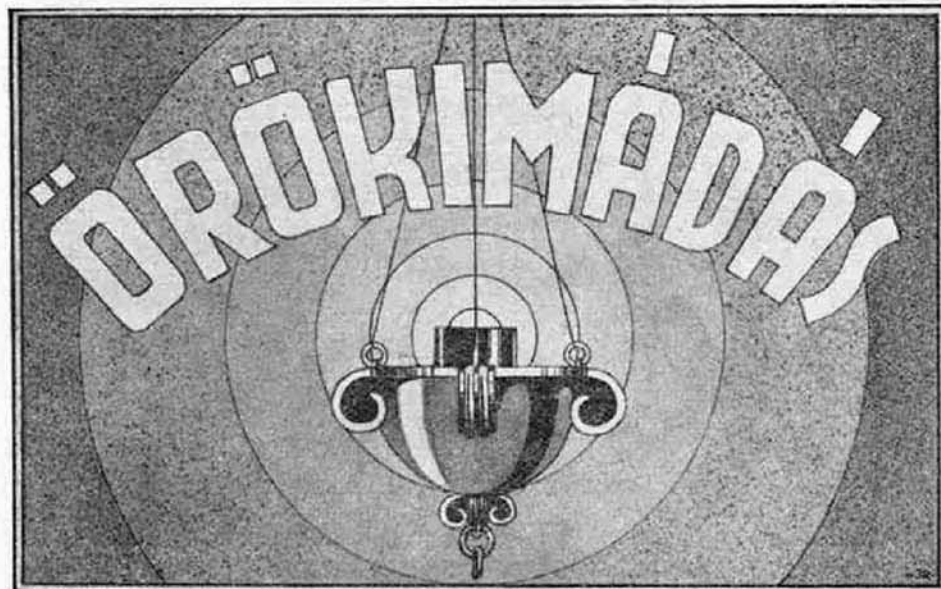
Krisztus Urunk földről való távozása előtt gondoskodott arról, hogy tanítása feledésbe ne menjen. Szervezett testületre volt szükség, mely a szent tanítást, mint nagyszerű örökséget megőrizze minden idők emberisége számára. Ezért alapította az Egyházat. Nem valami láthatatlan jámbor érzelmi közösség ez, hanem az egész földön élő katolikus keresztények társasága, melynek látható feje a pápa. Magasztos hivatását csak úgy teljesítheti, ha ebben a keretben serényen tevékenykedő hívek és a fölükük rendelt kormányzó hatalom teljes megértésben találják egymásra. Nem ok nélkül intézkedett Jézusunk úgy, hogy az Egyház tanító és tanuló elemből tevődjék össze. Mikor Szent Péterben felelős központi vezetőt állít egyháza élére, mikor az apostolokban előjárókat ad híveinek, valójában intézményesen gondoskodott Egyházának örökéletű fennmaradásáról. Amikor pedig a papságon keresztül eljuttatja tanítását a legtávolabbi nép rétegekig, azt akarta elérni, hogy a központi tekintélyen keresztül sértetlenül jusson el az örök evangélium. Ezért a központi hatalom nem egyedül Péteré volt, hanem mindenkori utódaié, mert csak így érthető meg a nagy garancia: «a pokol kapui nem vesznek erőt» az Egyházon. Az előjárói hatalom nemcsak az apostoloké volt kizárólagos joggal, hanem utódaié a püspökök is ugyanazzal a hatalommal kormányoznak.

A mi Egyházunk egységes, mert a többi vallásoknál egyáltalán nem tapasztalható egyöntetűség van meg benne. Egy a feje, egy a tanítása, egyforma az áldozatbemutató, egyforma szentségeket használ. A mi Egyházunk szent, mert alapítója is az volt, tanítása is szent és adva van a lehetőség, hogy Egyházunkban mindenki szent lehet, amint erre sok példa van. Mások erre a magaslatra sohasem juthattak el. A mi Egyházunk katolikus, ami azt jelenti, hogy általános. Hatásköre kiterjed az egyetemes emberiségre. Faji, népi, nemzetközi és kontinentális korlátok nélkül minden ember üdvözítéséért munkálkodik. Egyházunk nem lehet nemzeti, hanem nemzetek feletti Egyház. A mi Egyházunk apostoli, mert tanítása visszavezethető az apostolok tanítására, egyházkormányzata is az apostoli időkből források. Egyedül a mi Egyházunk tartotta meg töretlenül a Krisztus által reánk hagyott örökséget. Ezért kell megbecsülnünk az Egyházat, ezért kell parancsainak engedelmeskednünk. Mi nem vagyunk és nem lehetünk forradalmárok Egyház, mint a többiek.

Egyházunk összes hívei egy közös családot alkotnak, mely családot áthatja az összetartozás és szeretet szent köteléke. A földön élő hívek alkotják a küzdő egyházat, a tisztítóhelyen szenvedők a szenvedő egyházat, a mennyben levők a győzedelmes egyházat. E hármas tagozat egymást becsüli, egymást segíti. Ezt az összetartozásunkat nevezzük «szentek egyességének». Csodálatos megnyugtató gondolat ez. Akár élek, akár meghaltam már és szent kapcsolatban voltam Egyházzal, benne vagyok egy nagyszerű szeretet-közösségben, melynek áldásait élvezhetem. Katolikusnak lenni tehát annyit jelent, hogy nem vagyok magamra hagyatott vigasztalan vándor, hanem Egyházzal kapcsolatban közvetlenül be vagyok kapcsolva Krisztusba. Azért nevezi Szent Pál az Egyházat «Krisztus titokzatos testének». Az alá- és fölérendeltségből eredő olyan egyedülálló szervezet az Egyház, amely Krisztusban csúcsosodik ki és nyeri tiszteletreméltóságát. Nekünk Oltáregyletieknek kell legjobban azon fáradozni, hogy az Eucharisztia vétele által, Krisztus titokzatos testének, az Egyháznak, tántoríthatatlan hívei lehessünk. K. I.

(Egyházhatalmi engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Íme a ti Királyotok!

A hatalmas római birodalom exponense, Pilátus, így mutatta be az Úr Jézust honfitársai előtt. Szavai kihangsúlyozták, hogy neki nagyobb hatalma van, mint ennek a megtépázott külsejű embernek. De van benne bizonyos gúny is a zsidósággal szemben, hogy íme ti olyanok vagytok, akik csak ilyen királyt érdemeltek. Megcsillan szavaiban az a kaján érzés is, hogy íme e világi hatalom milyen fölényrel el tud intézni szürke álmodozókat. Végül valami lenézés is kiérthető a szavakból, íme nekem semmi kapcsolatam sincs veled.

Szinte megdöbben a hívó ember eme szavak hallatára. A Porszem kihangsúlyozza, hogy nagyobb hatalma van, mint a Királyok Királyának. Milyen beképzeltség és vakság. A hatalom gőgös tudata hányszor ismételte meg már a történelem folyamán ezeket a szavakat. Máról holnapra mesterségesen teremtettségek, vagy könyöközéssel feltornázott hatalmasságok milyen diadalittasan mutogatták hatalmukat az igazi Hatalommal szemben. Mennyire drámai módon igaz Szent János megállapítása: «Köztetek áll az, kit ti nem ismertek». (Ján. 1, 26.) De Krisztus Király hallgatott, mert tudta, hogy ez a «sötétség órája». Hallgatott, mert tudta, hogy egy napon majd a Porszem fog ott állani a vádlottak helyén.

A Porszem Krisztus Királyt átlag-uralkodónak minősítette. Külseje valóban nem volt fejedelmi, fellépése nem árulta el, hogy valójában e világ legnagyobb hatalma kezeiben egyesül. A világ mindig a csillogó-ragyogó hatalmat tudja bámulni és szolgai módon tisztelni. Még az egyszerűséget mimelő radikális irányzatok híveit is titokban rabul ejti a pompa, a csillogás. Krisztus nem így

mutakozott alattvalói előtt. Ezért igaz: «Tulajdonába jöve, de övéi őt be nem fogadják.» (Ján. 1, 11.) Talán ma is sokaknak ezért nem imponál Jézus személye.

A Porszem fölényeskedett a királyok Királyával szemben. Azt hitte, hogy csak botor meghunyászkodás, evilági szolgálat van. Nem tudott a hit szemüvegén átnézni és nem láthatta azt a világot, amely méreteiben kiszámíthatatlan nagy és minden földi hatalom mint csepp a tengerben elenyészik benne. A tyrannizmus, bizantinizmus, caesaropapizmus örülete csak gyerekes hősködés az örökkévalóság királyának hatalmával szemben. De a Porszem nem tanul, hanem mindig előlről kezd a leckét, mint a bukott diák az osztályt: veszedelmesen feledékeny.

A Porszem megtagadta a kapcsolatot Krisztus Királlyal. Nem az én királyom, hanem a tiétek, a rongyosoké, a megvetetteké. Ez szegény-király. Mint a szülőjével, meghasonlott gyermek, megtagadja a kapcsolatot szüleivel, úgy tesz a balga ember is. Azt a Krisztust tagadja meg, akinek méltatlanul hatalma van felette, aki érte is eljött koldussá lenni és meghalni. Van ebben valami hálátlanság is. Így tesznek a világ fiai is, akik nyíltan kijelentik, hogy nekik Krisztus senki; vagy talán nem mondják ki, de úgy cselekszenek, mint akik előtt Krisztus és az ő törvényei nem számítanak.

Kedves Oltáregyesületi Testvérek! Ime a ti Királyotok! Az a szegény-palástba öltöztetett, látszólag trónfosztott király a ti királyotok. Most az ostya igénytelen, éppen nem fejedelmi köntösében áll előttetek, várja, hogy elismeritek-e királytoknak. És mi most mindannyian hangosabban mint bármikor, megismételjük Szent Péter hitvallását: «És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia». (Ján. 6, 70.) Hisszük, hogy ez az Eucharisztikus Király lesz az egyedüli uralkodó, aki a szeretet és kegyelem, a világ által eme kevésbé ismert fegyvereivel a végső, örök győzelmet fogja aratni a Porszemen.

Kiss István.

Káner Károly a szegények barátja és jótévedője.

Káner Prelátus Úr, — ki az életszentség oly magas fokán állt, hogy az istenszeretben és az Istennel való egyesülésben egészen elmerült, — sok és nagyfokú elfoglaltsága mellett is, talált mindig időt és módot arra, hogy a szegényekkel törődjék, róluk gondoskodjék. Már belvárosi káplán korában is különös szeretettel foglalkozott a szegény népréteggel. A lelki vigasz mellett, az akkori szerény viszonyaihoz mérten, alamizsnával is segítette, támogatta őket. De, mint kortársai feljegyezték, már ipolyvarbói és kémendi segédlelkészkedése alatt is a falujabeli szegénységnek igazi atyja, jótévedője volt. Később, midőn Isten e hű és buzgó szolgáját külső sikerekben részesítette és Vár-plébános, valamint beheli c. apát lett, anyagi tehetségei megsokszorozódván, lelkében is még jobban kivirágzott az adakozás szelleme. Nem fordulhatott hozzá szegény, kit üres kézzel bocsátott volna útnak. Nemcsak pénzbeli alamizsnával segített, hanem a szegények ügyeiben eljár, állást szerzett, elhelyezkedésükről gondoskodott. Háztartásában állandóan főzetett a szegények számára, egy soktagú szegény családot pedig teljesen ellátott. Ime az igazi Jézus Szíve szerint való főpap. Esztergomi kanonok korában betegeskedése már visszatartotta a nagyobb arányú közszerepléstől. Ekkor mondhatni, teljesen a jótékonykodásnak élt. Busás jövedelme sohasem volt, mert elosztogatta Isten dicsőségére a templomoknak és Krisztus szegényeinek.

Szeretett titokban jót tenni, tudva, hogy a jócselekedet értéke elvész, ha a nyilvánosság elismeréséért és kedvéért történik. A tartózkodó úriosztályból való

szegényeket finom érzéssel tudta segíteni úgy, hogy önérzetüknek fájdalmat ne okozzon vele. Mert az igazi szeretet találékony s Káner Károly azt is tudta, hogy a felebaráti szeretet fokmérője az Isten iránt való szeretetnek. Nem hiányzott életében a rendkívüli nagylelkűség megnyilvánulása sem. Egy alkalommal, szemtanú elbeszélése szerint, mint Vár-plébános a sekrestyében levetette jó cipőjét a szegény kérelmező számára és magának egy ócskát hozatott le lakásából. A nagy hála és szeretet mellett akadtak olyanok is, kik kihasználták jóságát s visszaéltek vele. Őt ez nem gátolta alamizsnálkodásában, hisz mindent Jézusért, az ő isteni Mesteréért tett! Végredeletében meghagyta, hogy halálakor a szegényeknek bizonyos pénzösszeget osszanak ki. Hagyatékában nem szerepel számottevő vagyon, mint azt magas állása és puritán életmódja következtetni engedte volna, csak «*netaláni pénzösszegekről*» intézkedik, mivel tudja, hogy sohasem szokott felesleges pénze lenni, tekintve, hogy azt kedves szegényeinek már eleve elosztotta. De valamennyi között legkedvesebbnek, «*a szegény Eucharisztikus Jézusnak*» tetemesebb összeget hagy, 10.000 koronát juttatva a Központi Oltáregyesületnek, melynek nemcsak megalapítója, de rajongó munkása is volt.

Kérjük Istent, hogy ezt az igazi «lelki és testi» szamaritánust, a lelkek buzgó vezetőjét, a szegények atyját, mielőbb az oltáron tisztelhesük, hova istenszeretete és jótékony szíve valóban érdemessé teszik.

Kongreganista.

A mi Glattfelderünk.

Monumentális lelkek monumentális dolgokat szoktak alkotni. Ez az axióma jut eszembe, mikor a közülünk eltávozott dr. Glattfelder Gyula érsek-püspök atyára gondolok. Gondolunk pedig mi oltáregyesületiek valamennyien igaz hálás szeretettel. «*Ecce sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo*» — íme a nagy pap, aki az ő napjaiban tetszett az Istennek — mondja az Ecclesiasticus ihletett írója az ószövetség papjáról. De mi úgy érezzük, hogy ez Glattfelder érsek atyára is vonatkozik. Ha végignézzük az Üllői-út 75—77. sz. alatti szép épületkomplexumon és az általa átölelt Örökimádás-templomon, azonnal meglevenedik előttünk a századeleji ifjú Glattfelder Gyula alakja. Mint a központi Oltáregyesület másodigazgatója veszi át a nagy megbízatást: az Örökimádás-templom és zárda megépítését. E nagyszerű megbízatást igazi fiatalos lendülettel veszi kezébe. Munkatársa örgr. Pallavicini Edéné, az igazi eucharisztikus lelkű nagyasszony.

Az előrelátó Glattfelder a mai épület helyén levő telket látja megfelelőnek az építkezésre. Az 1400 négyszögöl telket 330.000 koronáért megveszi. Mint az «*Örökimádás*» lap szerkesztője ragyogó tollát is a nagy eszme szolgálatába állítja. Sokoldalú fáradozásának eredménye, hogy a fenti telekár aránylag rövid idő alatt gyűlt egybe. Pedig az igazi gond csak ezután következett. Az építkezés vállalati összege 600.000 koronára volt preliminarva. Óriási összeg ez a békeévek viszonyaihoz mérten. De Glattfelder előtt nincs lehetetlen. Gyűlések, ankétek, kilincselések, agitációk egymást érik s a munka megindul. Először a zárda és lelkigyakorlatos ház, majd a templom épül. Közben az építési költség 830.000 koronára emelkedik. De csodálatos dolog, a pénz mindig előkerül. Mire 1908 szept. 8-án a templom is készen várja a felszentelést, az összes költség 1.600.000 koronát tesz ki. Ebből 300.000 még kölcsönképen szerepel. Így is bámulatos dolog, hogy a vállalkozás megvalósulhatott. Glattfelder Gyula azonban mindezt örömmel tette, mert a nagy cél, az «*örökimádás*» gondolata immár nem álom többé, hanem valóság.

A templomszentelés után válik meg Glattfelder Gyula fáradságos, de kedves

munkaterületétől. Ekkor nevezték ki egyetemi tanárrá és várt rá az újabb óriási feladat: a Szent Imre kollégiumi munkakör elmélyítése, majd további építkezések. Munka munkát követett. Ez volt Glattfelder missziója. Ő mindig olyan munkakört talált, vagy kapott, ahol istenadta tehetségét fényesen megcsillogtathatta. De ő is ember volt. A legkiválóbb aktivitás is az emberi szervezet adott keretein túl nem tud megküzdeni az önfelőrőlődéssel. Glattfelder Gyula érsek-püspök atya is itt torpant meg. Okos homloka mögött többé nem születnek felséges gondolatok, gazdag-skálájú szónoki organuma elnémult, fáradhatatlan tolla kihullott a kezéből. De megmarad a legszebb klasszikus elismerés: *Te saxa loquuntur* — Rólád a kösziklák beszélnek. Sok köbevésett alkotása közül szívünkhöz legközelebb áll az Örökimádás-templom és a zárdaépület a lelkigyakorlatos házzal. Oltáregyesületi mozgalmunk hívei számára örökké fognak beszélni a kövek egy ritka agilitású papról, aki az isteni talentumot gazdagon kamatoztatva bizonyára elnyerte a hí sáfár mennyei jutalmát.

K. I.

Prohászka püspök szentségimádása.

(Folytatás.)

Megpróbálom én is tekintetemet belemélyesztetni, belefúrni a Hostiába egy ideig, szemem azonban önkéntelenül lesiklik az Eucharisziáról, tekintetem újra odatéved ott a trónuson adoráló Kerubra, Prohászka, a királyi sas lecsapott áldozatára a Sanctissimumra, erősen tartja, fogja Őt, el nem engedi, hanem most kér, könyörög, vágyódik, sóhajt, újjong, hódol, imád, reszket, remeg, piheg és mindenekfelett szeret s ez mind kiverődik egész lényén: «Ah, itt megszűnt a memoria, s a hatalmas, édes, nagy valóság karol át, emel fel s visz... Krisztus veszem feszült odaadással, Őt imádó áhitattal, meríteni akarok belőle mohósággal, majd megmervülök imádkozó elragadtatással! Ah Uram, mindenem s hogy meríték belőled». (S.) Igen, Prohászka püspök — amint ő szokta mondani — most «megtapasztalja» az Oltáriszentséget: «Ő Eucharisztia, hogy szeretlek, nagy, tüzes Szív, s hogy csodálom halálhoz hasonló csendedet!» Lángol az arca a püspöknek az istenszeretettől, egész alakján «végigvonul a vakító fények, színek és hangok zuhatagja, az a millió ezüsthúr, az a fölséges citerapengés», élvezi a nagy Isten jelenlétét: «Ő szent hatalmasságok, hogy emelkedtek, kegyelmek, isteni élet, szent vizeim, forrásaim, patakjaim, harmatcseppek és könny-cseppek». (S.)

Most Prohászka püspök eddig lezárt ajka kissé megmozdul, kinyílik, a Sanctissimumnak újabb lélekrehatása ez, az a pillanat, amit Prohászka úgy nevez, hogy az Eucharisztia szeretete az ajkák széthasadása: «tele van a szám izzel, tele van a szívem vérről, tele van a lelkem tűzzel s ez az édes képzet vissza-visszatér». (S.) S Prohászka most kezd becézni az Urat úgy, mint senki más: «Ah, édes Galambom, mit mondjak, hogy szeretlek, nagyon szeretlek, iszlak, élvezlek, szinte lángsugarban szökik ki a lelkem feléd, ó Uram s kenyerem, szívem megilletője, a legtitkosabb vágyak keltője s édes elaltatója, hogyan szeresselek, — szeretnem kell téged az Oltáriszentség ígézetének való teljes behódolásommal, szeretnem e nagy misztérium lelkemre omló súlyának megérzésével, neked vannak a legfenségesebb dómjaid, neked vannak a legszebb képeid, neked vannak a legszebb énekeid, a te barázdáidból nő a legszebb búza, a te nyájadban vannak a legszebb bárányok, a te tőkédén fakad a legédesebb szőlő, a legjobb fák a te gyümölcsösödben vannak, a legédesebb füge a te fáidon terem, a legszebb liliumok és olajfák a te kertedben lengenek, mily szép vagy édes Jézusom, — itt a fátyol

alatt, ez a néma szépség, — Te tudod, hogy nekem az isteni szépség szeretetét adtad s Te vagy a legszebb!»

Az adorációra szentelt óra végéhez közeledik, Prohászka püspök most majd itt halad el mellettem — erre van a kijárat, ahol térdelek — s ezt nekem ki kell bírnom! Beljebb húzódok a stallumpadokhoz, hogy helyet engedjek s elhatárolom, hogy térdhajlását megfigyelem, hiszen nála ez is az adorációnak egy magaslatos aktuusa. És íme most ott fenn, a biborszínnel bevont püspöki trónuson az a szobor megmozdul, — tehát él! Lelép róla Istennek remekműve, Prohászka püspök «fejedelmi termetével s fejedelmi alázatával» (pr. Schütz), az oltár lépcsőjénél földreomlik, s mintha suttogna: «Jézus, Jézus, ne mondd, hogy nem volt itt senki, aki nem szeretett, aki nem énekelt, aki nem égett érted, nem gyúlt ki és nem gyújtogatott...» (S.) Most feláll, én pedig belehajtom fejemet kezembe, miközben elhalad, tán inkább elsuhan mellettem Istennek angyala, csak a halkan betett üvegajtó jelzi távozását s itthagyt valamit, amit még a legméltóságosabb Oltáriszentség jelenlétében is megérez az ember. Nagysokára felemelem fejemet a kezemből, felnézek most én is az Eucharisziára, s feltör lelkemből a hála: Ó Istenem, köszönöm, hogy láthattam Ábrahámot a Moria hegyén, hogy szemlélhettem Melchizedek áldozatát, hogy Libanon cédrusa alatt nőhettem, hogy Sion ciprusának árnyékában megpihenhettem s hogy Jericho rózsája nekem is illatozott.

Ez a feledhetetlen élmény elevenült fel emlékemben a Prohászka-bazilikában. Mielőtt eljöttem onnét, megnéztem még egyszer az Árpádház mozaik-szentjeit, szép fehér márvány-oltárait, padjait, amelyeken réztáblák jelzik, hogy az ország legkülönfélébb testületei ajándékozták a szeretett Apostolnak. «Ó Uram, a te angyalod, a te hatalmas szellemi teremtményed, akit erre küldtél s felszenteltél, s akit áhitattal telíteni s így liturgia szent menetébe, mint az égi örök Isten-tisztelet képviselőjét besoroztál, ennek kezéből vitesd fel oltárodra ezt a mi nagy áldozatunkat» (S.), hogy nekünk csak Prohászka-bazilikánk van ma már, de Prohászka püspökünk nincs többé!

Hoffer Ilona rk. hitoktató.

Krisztus közöttünk van!

A mai világban az emberek egy része nem igen törődik az Úristennel. Neki mégis éber gondja van reánk. Ő állandóan örködik fölöttünk. Sok ember minden vallásos dolog mellett teljesen érzéketlenül megy el, de még ennél is rosszabb, aki egyenesen valami csúfolódással próbál modern embernek bizonyulni. Amíg jól megy a soruk, addig eszükbe sem jut, hogy van egy magasabb Erő, aki pillanatok alatt lesújthat rájuk, elveheti minden kincsüket és semmivé, senkivé válnak. És amikor ez megtörtént káromolják az Istent és azzal a kérdéssel tépik a hajukat: «mit tettem én, hogy engem az Isten így ver?» Még felmerik tenni ezt a kérdést azok után, hogy éveken, sőt évtizedeken keresztül szentmisére nem mentek, gyónni, áldozni pedig méltóságukon alulinak találták. Ha már a tönk szélén állanak és látják, hogy a bajban mindenki elhagyta őket, akkor végre mégis csak Istenhez folyamodnak, ahhoz, aki azt mondta: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok és én megnyihitelek titeket.» Akkor ráeszmélnek arra, hogy Isten nélkül mégsem lehet élni. Boldogan odatérdenek a gyónatószekhez, az áldozató-korláthoz, zilált lelküknek megnyugvást és írt keresnek. De míg egy istentelen ember eddig eljut, nagyon sok mindenen kell keresztülmennie. Hiszen semmi sem megy máról holnapra, mégkevésbé egy lélek átváltozása.

Eszméljünk fel végre, hogy ez nem mehet így tovább, hogy cserbenhagyják

Azt, aki irántunk való végtelen szeretetéből egyetlen Fiát adta váltságul, hogy megmutassa, hogyan kell úgy élni, hogy Isten országában meglegyen örök lakásunk, ahol bért sohasem kell fizetni, és amit egyedül az igazi krisztusi élettel lehet kiérdemelni.

Eszmélünk, hogy Krisztus mennyit szenvedett értünk az Olajfák-hegyén, hogy vért izzadt, nem a félelemtől vagy annak tudatától, hogy meg kell halnia. Nem! Hiszen Ő annyira szeretett, hogy boldogan halt meg értünk; hanem azért, mert látta, hogy hiába ez a nagy áldozat, a világon még azután is lesznek olyanok, akikért hiábavaló volt a vért ontania. Olyanok, akik e határtalan szeretet után is Őt gyűlölni, üldözni fogják, megvetik, sőt olyanok is, akik egyenesen megtagadják. Ne higgyük, hogy Krisztus messze van tőlünk, mert felment a menynekbe! Ő azt mondotta: «En veletek maradok a világ végezetéig!» Itt van közöttünk, utcán, házban, hivatalban, szórakozásainkban, mindenben, de leginkább az Oltáriszentségben. Hiszen azért adta ezt a nagy Szentséget, mert annyira szeretett; nem elégette meg, hogy feláldozza magát értünk a keresztfán, hanem azt akarta, hogy ezt az örök áldozatot nap-nap után eszünkbe juttassa és megismételhesse a szentmise áldozatban. A templomban pedig állandóan vár mindenkit, hogy meghallgasson, segítsen. És ha a szentáldozásban egyesülünk Vele, teljesen belénk száll istenségevel és emberségével. Azt mondotta: «Ha nem eszitek az Emberfiának testét és nem isszátok az Ő vért, nem lesz élet tibennetek!» Tehát aki azt akarja, hogy élete legyen, igazi bensőséges élete, az ne elégedjék meg azzal, hogy csak a parancs szerinti húsvéti szentáldozást végezze el, hanem táplálkozzék minél gyakrabban az örök élet Kenyerével. Aki anyagi életet akar élni, az táplálkozzék minél gyakrabban az Angyalok Kenyerével. A gyakori szentáldozásra szükségük van a gyengéknek, hogy megerősödjének, az erőseknek, hogy el ne lanyhuljanak. Mindannyian örülünk, ha kedves vendégünk jön, rendbe tesszük otthonunkat. Hogyne tennénk rendbe szívünket, lelkünket, ha a legfőbb Vendég jön hozzánk, ha maga a Királyok Királya, az Üdvözítő száll szívünkbe. Tehát nincs Ő távol innen, nagyon is közel van, közelebb már nem is jöhetne, mint saját lelkünkbe.

Legyünk tehát olyanok, mintahogy Ő ezt kéri. Hiszen Ő csak szeretetet kér, hogy ez a világ teljesen megváltozzon. Kérjük a jó Istent azzal az imával, amire az Úr Jézus tanított: «Jöjjön el a Te országod!» és akkor már itt a földön megvalósul az, ami egykor reméljük mindannyiunknak közös hazája lesz.

Schuler Anna.

Gondolataim a Felséges előtt.

A becsületes és természetes előrejutást ösödök óta meg kell érdemelnie, illetve ki kell érdemelnie az előbbrejutónak. Hogy ez miért van így, talán nem is kell bővebben magyarázni. Az előbbrejutás JUTALOM, vagyis kiemelkedés az átlagból. Aki kiemelkedik, az jól látszódik, az jobban szem előtt van, tehát ehhez a kiváltsághoz rendkívüli Ok-ra van szükség, amit jobb érdemmel megszerezni!

* * *

Ha valaki úgy tudta leélni földi életét, hogy érdemeinek törvényes jutalmául a Szentháromság szerkezeti «alkatrészévé» válhatott, akkor minden mindennapi irigység és önzés ellenére is egészen rendkívüli érdemeket szerzett, sőt minden tulajdonképeni érdemet megszerzett! ... Ezért kell nekünk a Szent Szűz számalma! ...

Anonymus.

OLTÁREGYLETI ÉLET

A Katolikus Nagygyűléssel kapcsolatban október 2-án, szombaton reggel 9 órakor az Örökimádás-templomban engesztelő főpapi misét pontifikál dr. Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás úr. Evangélium után szentbeszédet mond dr. Gigler Károly pápai kamarás, hercegprímási irodaigazgató úr. Ezúton is kérjük az összes Oltáregyesületeket, hogy ezen a szentmisén minél több taggal képviseltessék magukat. Áldozásaikat lehetőleg itt végezzék, hogy a közös szentáldozás impozáns megnyilvánulása legyen az engesztelés szellemének. Október 3-án, vasárnap, este 1/4 órai kezdettel pedig rendkívüli szentóra-átlatosság lesz a nagygyűlési programnak megfelelően.

Új Oltáregyesületek alakultak: a Budapest közelében lévő Nagykovácsi-út mentén létesült Tisza István-ligeten. Két csoportban 30 tag fog működni, akik naponta, havi beosztás szerint, állandó imádást végeznek az Eucharisztia előtt. — Dr. Bárány József Szatmár-egyházmegyei O. E. igazgató úr jelentése szerint új egyesület alakult Bárdházán 26 taggal, Csomaközön 67 taggal, Mátészalkán 53 taggal. Új tagok belépését jelentette: Csicsér 5 tag, Nyírcsaholy 10 tag, Nagyszokond 15 tag felvételével. A Bpest Zuglói Oltáregyesület 50 új tag felvételét jelentette, mely a szép taglétszámú egyesület életképességét bizonyítja. Isten áldása legyen a buzgó apostolkodókon!

A Győr egyházmegyei oltáregyleti igazgató, Viola Mihály kanonok úr, 937 P-t küldött be Központunknak, mint az ottani oltáregyletek által egybe-gyűjtött tagsági díjakat. Áldozatkészségüket jutalmazza meg a szentségi Jézus!

A Központi Oltáregyesület bensőséges részvétellel vette tudomásul dr. Glattfelder Gyula érsek-püspök úr halálát. A boldog emlékü főpásztor fiatal éveiben szoros kapcsolatban volt a Központi Oltáregyesülettel és az Örökimádás-templommal. A templom építésének legfáradhatatlanabb apostola volt és avatott tollú szerkesztője az «Örökimádás»-nak. A budapesti gyászszertartáson Kiss István ügyv.-igazgató, a szegedi temetésen pedig dr. Tiefenthaler József Szent Imre kollégiumi igazgató, a főpásztor kedvelt munkatársa képviselte Központunkat. Lelkiüdvéért szeptember 13-án az Örökimádás-templomban mondottunk ünnepélyes gyászmisét. A szentségi Jézus legyen a megboldogult főpásztor jóságos jutalmazója. R. i. p.!

Új gyónatószekekünkre adakoztak: 50 P: egy szegény asszony; 15 P: dr. Kollár István; 10 P: O. E. tag, Vass Györgyné; 8 P: Istenes Erzsébet; 5 P: N. N., Puck Ilona, Molnár Mária, N. N., Szalainé; 3 P: özv. Bokor Sándorné, N. N.; 2 P: N. N., Varga József, Stein Margit, N. N., özv. Ács Ferencné; 1 P: Egy ápolónő, Körtvélyesi Vilmosné, Takács Rozália, Szilágyi Jánosné, N. N. Összesen: 139 P. Összes gyűjtés eredménye: 2166.30 P. (Hiányzik még: 933.70 P.) Buzgó adakozóinkon legyen az Úr Jézus áldása.

Oltáregyesületünk hivatalos lapja az «Örökimádás». Megjelenik minden hó 1-én. Előfizetési díja évi 2 P. Lehetőleg minden tagunk fizessen elő lapunkra. Ezzel is támogatjuk a mozgalmat. Külön lenyomatban jelenik meg havonta az Imaszándék, mely csak 2 fillérbe kerül. (Ez lapunk két utolsó oldala szokott lenni.) Szegényebb egyesületeink tagjai legalább erre fizessenek elő!

TELJES BÚCSÚK.

Október 1 (első péntek), okt. 4. (Asszisi Szent Ferenc), okt. 7. (első csütörtök), okt. 15. (Szent Terézia), havi imádási óra napján, egy szabadon választott napon. (Gyónás, áldozás, ima a Szentséges Atya szándékára.)

Hiszem a bűnöknek bocsánatát.

Hiszekegyünk egyik legvigasztalóbb tanítása a bűnök bocsánatának a meghirdetése. A gyakran megbotló ember éppen itt találkozik az irgalmas Istennel. Az Egyházon keresztül két módon lehetséges a bűnök bocsánata: a keresztség útján és a bűnbánat szentsége által. A keresztség az eredeti bűntől és — amennyiben a keresztséget valaki későbbben vette fel — a keresztség előtt elkövetett bűnöktől tisztítja meg az embert. A bűnbánat szentsége pedig a keresztség után elkövetett bűnöktől szabadít meg a gyóntató pap feloldozása által.

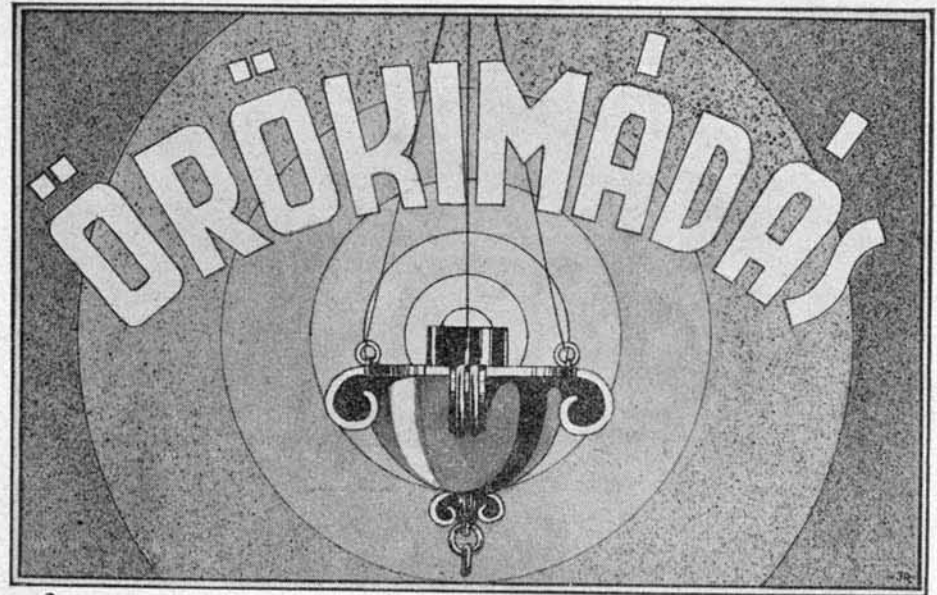
Mindkét mód gyönyörű képet nyújt az Isten jóságáról. Isten ugyanis üdvözíteni akarja az embert. Ismeri is az embernek a bűntől való szabadulási vágyát. Mert bármilyen furcsának tűnjék is a megállapítás, tény az, hogy az ember szabadulni kíván a bűntől. Még a legmegrögzöttebb bűnös is bizonyos percekben szabadulni akar a bűntől! Hiszen a lélek vágyódik Isten után. Bármekkora bűnáradat is nyomja a lelket, a lélek időnkint valósággal sír az Isten felé való vágyakozásban. Nem akarta Isten, hogy az ember élete végéig hurcolja bűneinek a súlyát. Alkalmat adott arra, hogy letehessük vétkeink terhet s szabadon, boldogan mehessünk az örök élet felé.

Krisztus Urunk azonban az Egyházat jelölte meg a bűnbocsátás fórumául. Megtehetette volna, hogy a bűnös ember közvetlenül is megkaphassa Istentől a bűnbocsánatot. De nem úgy akarta. A bűnbocsánatot emberek által akarja gyakorolni. Ezzel alázatosságra indítja az embert. Mert a bűn lázadás, önteltség gyümölcse. Orvosszere a megalázás lehet. Embernek megvallani a bűneinket nehezebb dolog, mintha közvetlenül Istennek számolnánk be. Sok ember éppen ezt nem érti meg és ezért fél a gyónástól, mert halandó ember előtt kell beszámolnia. De ez a körülmény nagyon jó nevelőhatással is van az emberre. Ugyanis éppen az ember előtt való beszámolás a bűntől való tartózkodásra sarka l. Mígha közvetlenül a láthatatlan Istennek gyónnánk, az átlagemberek nagyon könnyedén vennék a bűn elkövetését. Azonban az egyház fontos és megtisztelő szerepét is ki akarta hangsúlyozni az Isten. Be akarta vonni ebbe a legfontosabb ténykedésbe az Egyházat, az Ő titkainak hordozóját, hűséges sáfárját. Ezzel viszont magasztossá is tette a bűnvallást. Érthető, hogy a helyesen gondolkozó hívő sereg mindig nagyra értékelte a szentgyónást. Vigasztaló az is, hogy sok katolikus hívő, aki életében talán hosszabb ideig távol állott a tevékeny hitélettől, halálos ágyánál, vagy kritikus fordulópontokon a gyónásban találja meg lelkének elvesztett egyensúlyát. Sokat tudnának erről beszélni a kórházak beteggyógyai és a templomok gyóntatószékai. Nekünk oltáregyletieknek különösen sokat jelent a Hiszekegy fenti ágazata. Jeienti az Oltáriszentséghez vezető utunkon azt a lépcsőt, amelyen át eljuthatunk az áldoztató asztal magasságához. Elsősorban nekünk kell nagyra becsülnünk a szentgyónást, a lélektisztogatás eme csodálatos eszközét. De apostolkodnunk is kell, hogy minden hívő testvérünk újra megismerje és megszeresse a szentgyónást. Ez legyen az Istentől felénk nyújtott mentőfonál, amely kiemeli a bűn áradatából a halhatatlan lelkeket.

K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.
Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Nagygyűléseink csúcspontja és szíve.

Mióta csak évről-évre megrendezik az őszi katolikus nagygyűlést, mindig az Eucharisztia volt az ünnepség középpontja. Híveink érezték, hogy minden beszéd, felvonulás, ünnepség Őérette van. Különösen kimagasló volt azelőtt az eucharisztikus körmenet, amelyen hatalmas tömegek tettek hitvallást a legnagyobb Úr mellett. A háborús évek biztonsági intézkedése szorított bennünket a templomok falai közé és így elmaradt a színpompás hódoló körmenet. Ennek részbeni pótlására rendeztük meg az Örökimádás-templomban az október 2-i engesztelő főpapi szentmisét. Az ott elhangzott szentbeszédben mutatott reá dr. Gigler Károly hercegprímási irodaigazgató úr az Eucharisziára, mint nagygyűlésünk csúcspontjára és szívére. Nélküle üres, hatástalan demonstráció lenne a mi összejövetelünk.

Valóban úgy van, hogy az Eucharisziának kell minden aktivitásunk csúcspontjának lennie. Minden manifesztációnknak annyiban van átütő ereje, amennyiben Krisztusból, illetve az Ő szelleméből táplálkozik. Ő az a biztos norma, akihez igazodnia kell a tervezgetéseknek, megoldásoknak. Különben légüres térben való kapkodássá és hatástalan dologgá süllyed minden, amihez kezdünk. Ő buzdít bennünket, hogy ne lankadjunk. Ő ad gondolatokat, hogy azokat valósággá téve megjavítsuk nemzeti és vallási életünk egész területét. Ő figyelmeztet minket, ha küzdelmeink között eltértünk az általa adott irányelvektől. Ő az a magasság, ahova nem csap fel a bűnös emberi élet szennyess hulláma. Ezáltal mindig nagyra-becsült Valaki marad az emberiség számára. Ő az a szilárd alap, ahova biztonság-

érzettel lehet odakötni egész életünket. Ezt ma már az okosan gondolkodók kezdik belátni. Mi nem is tudhatunk mozgalmakat rendezni az Eucharisztia nélkül. Ezért nincsenek nálunk dogmatikai változások és egyházfegyelmi kilengések. Ami szépet alkotunk márványban, kőben, muzsikában, szertartásainkban, az mind Őérette van.

Az Eucharisztia minden mozgalmunknak a szíve is. Szív nélkül rideg élettelen az emberi szervezet. Minden szépség hatástalanná válik és a merevség félelmetessé teszi. Ilyen volna a mi hitünk, vallásos életünk Eucharisztia nélkül. Templomaink légkörét az ő jelenléte teszi hangulatossá. A legkisebb falusi templom is a jelenlevő Jézussal messze kimagaslik a szekták imaházai fölé. Ő szokta megmozgatni hatalmas körmeneteink résztvevőit is. Gyenge próbálgatások lennének ezek Nélküle. Ő ad belénk élő hitet, hogy ne felszínes külsőség, vagy hatalmi törekvés legyen a vallásosságunk, hanem valódi bensőség. Azért csak az eucharisztikus-katolikus lélek tud bensőséges lenni. Anyaszentegyházunk is azért tud melegsívű anyánk lenni, mert elevenen él benne az Eucharisztia szelleme. Csak így tud önzetlenül szolgálni minket. Ne is csodálkozzon senki, hogy mi nagyon féltékenyen őrizzük Őt. Eltűrtük, hogy országok, népek szakadjanak el tőlünk, csak Ő el ne hagyjon. Elszenvetünk véres üldözéseket, elbújtunk katakombák misztikus csendjébe, de ki nem engedték soha kezeink közül. Tabernákulumok ajtait is azért zárjuk nagy gondossággal, hogy gonosz kezek meg ne közelíthessék. De annál nagyobb örömmel nyitjuk meg azok előtt, akik tiszta lélekkel közelednek feléje.

Szent büszkeség tölt el bennünket, hogy eme Csúcspont és mozgalmaink Szíve birtokunkban van. Ma oly sok laposságot látunk. Mondvacsinált magasságokat, amelyek meginognak a legkisebb megrázkódtatásra. Látunk törekvéseket, igazi szív nélkül, csupán az egoizmus hajtja azokat. Nem csoda, ha zátonyra futnak és ha az emberek nem találják meg bennük a bensőséget. Ragyogtassuk meg ezt a hófehér Csúcspontot, emeljük magasra ezt az örökké aktív Szívet, hogy minden ember felfigyeljen rá. Bármiképpen is álljon a világ folyása, mi tudjuk, hogy Ő lesz a problémák végső megoldója; Ő marad az, Aki volt, a mi gondviselő Urunk, az Eucharisztia örök Krisztusa.

Kiss István.

Kanter Károly a szónok.

A papi hivatás legszebb munkaterei közé tartozik az igehirdetés. Üdvöztünk határozottan megparancsolta: Elmenvén tanítsatok!... Az igehirdetés útján terjed a krisztusi tanítás és lesz öntudatos, eleven hite a híveknek. «A hit hallásból vagy» — mondja Szent Pál apostol. Nem csoda, ha a legtöbb pap ezen a téren igyekszik kifejezni minden igyekezetét. Valljuk meg, a hívek is itt kívánnák a legtöbbet. A nemeslelkű Kanter Károly is mindent elkövetett, hogy a szószéken a tőle telhetőleg a legtöbbet nyújtsa. Nem sziporkázó természetű szónok volt, de szavaiban annál nagyobb hev és eucharisztikus tűz lobogott. Ez volt az oka, hogy szónoklatai bizony hosszúra nyúltak, bár hallgatói ezt megbocsátották neki. Egy öreg Páter — mint szemtanu — mondotta a következőket:

A Praelatus úr rendszerint olyan hévvel prédikált, hogy lelkesedésében teljesen kiesett az időből és gyakran bizony egy órán túl is még a szószéken állott. Egy alkalommal — mint a szemtanu meséli — a jó öreg Lorenz bácsi, a kir. vártemplom sekrestyése, látja, hogy a délután 5-kor kezdett prédikáció már megint belenyúlik a félhat utánra. Erre a nyitott sekrestye ütőóráját 6 előtt öt percre igazította. Az óra rövidesen hatot vert. A Praelatus úr erre hirtelen

befejezte a beszédet és litániához öltözködött. Lorenz bácsi aztán újból $3/4$ -ra állította az órát.

«A szentek szórakozottak» — szokták az emberek mondogatni. Nem is csoda, hiszen gondolatuk, szívük állandóan az örökkévalóság régióiban időzik. A földi dolgokat is az örökkévalóság szemüvegén át szemlélik. Kanterünk is ilyen volt. Törékeny teste ide kötötte a földhöz, de izmos lelke ott járt állandóan az örök igazságok szféráiban. Köszönjük neki, hogy oly fanatikusa volt a szószéknek és kérjük, hogy esedezzen ki számunkra sok eucharisztikus szónokot és szolgálatkész hallgatóságot.

—ss—n.

Hálás szívvel . . .

Az Örökimádás-templom eddigi lelkipásztorai között dr. Mátrai Gyula, a jelenlegi hercegprímási titkár volt a leghosszabb ideig templomunk igazgatója és a Központi Oltáregylet ügyvezetője. Nemrég történt áthelyezésével munkában és érdemekben gazdag 23 éves periódus tárul a szemlélő elé. Ő nem hivatalból idevezényelt és hivatalból működő egyéniség volt. Szívet-lelket hozott az Örökimádásba és azt kapott viszonzásul mindazoktól, akikkel csak összehozta a sors. Féltékenyen őrzött kincse a szép, hangulatos templom volt. Annak is főleg legszentebb pontja az oltár és az ott lakozó eucharisztikus Jézus kötötték le figyelmét. A templomban sok minden beszél az ő gondoskodó szeretetéről. A segítő Szűz Mária- és Szent József-oltár, a négy szép harang, a templom újrifestése, a villamos harangozókészülék beszerzése és sok egyéb alkotás arról tanuskodnak, hogy a templomot tartotta legkedvesebb munkahelyének. Ezért szerette a szép szertartásokat, örömmel mondta mélyen szántó beszédeit és mindenkor szolgálatára állott a gyónók, áttérők seregének. Megértő szíve sok elesett lelket emelt fel a bűn fertőjéből.

Bensőséges lelki kapcsolatban állott a Maria Reparatrix nővérekkel is. A hívek szolgálatában, az eucharisztikus Jézus dicsőségére teljes összhangban és egyetértésben működött velük együtt. Mindegyiküket ismerte és boldog volt, ha ügyes-bajos kérésük teljesítésében segíthette őket. Az ő idejében segítette megvalósítani Neszmélyen (Komárom m.) a második Örökimádó-szentély létrehozását. Ma már serény munka folyik ebben az új hajtásban is.

Apostoli munkakör volt számára az Oltáregyesület. Mint központi ügyvezető igazgató nagy hozzáértéssel irányította a mozgalmat. Erről tanuskodik többek között az 1938-as Eucharisztikus Kongresszus sikere. Az ottani munkában a legjelentősebb szerepet a Központi Oltáregyesület kapta. A becsatlakozott egyházmegyei központokon keresztül eljutott keze a legkisebb fiók-oltáregyesületekhez is. Ha valahol segíteni kellett egy szegény templomon, azonnal megtalálta rá a módot, hogy felkarolja. Örömmel rendezte meg a zárda lakóival együtt kétevenkint a fényes és nívós oltáregyleti kiállítást, amelyeket mindig a Biboros Hercegprímás úr szokott megnyitni. Az «Örökimádás» lapjain keresztül eljutott szava mindenhová, de hacsak lehetett, személyesen is felkereste a fiók-egyesületeket. A «Jézusom Örömom» sorain át a gyermekek lelkében ébresztgette az eucharisztikus tüzet.

Fentiekkel párhuzamosan dolgozott a Virgo Reparatrix női kongregációban is, melynek prézeze volt. Ez volt pasztorációs frontja, ahol a kongreganisták útján terjesztette Isten országát. Meg kell még emlékeznünk a szegényekről, bajbajutottakról, akikért állandóan kilincselő körúton járt és akiket maga is segített. Igazi méltó követője volt Kanter szellemének.

Mindezt most elgondolva, hálás szívvel gondolunk dr. Mátrai Gyulára. Ez év nyarán történt hivatalos felmentésével végleg átadta eddigi munkakörét kinevezett utódjának. Kísérje őt életén át az a sok hála és ima, amelyet buzgó-ságával kiérdemelt!

Prohászka püspök nagyheti szertartásai.

Nagyhét: lamentációk, olaj- és krizmaszentelés, lábmosás, oltárfosztás, szentsírlátogatás, ez mind valami olyasféle volt a székesfehérvári székesegyházban Prohászka megyéspüspökségekor, „amihez a karikára nyílt két szemmel való nézéseket kellett eltanulnunk”. (P. O.) Mi székesfehérváriak voltunk azok a „boldog szikrák”, akik ott izzottunk ezekben a nagy napokban az öreg templom ívei alatt s főpásztorunkban „óriási kitöréseit csodálhattuk a lelkeségnek”. (P. O.) Azok az öröksépségű vonzó nagycsüörtöki szertartások, amikor az Oltári-szentség köré csoportosult minden aktus s mi jelenlevők éreztük mind, hogy „Isten járt itt a misztériumok aranyos köntöseben”, előtte pedig ott állott „a nagy szuverén Fölség szolgálja” Prohászka püspök „istenszeretetének legnagyobb extazisában”. (P. O.) Valahány lélek kijött a templomból a szertartások után, legyen az felnőtt, vagy gyermek, mind „lélekzet után kapkodva” mondotta el, hogy mit látott. Tulajdonképpen mindenki ugyanazt látta, amit egyéb püspöki székesegyházakban látni a nagyhét alatt, csak hogy azt mi fehérváriak mind másképp láttuk, mert a szertartások akciójában csodálhattunk egy főpapot „az istenimádat tüzesőjében”, akire a Magasságbeli „az istenhasonlóság szépségét öntötte rá, rajta volt az a krisztusi karakter, amelyet az ordináció energiája égett beléje”. (P. O.) Csak Te tudod, Uram, mi volt nekünk a nagyhét!

„Ott kezdődött azon az estjén a Nisan hónapnak, mikor a teli hold tavaszi fénye előmlött Judeán, hogy lámpául szolgáljon az utolsó érvényes zsidó húsvét-nak, amelynek most kellett leáldoznia, mint ahogy megszűnik a jelképezés s mikor megjelenik a valóság!” (P. O.) Ott kezdődött! És ott folytatódott a székes-fehérvári öreg templomban! Jézus Krisztus egyik legméltóbb papja a nagy-csüörtöki szentmisében ráhajolt egy elkopott templom elkopott oltárára, körötte mintegy száz pap, akiknek ajkáról felcsendült a háromszoros köszöntés: ave sancte chrisma, ave sancte oleum! Mikor Úrfelmutatásra szóltak a harangok, ó, Uram, hogy nézhettél le a mennyből akkor a Te szent szolgálóra, aki a három nagy Ostyával kezében tartott Téged! Bizonyára mint ahogy mi, úgy Te sem tudtál betelni nagy püspököd nézésével. A szentély padsoraiban a sok fehér karinges kispap, az egyházmegyéből beözönlött plébánosok, kanonokok s az oltárnál a tömjénfüsttől glóriázva a püspök és segédkező papsága borul le a földre-szállott isteni Szentség előtt. A templom hajója telve hívőkkel, a padok mellett színes selyem keszkenőkben, ezerráncú szoknyákban álltak a földműves asszonyok, leányok, kezükben fehér csont-imakönyvük lapjai zizegtek. „Ő ez a virágos ablakokban álló nagymise”. (P. O.)

Évtizedek múltán is mily jólesik visszaemlékezni, „jólesik a mi nagy misztériumainknak betlehemi istálló-lámpásával s oltáraink előtt égő öröklámpával bolyonganunk s rövid éltünk s örök rendeltetésünk tekervényes ösvényeire rávilágítanunk s amellet eppen ezen misztériumok körében s erejében kimondhatatlanul boldogoknunk”. (P. O.)

Vajjon hogy végezhetette Prohászka püspök a szentáldozást, hogy fogadhatta magához az Urat a communio nagy pillanatában Ő, aki Szent Tamással azt vallotta, hogy „lehet a szentáldozást vagy úgy végezni, hogy az ember a szere-

tetnek potenciájával, vagyis a megszentelő kegyelem állapotában lép az oltárhoz s veszi az Ur testét, vagy úgy, hogy az a szeretet tényleg megmozdul s kigyullad bennünk”. (P. O.) Több mint valószínű, hogy Prohászka az utóbbi készséget választotta. — Aztán jött a lábmosás fölséges szertartása. A szentélyben a stallumok előtt két padon, egymással szemben, hat-hat kispap ül, Prohászka püspök fehér alában térdrehull előttük, udvari papjai egy tálat tartanak a püspök elé, ezüst kancsót nyujtanak át neki, amiből a püspök vizet önt a kispapok egyikének lábára, fehér kendővel letörli, majd oly mély alázattal, ahogy csak ő tudta tenni, ajkával érinti a kispap lábát. Mennyiszor figyeltük ezt a jelenetet, mialatt lelkünk elszállt a coenakulumba: „így ülnek körülötte az utolsó vacsora apostolai s az utolsó vacsora termének ablakaiból nyíló távlatokban milliók s milliók hallgatják az Urat, hogy mit mond”. (P. O.) Míg ott tolongtunk a szentély korlátjánál s elmerültünk az alázat nagy apostolának szemlélésében, aki tán ezt a szertartást végezte legszívesebben, mert a térdreomlás felelt meg legjobban az ő lelkületének, egész egyéniségét erre rendezte be, önkénytelenül is arra gondoltunk, hogy ezek a kispapok eltehetik a lábukat ereklények! Prohászka püspök lelki szeme előtt pedig biztosan ott állott a Megváltó, Őt mintázta ebben a szertartásban, mintha kérdezte volna az Üdvözítőt: Uram, Te mily lelkülettel végeztél a lábmosást apostolaidnál?

Délután voltak a lamentációk; amíg a délelőtti nagymisékre az egyszerűbb nép járt el, az intelligencia inkább a lamentációkat kultiválta s erre Ő töltötte meg a templomot, azonban ennek a néprétegnek érdeklődése is csak a siralmakra terjedt ki. A kóruson remek kis kar, a már elhunyt Flögl Carola „Fehérvár pacsirtája”, — Prohászka püspök elnevezése, — egy cisztercita s egy gimnáziumi igazgató énekelte pompás összhangban Jeremiás siralmait. Amint ez bevégeződött, nem lévén az emberek kezében az Officium Hebdomadae Sanctae (nagyheti szertartások könyve), pillanatok alatt kiürült a templom s csak a klérus maradt egyedül a szentélyben. Papjaitól mint fehér galambseregtől övezetten, fenn a püspöki imázsálmolyon, lila cappában fején a kis lila pileolussal térdelt egy „a hit fölséges bűvös hatalmától fasciált lélek, ez a nagy Krisztusnak az egyetlen s igazi Úrnak bűvölete alatt álló lélek, akiben ott világít eligazító világosságul s szűrő verőfény gyanánt Krisztus sötét, csodatevő, mágikus szeme s e szemek alatt mindenki alázatos hódoló szolga lesz itt”. (P. O.) Ott térdelt a Szent Ágostonok, Jeromosok, Athanázok utóda elmélyedve az atyák írsaiban, átadva magát a nagy szellemek gondolatainak, amíg csak talált bennök valamit, amint ő ajánlotta egyik fehérvári gyónójának, hogy Kempis Tamás „Krisztus Követését” úgy kell használni-mint a citromot, facsarni kell addig, amíg az utolsó csepp is kijött belőle. Prohászka püspök is így cselekedett, míg a templom hűvös tavaszi csendjében időközönként egy-egy psalmista intonálta a megfelelő zsoltárt, a klérus-kórus pedig tovább recitálta. Néhány kis gyermek mint verébfióka áldogált az áldoztató korlátnál, lesve a püspök mozdulatait, aki a zsolozsmát bezáró Pater noster végén egy pálcával ráütött erősen az oltárlépcsőre, mire a papok hangos zörejjel össze-csapták könyveiket s a szentély hadserege is eltávozott.

Prohászka püspököt láttuk még nagyhét délutánjain a fehérvári templomok szentsírlátogatni, leggyakrabban a Szent István-utcán. Ez a szűk és szürke kis utca is egy darab reliquia, hiszen Prohászka püspök léptei, imádsága szentelte meg. A nép csevegve haladt a járdán, a szemináriumi templomtól a székesegyházig, amikor váratlanul messziről hangos ima hallatszott, az úttesten papjaitól kísérve jött az Úrnak „szentségtartója, drága fűszer- és tömjénfüstölője”. Mit sem törődve az emberek bámuló tekintetével, amint tisztelettel utat nyitottak

neki, Ő szakadatlan imádságban ment templomtól templomig, imára serkentve ezzel a szent ténykedéssel az embereket is: «Előre kell törnöm a szentségben, hogy magamat és másokat megszenteljek. Ez a papi szellem, a mentő szeretet, a könyörgő irgalom, — ő, ha feloldódok, mint a só, ha felemésztődöm, mily élet, mily halál!» (P. O.) Őt az emberek csodálkozó bámulása soha nem tartotta vissza, hogy hitet tegyen a nyilvánosság előtt az utca lármájában is és célját mindig elérte, — a zaj elült, a kezek imára kulcsolódtak s a nép áhítatos csendben követte püspökét a templomba: «Ne félj az emberektől, tudod, hogy mindegyik szívében vannak húrok, melyek közé biztosan nyúlhatsz, hangozni fognak, az Isten feszítette ki azokat». (P. O.)

Ő de mennyire megmozdultak azok a húrok az emberszívekben, mikor egy Prohászka püspököt láthattak imára borulni az Eucharisztia előtt, mily példa volt ez nekünk, bár neki «kopár, tengődő, sivár hegyszakadékokon vezetett útja» az öreg Fehérváron, hisz mennyi munkájába, verejtékébe került, míg Fehérvárt térdrekényszeríthette az ő imádott Istene előtt, mégis Ő Fehérvár utain is «pálmakertben, magas, nyílt márványcsarnokokban képzelte magát» s azért lett osztályrésze oly hódolat, amit senki sem kapott meg ebben az országban, hogy a reverendája szegélyét csókolták meg az emberek, mert «diadalkocsin vitetik a győző, erényes lélek». (P. O.) Ő igen, a fehérvári öreg templomból «rezgett a világba az az akarás s az a Úr, amely a legnagyobb erőfeszítéssel akarta kifejezésre hozni, hogy Isten az Úr, a Minden!» (P. O.)

Igy láttunk téged szent Főpásztorunk a Legszentebb előtt imádó hódolatban «elnyújtott» lélekkel, amint elzokogta lelked az Úrnak: «O sacrum convivium, — mintha megakadna a gondolkozásom, mintha felszívna s felszippantaná minden fogalmamat az a fölfoghatatlan nagy misztérium s az ember csak dadogja: o sacrum convivium, — ő szent Vendégség», mikor áhítatban remegett egész lényed s szent Püspökünk: «az áhítat kapcsolat a hozzánk leereszkedő Fölséggel, az áhítat, mikor térdenállva ölelünk át valakit, akit nagyon tisztelünk és szeretünk, az áhítatimádás, mely szeretetben s ölelésben virágzik ki». (P. O.) Ezért volt, hogy mikor téged, Püspökünket, Atyánkat szemlélhettünk az Oltáriszentség előtt, akkor mi is láttunk! Láttuk, hogy: «szentek, fények, villámlások, színek, tüzek, opálos-gyöngyös könnyek, rubinos-véres korallak, drágakövek körítik «az Eucharisziát s láttuk, hogy «egyed, egyed akartál: istenülve élni!» (P. O.)

Hoffer Ilona
szföv. rk. hitoktató.

OTTHON.

Jézusom, szentséges Szíved, égi otthon, békehely;
életharchban fáradt lelkünk, itt oltalmat, vigaszt lel.
Szenvedéstől összetépve, jövőm én is bízva, kérve:
Ime, akit szeretsz, beteg, de jöjj, tedd rá szent kezedet.
Hadd simuljak Hozzád közel s míg isteni Szíved
ölel, ő engedj itt megpihenni, egy kisse, ne fájjon semmi...
Jézusom, szentséges Szíved puha fészek és meleg...
egyre-egyre idefutok, jaj mert élni csak így tudok: Teveled!

M. Henrietta.

GONDOLATOK.

A legértékesebb «le a d o á l l o m á s o k» a templomok szószékei.
A legnagyobb «r e k o r d o k» a hitbajnokok és hithősök teljesítményei.
Brenner Tivadar.

Az októberi katolikus nagygyűléssel kapcsolatos engesztelő főpapi szentmisén nagy tömeg volt jelen az Örökimádás-templomban. Dr. Serédi Jusztinián hercegprímás úr Őeminenciája fáradhatatlan szeretettel áldoztatta a sok hívőt, akik a város különböző pontjairól jöttek. Emlékezetes marad az a mélyenjáró szentbeszéd is, amelyet evangélium után dr. Gigler Károly hercegprímási irodaigazgató úr mondott. Szentmisénket mint a nagygyűlés csúcspontját és szívét állította elénk. Vigasztaló szavakkal mutatta be az eucharisztikus Jézust, aki ma is szerető Atyja, Gondviselője és Úra marad az ő híveinek. Ezúttal is hálás köszönettel adózunk e szép napért a Hercegprímás úrnak és a nap szónokának. — Úgyancsak nagy tömeg jelenlétében tartottuk meg az okt. 3-i engesztelő szentorát is, melyet Kiss István ügyv. igazgató vezetett.

Őeminenciája magas intézkedésével eddigi segédlelkészünk, Berkesi Mátyás új munkateret kapott a budapesti Bleyer Jakab német gimnáziumnál, amelynek hit-tanárává neveztetett ki. Utóda Venczel Antal budaörsi segédlelkész lett. Kisegítőképpen továbbra is templomunk szolgálatában marad Berkesi Mátyás hittanár és így a lelkek gondozása intenzívebben történhetik.

November 15-én d. u. 5 órakor oltáregyleti igazgató urak értekezlete lesz központi székházunkban. Előadók: dr. Mészáros János prael. kanonok, orsz. igazgató, dr. Nagy József váci teol. tanár, dr. Hévey Gyula p. kam., plébános és Kiss István ügyv. igazg. Erre az értekezletre ezúttal is meghívjuk a fiókoltagregyesületek igazgató urait.

Központi választmányi értekezletünk nov. 15-én d. u. 4 órakor lesz.

A kassai oltáregyesület buzgó elnöknője, báró Babarczy Ilona és a szombathelyi főplébánia oltáregyesületének alelnöknője, özv. Piry Istvánné elhaláloztak. Erdemekben dús szolgálataikért jutalmazza meg őket az Úr Jézus!

A kassai egyházmegyei igazgató úr, dr. Arányi Róbert p. kamarás jelenti, hogy okt. 5-én engesztelő kilencedet kezdték a boldogságos Szűz tiszteletére a hívek nagy tömegeinek jelenlétével. Tagsági díj fejében 1100 P-t gyűjtöttek össze, melyből a szegény templomokat segítették. Okt. 10-én P. Domby S. J. kassai rektor vetített-képes előadást tartott a fatimai jelenésekről. Nov. 4-én Szent Imre herceg tiszteletére szentségimádási ájtatosság lesz. A kassai végeken, hála Istennek, szép munka folyik. Sok kegyelmet kívánunk a buzgólkodóknak.

Újra kaphatók az oltáregyesületi érmek. Oxidált ezüstérem 1.80 P, gomblyukjelvény 30 fill. darabonként.

Sokat hirdetett ötödik gyóntatószerünk elkészült. A még hiányzó összeg pótlására a következő adományok folytak be: 20 P: N. N., 12 P: Bokor S.-né, 10 P: N. N., Halasi Júlia, N. N., Siposs Zoltánné, Podonyi Ilona, Szekeresné, 5 P: Istenes Erzsébet, N. N., Gyuris Józsefné, 3 P: N. N., 2 P: Fehér Antalné, Koller Istvánné, N. N., N. N., 1 P: Strobach Lajosné, N. N., Király Eszter, Szabó Mihályné. Összesen: 125 P. Összes gyűjtés eredménye: 2291.30 P. (Hiányzik még: 808.70 P.) Jézusunk áldása kísérje a buzgó adakozókat!

Kanter Károlynak, egykori buzgó igazgatóknak halálozási évfordulóján nov. 20-án reggel 9 órakor nagymise lesz az Örökimádás-templomban. Másnap, nov. 21-én, vasárnap d. e. 11 órakor a Zeneművészeti Főiskola nagytermében Kanter-ünnepélyt rendezünk díszes műsor keretében. Ez lesz első alkalom Kanter méltatására. Az emlékszedet dr. Tiefenthaler József p. kamarás, koll. igazgató mondja. Már most apostolkodjunk, hogy a nagytermet megtölthessük az oltáregyesületek tagjaival és mozgalmunk barátaival. Jegyigénylések központunknál: IX., Üllői-út 77 és az «Ora.» kultúrirodánál: IX., Üllői-út 40., III. 2.

TELJES BÚCSÚK.

Nov. 1-én (Mindenszentek ünnepe), nov. 2-án (Halottak napja), nov. 4. (első csütörtök), nov. 5. (első péntek), nov. 13. (Kosztka Szent Szaniszló), havi imádási óra napján, egy szabadon választott napon.

«Hiszem a testnek feltámadását.»

Tagadhatatlan tény, hogy mindannyian meghalunk. Eljön életünk utolsó napja, mikor elszakadunk mindentől, amely e földhöz kötött bennünket. De eljön az a nap is, mikor újra megjelenünk a történelem színpadán. Nem azért, hogy ismét folytassuk küzdelmekkel és kísértésekkel teljes földi életünket, hanem, hogy Istenünk végérvényesen eldöntse örök sorsunkat. A feltámadás valósága egyike a legrégebb meggyőződéseknek, amelyek foglalkoztatták az embereket. Nemcsak a kereszténység, hanem még a pogány vallások is fennen hirdetik a nagy igazságot: Feltámadunk!

A feltámadás dogmája már az ószövetségben is kifejezést nyer. A pátriárkák korában élő Jób nagy szenvedéseiben így vigasztalja magát: «Tudom, hogy az én Megváltóm él és az utolsó napon a földből feltámadok». (Jób. 19. 25.) Ezekiel próféta csodás látomása a csontokkal fedett mezőről, majd a csontoknak hússal és bőrrel való gyors bevonódásáról ugyancsak bizonyítékok a feltámadás mellett. (Ez. 37. 1—10.) Az újszövetségben maga az Üdvözítő beszél a feltámadásról. «Eljön az óra, melyben mindnyájan, kik a sírokban vannak, meghallják az Isten Fia szavát; és előjönnek, akik jót cselekedtek az élet feltámadására, akik pedig gonoszat cselekedtek, az ítélet feltámadására. (Ján. 5. 28—29.) Testének-vérének vételét a feltámadás előfeltételül hangoztatta. (Ján. 6. 55.) Ő maga is támasztott fel halottakat. Szent Pál apostol is határozottan tanítja a test feltámadását: «Mikép hitünk szerint Jézus meghalt és feltámadt, éppúgy fogja az Isten azokat is elévezetni vele együtt, akik elaludtak Jézusban». (I. Tessz. 4. 13.) «Amint Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre fognak kelni.» (I. Kor. 15. 22.)

A feltámadással akarja Isten megmutatni igazságosságát. Testünk a Szentlélek Isten temploma. Ha valóban méltóan viselkedett, illő, hogy jutalomban részesüljön. Ha lealacsonyodott az állatok nivójára, igazságos dolog, hogy bűnhődjék. Isten bölcsesége fogja elhatározni, hogy milyen lesz új testünk és ki hogyan fogja a jutalmat élvezni, vagy a büntetést elszenvedni. A feltámadt test nem olyan természetű lesz, mint a mostani. Nem lesz alávetve a kísértéseknek, nyomornak, betegségnek, amelyek itt a földön gyötörtek bennünket. Az a test megdicsőült, halhatatlan test lesz. A test «elvettetik romlandóságában, feltámad romolhatatlanságban. Elvettetik nemtelenségben, feltámad dicsőségben». (I. Kor. 15. 42—43.)

A feltámadás hite kell, hogy felelősségérzettel töltsön el bennünket. Földi életünk olyan legyen, hogy feltámadásunk megdicsőülés lehessen. Ne ámítsuk magunkat azzal a modern felfogással, hogy nincs lélek, nincs feltámadás. A mai ember ezt azért tagadja, hogy felszabadítsa magát az erkölcsi törvények kötelező ereje alól. Mi nemcsak hiszünk a feltámadásban, hanem használjuk is a dicsőséges feltámadás legszentebb biztosítékát, az Eucharisziát. Áldozó katolikusnak lenni tehát annyit jelent, mint magunkban hordozni a megdicsőülés csíráját. Tudjuk, hogy ezért sokan kimosolyognak, maradiaknak mondanak. De mi nem megszegyenülők, hanem megdicsőülők akarunk lenni. Ezért nem követjük a féktelenkedőket, az erkölcsiség ellenségeit.

November hónapban a temetőket járjuk. Látszat szerint az elmúlás helyei; valójában «Gottes Acker», «Isten szántóföldje» minden temető. Az eltemetett test csodálatos módon megújulva töri majd át az enyészet korlátait. A halál életté válik. Ezért int a bejáratnál a diadalmas szó: Feltámadunk! Megnyugodva lépünk tehát a feltámadás előcsarnokába és mindennap gondoljunk saját feltámadásunkra!

K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

«Láttuk csillagát napkeleten...»

Csodálatos éjszaka volt az, mikor mennyei Atyánk kigyújtotta a betlehemi csillagot. Néma csendbe burkolódzott a távolkeleti kis falu. Egy lelkileg közömbös világ aludta álmát. Álmodott egy eljövendő hatalmas királyról, aki széthulló népét erős kézzel egybefogja és elindul a történelem legnagyobb harcára: a választott nép világuralmának megalapozására. Ez az álom nagyon mély álom volt. Olyan mély, hogy észre sem vette az új csillagnak égre szökkenését. Pedig ez a csillag ennek az álomnak a szertefoszlását jelentette. Csodálatos fénye besugározta a kontinenseket és ahova csak egy sugara is behatolt, valósággal forradalmi megmozdulásokat váltott ki. Igen, ez a csillag sorsforduló beköszöntét jelentette.

A betlehemi csillag a mennyei Atya üzenete volt a bűnében alvó világhoz. Az évezredek sírva könyörgő embere előtt végre kigyulladt a megbocsátó atyai ház hívogató fénye. A csillag tövében pedig feltűnik egy ártatlan kisdédnek a képe, a mennyei Atya megbocsátó mosolya. Izaiás látnoki szeme őt látja meg évszázadokkal azelőtt: «Kisdéd született nekünk és fiú adatott nekünk, kinek vállán vagyon a fejedelemség és hivatik az ő neve csodálatosnak, tanácsadónak, Istennek, erősnek, a jövődőség atyjának, békeesség fejedelmének.» (Iz. 9, 6.) A megbocsátó Atya békekötési okmánya. A lelki békét kereső világ pedig megindul a békekonferencia székvárosába, Betlehembe. Nem hivatalos pózba meredt diplomaták forgolódnak ott. Egy szende, tisztatekintetű asszony, szelíd férfiú a

gyermek mellett, kopottas ruhájú tanulatlan pásztorok első vendégei az égi diplomácia küldöttének. Később eddig nem ismert bölcs királyok jönnek a hívogató fényesség nyomán: Láttuk csillagát napkeleten...

Azóta a csodálatos csillag sziporkázva ragyog. Milliók figyeltek és figyelnek rá. Áldó sugarainak nyomán tömegek jutottak el az égi Gyermekhez. Nagy lelki átalakulásokat váltott ki az oda sereglőkben. De voltak és vannak megátal kodottak is, akik becsukták szemüket a csillag fénye előtt. Ők jobban szeretik az éjszakát. Az legalább nem deríti fel belső lelkivilágukat. Sokszor nyújtogatták már kezüket az égboltozat felé, hogy letépjék onnan ezt a csodás csillagot, hogy sötétségbe borítsák a világot. De mindannyiszor bénán hanyatlott le szentségtörő kezük. Az a csillag megmozdíthatatlan, az a Gyermek elpusztíthatatlan. Igaz, hogy kicsinyes bosszújuk kielégítésére önmaguk faragtak csillagot és nagy hetykén feltűzték magukcsinálta kulisszás egükre. Nagy önteltséggel akarnak imádókat is toborozni s ha nem megy önkéntesen, hát terrorral. A józan lelkek csak mosolyognak e gyerekes próbálgatáson. A betlehemi csillag és a Gyermek túléltek az akarnokokat.

Nekünk Oltáregyletieknek ez a csillag örökös eligazítónk marad az élet rögös útjain. Mi ennek nyomán jutottunk el a csodás Gyermekhez. Ennek a fénynek visszaverődése templomaink örökmécsese. Ott találjuk meg azt, akinek csillagát láttuk napkeleten. A tabernákulum a mi Betlehemünk, az Eucharisztia az égi Gyermek. Mellette örvend szerető gondoskodással az Anyaszentegyház, mellette örökdió felelősségtudattal az újszövetségi papság. Ehhez az örökös Betlehemhez járul bizalommal a mai nehéz idők minden hívő embere. Ha szenvednie, vagy küzdenie kell, mindig vissza-visszatér megpihenni és felüdülni az Eucharisztia betlehemi világába. Ezért köszönjük a megbocsátó mennyei Atya jóságát, a csodás csillag meggyújtását, az égi Gyermek elküldését. Öntudatos imádással vesszük körül az ég küldöttét és kérjük, hogy csillagjának fénye győzze le a fenyegető sötétséget.

Kiss István.

HULL A HÓ.

Dr. Szücs, a hivatalvezető, rossz hangulatban állt meg az iroda küszöbén. Idegesen nézett körül, hogy mindenki helyén van-e, kurta fejbiccentéssel sietett íróasztalához, majd bontogatni kezdte a postát. A hivatalos borítékok tetején magánlevelei feküdtek, legfőképpen szabályos betűkkel női kéz írta: Nagys. Dr. Szücs Géza tanácsos úrnak.

Felesége halála óta most először dobbant meg furcsán szegény, öregedő szíve. Forgatta a levelet, nézegette s közben melegség bujkált a szívetáján. Miért is ne tette volna? Hiszen levelet kapni mindig kedves dolog, hát még akkor, ha azt egy ismeretlen, finomlelkű nő küldi, mert hogy az, azt az egyenletes, apró gyöngybetűk elárulták. Egy kis ideig ebben a kedves illúzióban ringatta magát, aztán hirtelen felbontotta.

„Nagyságos Uram! — olvasta. — Karácsony szent ünnepén árvaházunkban nyolcvan apró gyermek várja a Jézuska eljövételét. Nagyságodnak áldott emlékü felesége minden évben anyagi és erkölcsi támogatásával állt mellettünk, ez a körülmény bátorít fel arra, hogy és éven kis árváink nevében Nagyságodat kérem, ne felejtkezzék el rólunk...” stb.

Szücs tanácsos arca a bosszúságtól pirosra színesedett s a következő percben szegény levél gombócra gyűrve repült a papírkosárba.

— Hogyisne — dúlt, fült magában. — Nem volt elég eddig? Nem volt elég, hogy feleségemet kihasználták, most még engem is? Eszembe sincs!

Keserű lett a szájaíze, amint így eszébe jutottak a karácsony-esték. Egész délután egyedül volt otthon, halálos bosszúsággal várta haza a feleségét, aki a karácsonyfa-ünnepélyen jótékonykodott. Estefelé lelkendezve rontott haza, sebtében asztalt terített s míg ők ketten vacsoráztak, egyre a kis árvák örömről mesélt, hogy milyen megható volt, amikor nyolcvan gyermek cérnaszál-hangján énekelte a „Mennyből az angyal”-t és nyolcvan pár kéz kulcsolódott imára, nyolcvan édes, piros ajak fohászkozott: „... áldd meg jötevőinket és őket megáldva, legyen áldás, öröm az egész világban”.

Igen, minden évben pontosan így volt, ő pedig egyre jobban irtózott ezek-től az „üres” estéktől, amelyeken változtatni nem tudott. És most újra? Hogyisne! — feleselt a láthatatlan kéréssel, amely a papírkosárból visszaszállt, odaült a tintatartó mellé és szomorúan nézett a tanácsosra.

Annaira elmélyedt gondolataiba, hogy észre sem vette, milyen nyirkos hideg áramlik be alul az ajtó hasadékán, észre sem vette, hogy az óramutató azóta félkört írt lapjára, észre sem vette, hogy Bözsi, a személyzet becézett „kicsikéje” jó ideje letette a tollát s óvatosan nyomoz az asztal alatt hócipője után. Rövid, gömbölyű karjaival addig kaszált, míg meglökte papírkosarát, az komikus pörgéssel táncolt a fiatal írnokhöz, aztán eldőlt és lomhán gurult a tanácsosig. Már csaknem kitört a kacagás belőlük, amikor Szücs felpillantott és ők büntudatosan hajoltak munkájuk fölé. Sercegetek a tollak tovább, kivéve Bözsiét, mert a levegő egyre hidegebb lett és dermedt lábára mindenáron ráakarta húzni a hócipőt. Másképpen próbálkozott. Fél arcával az asztal lapjára fektette s erőlködve kotorászott, nehogy a tanácsos észrevegye. De ebben a helyzetben éppen szembe került az utcai ablakkal, amely mögött — ó, boldogság! — nagy, kövér hópelyhek szállingóztak.

— Esik a hó! — robbant ki belőle meggondolatlanul az öröm. Mindenki felkapta a fejét, de rögtön vissza is rántotta a nyaka közé, mert a főnök száraz hangja rájuk recsegett:

— Hát aztán?

S mivel az orra hegyén ülő pápaszem fölött várakozva nézett Bözsire, az kénytelen volt válaszolni. Bizonytalan hangon mondta:

— Fehér karácsony lesz.

— Hát aztán? — mordult újra a kérdés.

— Jön a Jézuska — mondta ostobán Bözsi és a szeme tele lett könnyel, hogy nem tud okosabbat kitalálni.

Szücs egy pillanatig rajta felejtette komor tekintetét s Bözsi szívdobogva várta az újabb „hát aztán”-t, amire menthetetlenül sírva fakadt volna, de szerencsésen elmúlt a veszedelem. Utána még nagyobb csend lett.

Azért is hull a hó — dacoskodott a szíve mélyén Bözsi —, azért is fehér karácsony lesz és azért is jön a Jézuska. Bánom is én, ha ki is nevetnek gyerekeségemért, én mégis örülök. Hazahozom kis Katótkát az árvaházból, ó, hogy örül majd a selyemruhás bábnak... de még kalapot, cipőt is kell varnom hozzá... — ábrándozott. A toll végleg megpihent kezében s csodaváró tekintettel tapadt az ablakra, azontúl az egyre szaporábban hulló hópelyhekre.

— Fehér karácsony lesz — bámult ki az ablakon a sovány, beteges külsejű könyvelő és egyszerre élet szökött szomorú arcára. Nekünk kis bölcsőt állít a fenyőfa alá, bele rózsás apróságot. De boldogok is leszünk! — mosolygott és simogató szeretettel gondolt haza türelmes, dolgos asszonyára.

— Holnap fehérek lesznek a budai hegyek, le lehet hozni a ródlit a padlásról — ujjongott belülről a fiatal írno. — Karácsony délutánján teletüzdelem

fenyőgallyal, úgy viszem el Bözsit ródlizni, ha ugyan eljön velem — pislogott feléje aggodalmasan.

— Jön a Jézuska — izgult belepirulva Olga. — Arca a keretes szemüveg alatt megfiatalodott, a poros iktatókönyvet fekete klottkabátjához szorította, még stréberkedni is elfelejtett. Gondolatban titkos dobozokat rakosgatott a fenyőfa alá és — ha Jézuska tényleg meghozza, amit Bandi ígért nekem, akkor piros cikláment viszek Neki a jászolkához — álmodozott...

A gyanúsán süket csendre Szücs feltekintett. Az iroda személyzete, mint akik meg vannak babonázva, mint valami sohse látott csodát nézte, bámulta a kavargó hópelyheket. A szemük csupa mosoly, az arcuk csupa öröm.

— Hogy mi van ezen látnivaló! — bosszankodott a tanácsos. Közben az ő szeme is megpihent az ablakon. S a hópelyhek mintha csak erre vártak volna, pajkos gyerekek módjára hancúrozni kezdtek előtte. Mintha nem bírnák el jókedvüket, kavarogtak, bukfenceztek, bujósckáztak, majd csapatosan összefogózva visszajöttek, bekukkantak csillagszemükkel az ablakon és fesztelenül ránevettek a szigorú főnök úrra.

Olyanok, mint a boldog gyerekek — gondolta Szücs és nézte tovább. Közben némelyik már elfáradt, leereszkedett pihegve a másik ölébe, helyette mások jöttek, frissek, huncutok, egymás hátára csimpaszkodtak s vitették magukat. Egy csapat birkózó is akadt közöttük, szétváltak, meg újra összecsaptak, míg aztán egy lehulló száraz gally igazságot tett közöttük.

— Ohó! — derült fel a tanácsos, aki észrevétlenül már át is adta magát a játéknak —, ez volt bizonyára a tanítónéni a rakoncátlankodók között.

A gondolattal egyidejűleg képet is rajzolt maga elé: nyulánk, halkszavú, szelíd teremtet, amint gyöngéd szeretettel sorakoztat nyolcvan apró emberkét a karácsonyfa körül. Bámuló gyermekszemük nem tud betelni a fénnel, ragyogással, még ajkuk is megnyílik csodálkozásukban, szinte hallik kis szívük boldog dobogása... Eljött a Jézuska... «Áldd meg jötevőnket... hallja még messziről, majd megint... legyen áldás, öröm az egész világon...»

A tanácsos megtörölte szemüvegét, mert mintha pára futotta volna be. Újra az ablak felé fordult, még egyszer megpróbálta fölébreszteni, kiszabadítani magát a varázslatból.

— Hogy mi látnivaló van ezen! — dünnyögte nem sok meggyőződéssel, egyben sajnálkozva sóhajtott, mert a mulatságnak ezalatt odakint lassan vége lett. Fáradtak a táncosok, már csak a későn jövők szállingóztak és telepedtek az ablak párkányára. Hőfehér szőnyeget borított a házakra, puha bundácskát a földre s mikor végre mindnyájan együtt voltak, széles jókedvvel kiáltották szerte a nagy világba:

— Hull a hó... Fehér karácsony lesz... Jön a Jézuska...

Szavuk, mint a karácsonyi angyalcseggő, csilingelt és a tanácsost szent Karácsony lelke simogatta jószággal, békével, szeretettel. Felriadt álmodozásából, az elrepülő percek kegyelemmel teljes emlékét szívébe zárva, határozott léptekkel indult a papírkosárhoz. Kiszedte az összemorzsolt gombócot, bocsánatkérőn ki simította és gondosan tette kabátja bal felső zsebébe. Bözsi íróasztala előtt meg állt, engesztelően rámosolygott:

— Hull a hó... Fehér karácsony lesz... Jön a Jézuska...

Király Ödönné.

OLVASSUK KAUSZ JÓZSEF IRÁSAIT: 1. A véreskező sajtó. Ára 1.60 P. 2. Ismerd meg az Oltáriszentséget! Ára 1.20 P. Kapható kiadóhivatalunkban és a szerzőnél Hévizgyörk (Pest m.).

Imádlak Betlehemért és a Szentségért.

(Karácsonyi öröm.)

Irta: Gálosiné Ottlik Myra.

Imádlak karácsonyi Kisded,
Hogy lejöttél hozzánk szent karácsony éjjel,
Mikor angyalok suhanó szárnya lebbent,
Betlehem ege alatt zizegve, széjjel.

És forrón imádlak azért is Jézusom,
Mert leszállsz az égből napról-napra...
A Szentostyában szíveinkért dobbansz
És Elébed tárom szívem imádvá, alázatba.

Az Eucharisztikus Szeretetszövetség beszámolója.

Megtörtént az első lépés!

Az euch. lelkület gyönyörű példája nyilatkozott meg hazánk egyik közösségében, a komárommegyei Neszmélyen. A közp. o.-e. egyik terjesztője ott töltvén a nyarat, említést tett egy ott lakó buzgó hölgynek az eucharisztikus szeretetszövetség céljáról, a szeretetgyűrű megalkotásáról. A hölgy nagy örömmel karolta fel az ügyet s a jóságos és euch. lelkületű Mészáros Antal plébános úr engedélyével elkalauszta mindama családokhoz, kiket mint buzgó katolikusokat ismert. Az eredmény meghatározó volt. A közösségben, hol csak kevés számú kat. él, — Neszmély lakossága tudvalevően nagybárra református, — nagy lelkesedéssel vállalkoztak a szentségimádásra, úgy, hogy aug. 1-ső csütörtökjén reggeltől-estig d. e. kettőnként, a d. u. órákban 5—6-an is voltak a szentségi Jézus előtt, óránként vagy félóránként váltva egymást s szinte alig tudtak elválni többen még hosszú idő után is.

Azóta az adoráció az első nap buzgóságával megismétlődik minden 1-ső csütörtökön. (Ott, ahol kevés a kat. lélekszám, havonta csak egyszer, 1-ső csütörtökön tartunk szentségimádást.)

Akadtt önként vállalkozó testőre is a szentségi Jézusnak, ki a templom közelében lakik s az adoráció rendjére s az esetleg előfordulható távolmaradásnál a templom biztonságára felügyel. Ugyancsak neki jelentik be az előrelátható mulasztást s ő azután helyettesről gondoskodik. A szentségi Jézus fizesse meg az ő és mindnyájuk buzgóságát.

Most tehát 1-ső csütörtökön nem lesz többé bezárva és magárahagyva Jézus a neszmélyi templomban. Hisszük, hogy ezen adorációk sok vigaszt nyújtanak szentséges Szívének, melyet különösen napjainkban annyi bánalom ér. Bár kiesdené országunk többi engesztelőivel együtt édes hazánk megmentését s az igazságos békét.

De azért is imádkozunk és dolgozunk, hogy rövidesen hazánk minden templomában egyenlőre az Eucharisztia szerzésének napjai, a hála és szeretet különösebb megnyilvánulásának napjai legyenek a szentségi Jézus iránt. Egyházunk legdrágább Kincsét, kinek mindent köszönhetünk, s kiért milliók hagyták el mindenüket, hogy Őt kövessék, ma, a modern pogányság korában, az első keresztények hitével s főként a Szűzanya szeretetével akarjuk annál hűségesebben körülvenni, minél inkább támadja istenségét a hitetlenség. Éljen a szentségi Jézus!

Zelatrix.

Karácsonyfa vagy betlehem?

Mivel a karácsonyfa állítása nem keresztény, hanem pogány eredetű, egyes katolikus körökben és családokban a karácsonyfa helyett betlehemet állítanak fel. Hivatkoznak arra, hogy Románia 1938-ban már nem engedélyezte a karácsonyi fenyők behozatalát; hazánkban 100 évvel ezelőtt nem is volt karácsonyfa-állítás, amit a *«téli napforduló»* pogány megünnepléséből vettek át a német keresztények; a déli országokban az igazán vallásos latin népek még ma is csak szórványosan állítanak karácsonyfát, leginkább pedig csak az oda bevándoroltak; hirdetik a fásítást, mégis halomra gyilkoljuk a fenyőinket; hirdetik a külföldi áru mellőzését, mégis nagy összegeket fizetünk ki évente a karácsonyfaért, a *«tűzveszélyes»* fenyőért; és hivatkoznak arra, hogy hiszen a Palesztinában meg sem élő fenyő nem is hozható összefüggésbe — Jézus születésével.

Fenti elgondolásokhoz csupán annyi a szerény véleményünk, hogy a *«betlehem»* mellett hagyjuk meg a már megkedvelt karácsonyfát is; hadd szolgáljon az a nálunk már elenyészett Természet helyett a kis Jézuska köszöntéséül... Hiszen hasonlóképpen cselekszik az Egyház is, amikor Palesztina pálmái hiányában nálunk fűzfabarkát használ fel — Krisztus dicsőítésére — a virágvasárnap körmeneten.

De eltekintve mindentől, mindaddig, amíg az Egyház templomaiban, oltárainál, iskoláiban és egyesületeiben karácsonyfát állít, a katolikus otthonok sem mellőzhetik a kedves karácsonyfát, amely egyedül üdvözlő és köszöntő a havas tájakon és erdőkben az isteni Kisded örömdetes születését...

Nálunk a *boldog fenyő* a zordon téli természet és az isteni Gyermek egyedüli őre!...

Ezért örülnek annyira az illatos fenyőnek, a szép karácsonyfaának — akár csak a meséknek is — az ártatlan gyermekek, a tisztaszívűek és a békés emberek...

Dicsőség Istennek, békesség a jóakarató embereknek!...

Brenner Tivadar.

Csendes reflexiók a Legszenzibler előtt.

Az Oltár sugárzásában olyan jó egészen elmerülni a végtelen csendben... Édes az Úr, mézszívű és nem tudom felfogni, hogy miért lát engem, nyomorúságos teremtményt, az Úr Jézus oly szívesen közelében?! S micsoda ellentét is ez! Egyrészt megvan az a szomorú kiváltságom, hogy semmi sem vagyok színe előtt, de másrészt mégis barátságára méltott, amikor oly szívesen látja, ha szent színe előtt adorálgatok. Miért ily pólusos ellentétekkel dolgozik az Isten? Azért, mert Nagy Művész! Tovább nem is kutatom az okát!...

Csengettek értem... Sajnos, mennem kell. Még egy búcsúpillantást vetek az Örökmécsre. Üvegburkolattal védve mily világosan, bizton és vidáman ég a láng, amely kint a szélben oly könnyen elalszik: íme, Eucharisztikus Uram, most látod, mi vagyok én szemeidben... Kicsike szerzetespap: gyarlóságaim révén egy lámpának törekény, értéktelen üvege, de amely a világ, a szenvedélyek és a Sátánúr kísértései és csábjai elől a lelkeknek szeretetlángjait magába zárja és boldogan Teelőtted lobogtatja!...

-P. Fenyvessy Jeromos O. P.

Oltáregyleti igazgatók értekezlete volt székházunkban november 15-én. Dr. Mészáros János protonotárius kanonok, országos igazgatónk nyitotta meg az értekezletet. Hangsúlyozta, hogy a már eddig is szépen működő Oltáregyletekre most különösen nagy szükség van. Az imádságos engesztelés és a szegény templomok felkarolása legyen változatlanul továbbra is feladata minden Oltáregyletnek. Majd dr. Nagy József váci teológiai tanár, tartott aszketikus előadást *«Az Eucharisztia egyházközségi hitéletünk alapja»* címmel. Utána dr. Hévey Gyula pápai kamarás, plébános *«Oltáregyleti élet a gyakorlatban»* címen mutatott rá az oltáregyleti élet sokoldalúságára. Végül Kiss István ügyv.-igazgató hívta fel a megjelentek figyelmét néhány fontos teendőre. A tartalmas értekezletet dr. Mészáros János orsz. igazgató zárószavai fejezték be.

Új Oltáregyesületek alakultak: Lesencetomaj, Lesenceistvánd és Lesence falukból egyesült plébánián, Epöl filiális községben; Cinkotán szintén új egyesület alakult, Kispesztén pedig újjáalakult. E két utóbbi helyen Kiss István ügyv.-igazgató is megjelent és alkalmi beszédben vázolta az oltáregyleti mozgalom fontosságát.

A Budapesti Szent Borbála plébánia nov. 14-én hatalmas és szépen elrendezett gazdag kiállítást tartott a legutóbbi két év alatt végzett munkájából az Illatos-úti iskola tornatermében. A Szabó László plébános úr által rendezett kiállítás valóban a szíveknek és az élő hitnek kiállítása volt a kültelki munkáslakta szegény plébánián. A kiállítás megnyitását megjelent Kiss István ügyv.-igazgató is és beszédében elismeréssel fejezte ki a kiváló buzgóságért.

Központunk régi terve volt, hogy a gyermekek is bevonassanak az engesztelés mozgalmába. Az ártatlan gyermekszíveket bizonyára szívesebben fogadják az eucharisztikus Jézus. E célból engesztelő ájtatosságot szerkesztett Központunk ügyvezetője, mely nálunk kapható 20 filléres árban. Kérjük a plébániákat, hogy körzetük iskoláival szervezzék meg az engesztelő ájtatosságot. Ájtatosság rendje: Tízperces beszéd az engesztelésről. Utána a füzet nyomán az ájtatosság végzése közösen. Majd Jézus Neve litánia, szentségi áldás, ének. A nem hosszú ájtatosság értékes nyomot hagy a gyermekek lelkében. Ezt mi már kipróbáltuk az Örökimádás-templomban és nagy-szerűen bevált.

Lapjaink árát mi is kénytelenek vagyunk emelni az anyagdrágulás miatt. Az *«Örökimádás»* előfizetése január 1-től évi 3 P lesz, példányonként 30 fillér. A *«Jézusom Örömom»* új előfizetőknek évi 2 P, példányonként 18 fillér lesz. Akik már szept. 1-én megrendelték, még a régi áron kapják iskola év végéig. *Január 1-vel az «Örökimádás» új évfolyamba lép. Kérjük az előfizetők szíves megújítását, illetve új előfizetők szerzését.*

Központi választmányi ülésünk december 13-án d. u. 4 órakor lesz.

Kongregációink fogadalom újítása dec. 8-án este a 1/4 6-kor kezdődő ájtatosság keretében lesz.

Új gyóntatószékünkre adakoztak: 10 P : özv. Török Lászlóné, N. N., N. N., Kazi Ferencné, N. N., Dobronyiné, Kaszás-család ; 6 P : N. N.; 5 P : Hálából, Szőnyi Ilona; 4 P : N. N., Krifaton Erzsébet, S. K. családja; 2 P : Szabó Gyuláné, N. N.; 1 P : Kövesi Ferencné, N. N., N. N. Összesen : 105 P. Összes gyűjtés eredménye : 2396.30 P. (Hiányzik még: 703.70 P.) Jézusunk áldja meg az adakozókat!

Krisztus Király ünnepére híveinktől gyertyára befolyt 129.30 P. Gyertyát pedig 59 család hozott. A gazdagon feldíszített szentélyben az esti ájtatosságot és szép szentbeszédet Király József országgyűlési képviselő, esperes-plébános tartotta. Közreműködőinket jutalmazza meg az eucharisztikus Jézus!

Minden munkatársunknak kegyelmekben gazdag és békességes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

GYIMASZÁNDÉKUNK

Hiszem az örök életet.

Minden ember szereti az életet. Csak nagyon kevés van olyan, aki gyűlöli azt és meg akar tőle válni. Aki már ennyire vitte, ott nagy lelki elváltozások lehetnek. Az életet annyira szeretik az emberek, hogy szinte rövidnek tartják. Mindenki szeretné megtoldani, ha ugyan nem egészen kitolni a határát. Jóságos Istenünk oltotta belénk ezt az életvágyat, jobban mondva örökélet vágyat. De életünket ketté osztotta. Egyik része itt zajlik le a földön. Bölcsőnk és koporsónk közötti szakaszának az irányítása reánk van bízva. Az utána következő szakasz a nagyobbik és ennek alakulása földi életünkől függ. Ez a része örökké tart. Tehát halálunkkal nem zárul le minden. Csak a test enyészik el, a lélek igazi élete ekkor kezdődik.

Örök életünk olyan lesz, amilyen a reá való készüllet. Hiszen a földi élet nem más, mint kitartó készüllet az örök életre. A halál után következő isteni ítélet már csak végső döntő szó a lélek további sorsára vonatkozólag. Ha földi életünk Isten akaratának a teljesítése volt, akkor örök életünk boldog elmerülés lesz a végtelen boldog Istenben! Ha a bocsánatos bűn sebet ejtett küzdő lelkünkön a túlvilági élet vezekléssel fog kezdődni. A teljes megtisztulás után lesz csak részünkre boldog az örökkévalóság. Ha pedig valakinek lelke megátalkodott Istennel szemben a halál pillanatában is, az örökélet örök szenvedést fog jelenteni számára. Nem emberi elgondolás ez, hanem valóság. Az evangéliumok Krisztusa számtalanszor utal az örök életre. Minden tanítása, csodája, önmagának áldozatos élete mind-mind az örök élet kihangsúlyozása. Ha nincs örök élet mindez értelmetlen és a késő évezredek embere számára jelentéktelen. Egyházának alapítása is csak úgy érthető, ha azt az örök életre segítő szükséges intézménynek tekintjük.

A legdöntőbb bizonyíték az örök élet valósága mellett az Eucharisztia. Nem csak az élő emberek iránti szeretetnek a bizonyítéka, hanem a boldog örök életre előkészítő egyedülálló eszköz. Jézus híres kafarnaumi beszédében így szól: Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete legyen. (Ján. 6, 55.) Tehát igazi boldog örökélet csak az Eucharisztia által lehetséges. Milyen hangos bizonyosság ez mindenki számára. Bizonyosság, hogy igenis van örök élet, hogy nem lehet akárhogyan leélni ezt az életet. Vigasztalás, hogy kezeink között van az igazi örök élet lehetősége. Mennyi embertestvérünk van, aki erre nem gondol. Éli az ő megszokott életét, talán bűnös életét. Nem gondol a lelki számadásra és az utána következő örök életre. Az ilyen élet rabszolgasors. Az eucharisztikus mozgalom célja éppen az, hogy növeljük azoknak a számát, akik a boldog örök életre készülnek. Minél több eucharisztikus lélek lesz közöttünk, annál népesebb lesz Isten országa. Minden szentáldozás építgetése önmagunkban az Isten országának. Az oltáregyesületi munka ilyen szempontból építőmunka. Ahol megalakul, ott lélekmentés indul meg. Ott komolyan számolnak az örök élettel. Figyelmeztessen bennünket a Szentírás komoly szava: «Mind-den cselekedettedben emlékezzél meg utolsó dolgaiddról és örökké nem vétkezel.» (Sirák fia 7, 40.) A mi Credónk az Istenbe vetett hittel kezdődik és az örök élet hitével zárul. Isten és örök élet, e két valóság legyen a mi állandó biztatónk, hogy szent reménnyel járva életünk ösvényét az égi boldogság részeseivé lehetünk.

VATÉLJES • BÜCSÜK

December 2 (első csütörtök), december 3 (első péntek és Xavéri Szent Ferenc napja), december 8-án (Szűz Mária szepőlötelen fogantatásának ünnepe), december 27-én (Szent János apostol ünnepe), a havi egyéni imádási napon, egy szabadon választott napon.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.